«ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ, ΕΛΕΓΧΟΣ, ΕΠΙΤΗΡΗΣΗ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ COVID-19, ΙΑΤΡΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΒΟΛΗΣ ΚΑΙ Η "ΝΕΑ" ΠΙΣΤΗ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ»

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

Αθήνα - Νοέμβριος 2021
Σαριπόλου 8 - Αθήνα - Τ.Κ. 106 82

Τηλ. Επικοινωνίας: 69 32 65 17 40

Μια επιδημία που φέρνει παγκόσμιο έλεγχο και μακράς διάρκειας κατάσταση εκτάκτου ανάγκης

Με αφορμή την καταπολέμηση της εξάπλωσης του κορωναϊού, ένα προς ένα τα κράτη σε όλο τον κόσμο, λαμβάνουν σκληρά μέτρα που περιλαμβάνουν απαγορεύσεις κυκλοφορίας, συναθροίσεων και μετακινήσεων. Επίσης, πολλά κράτη για τον ίδιο λόγο εντατικοποίησαν, εξέλιξαν και έβγαλαν στο φως της νομιμότητας τις παρακολουθήσεις των πληθυσμών τους. Οι νέες συνθήκες έκτακτης ανάγκης που βιώνουμε, δυστυχώς ήρθαν για να μείνουν. Τίποτα δεν θα είναι το ίδιο, στις μετακινήσεις, στην δουλειά, στην οικονομία και σε κάθε είδους κοινωνική συναναστροφή ή κοινωνική τελετή για πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα. Επίσης, ζητήματα κρατικής επιβολής, ανυπακοής ή υπακοής, καθώς και αστυνόμευσης, έρχονται στο προσκήνιο με φόντο την παγκόσμια κατάσταση εκτάκτου ανάγκης.

Οι καταστάσεις εκτάκτου ανάγκης, συνήθως εγκαθιδρύονται για μεγάλο χρονικό διάστημα, ακόμα δηλαδή και όταν ο υποτιθέμενος κίνδυνος δεν είναι πια ορατός. Ο φόβος του κινδύνου, η αποφυγή του, η προστασία απ' αυτόν, καθώς και η ανάμνησή του, συνήθως είναι τα μετέπειτα δεδομένα που έρχονται μετά τον άμεσο κίνδυνο. Αυτά τα νέα δεδομένα, όμως, επεκτείνουν την κατάσταση εκτάκτου ανάγκης στο κοινωνικό σύνολο, αλλάζοντας τελικά τον τρόπο με τον οποίο ως τότε. Αν υποθέσουμε ότι το πρώτο κύμα του άμεσου κινδύνου είναι ένα τεστ αντοχής, όπου το κράτος δοκιμάζει όλα τα εργαλεία του, τα μετέπειτα δεδομένα της ανάμνησης, του φόβου και του κινδύνου, εγκαθιδρύουν και εξελίσσουν τα ήδη δοκιμασμένα εργαλεία που χρησιμοποιήθηκαν στον άμεσο κίνδυνο. Τα παραπάνω, φαίνεται πως τα έχουν αντιληφθεί και διάφοροι «συντηρητικοί φιλελεύθεροι» αρθρογράφοι όπου προβληματίζονται με την εγκαθίδρυση κάποιων έκτακτων μέτρων και ανησυχούν για την πορεία του δημοκρατικού πολιτεύματος. Το παρακάτω ενδεικτικό απόσπασμα, είναι από άρθρο του Πάσχου Μαδραβέλη στην Καθημερινή στις 22/03/2020 με τίτλο: *Άμεση Ανάλυση: Πόσο και τι κράτος μετά την επιδημία;* *«Είναι πολλοί στην Ελλάδα που πανηγυρίζουν για την απρόσμενη «επιστροφή του κράτους. Ξεχνούν ότι η ιδρυτική αποστολή του κράτους δεν είναι η πρόνοια, αλλά η καταστολή. Γι' αυτόν τον λόγο φτιάχτηκε, αυτό ξέρει να κάνει καλύτερα και το κάνει με μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα όταν λείπουν εκείνες οι ενοχλητικές λεπτομέρειες, όπως είναι τα δημοκρατικά δικαιώματα».*[...] *Υπάρχει και κάτι χειρότερο. Το κράτος είναι από την φύση του δυσλειτουργικός μηχανισμός και οι γραφειοκρατίες βολεύονται με την ευκολία της δουλειάς. Έτσι τα έκτακτα μέτρα συνήθως μονιμοποιούνται.* [...] *Η άλλη μεγάλη κατάκτησή της είναι η Δημοκρατία και οι ελευθερίες της και αυτό είναι το πρώτο που πρέπει να θυμηθούμε όταν καταλαγιάσει αυτή η κρίση. Λέμε «να καταλαγιάσει», διότι μετά από αυτήν την εμπειρία η απειλή των επιδημιών θα είναι πάντα παρούσα και μια καλή δικαιολογία για μονιμοποίηση των μέτρων κατά της ελευθερίας».* Μάταια, όμως, ξεχωρίζει ο αρθρογράφος την Δημοκρατία απ' τα μέτρα κατά της ελευθερίας. Μάταια την κατατάσσει ως στυλοβάτη της ελευθερίας. Η ίδια η Δημοκρατία δίνει χώρο και εργαλεία, κατοχυρώνοντας τα παραπάνω μέτρα, προσαρμόζεται και εξελίσσει το ανελεύθερο περιβάλλον μέσα στο οποίο θα ζει ο πληθυσμός. Πάντα για το καλό των υπηκόων, βεβαίως.

Τηλεπιτήρηση πληθυσμών

Ήδη φαίνεται πως για χάρη αυτού του κοινού καλού, έχει ανοίξει η όρεξη σε πολλούς, να βάλουν μπρος τα άλλοτε ίσως κρυμμένα σχέδια τους. Πολλά κράτη αυτή την περίοδο συλλέγουν δεδομένα απ' τα κινητά τηλέφωνα με το πρόσχημα της πανδημίας. Επίσης, σε πολλά κράτη έχουν κάνει την εμφάνισή τους πολλές εφαρμογές ηλεκτρονικού εντοπισμού, που επιβάλλονται σε φορείς του ιού, αλλά και σε ολόκληρο τον πληθυσμό:

Η Κίνα πρωτοπορεί στον τομέα των κατασταλτικών μέτρων που παίρνει, όπως επίσης και στα μέτρα παρακολούθησης του πληθυσμού της. Εκατομμύρια κάμερες αναγνώρισης προσώπων, που είναι συνδεδεμένες με λογισμικό τεχνητής νοημοσύνης, επιτηρούν τους κινέζους. Το σύστημα παρακολούθησης με την ονομασία Social Credit System δοκιμαζόταν από το 2014 πιλοτικά σε κάποιες επαρχίες της Κίνας και από τον Ιανουάριο του 2020 μπήκε σε εφαρμογή σε ολόκληρη την χώρα. Πλέον αυτό το εξελιγμένο σύστημα παρακολούθησης είναι ένα χρήσιμο εργαλείο στον έλεγχο των κινέζων.

Η Νότια Κορέα παρακολουθεί τα τηλέφωνα όλου του πληθυσμού καταγράφοντας τις κινήσεις ανθρώπων που έχουν διαγνωστεί με κορωναϊό, δημιουργώντας έτσι έναν κοινό χάρτη, ο οποίος επιτρέπει σε άλλους πολίτες να ελέγξουν εάν μπορούν να διασχίσουν συγκεκριμένες περιοχές. Για να φτιαχτεί αυτός ο χάρτης οι αρχές, εκτός

απ' τα τηλεφωνικά δεδομένα gps, χρησιμοποιούν αρχεία πιστωτικών καρτών και προσωπικές συνεντεύξεις ασθενών. Η κυβέρνηση της Νότιας Κορέας χρησιμοποιεί αυτόν τον χάρτη για να στείλει προειδοποιητικά μηνύματα στους ανθρώπους που μέσα απ' τα δεδομένα τους έχουν κινηθεί σε χώρους όπου προηγουμένως είχε κινηθεί κάποιος φορέας του ιού.

Η κυβέρνηση του Ιράν ενέκρινε μια εφαρμογή διάγνωσης κορωναϊού που συγκέντρωνε δεδομένα θέσης σε πραγματικό χρόνο των χρηστών. Στις 3 Μαρτίου, ήρθε ένα μήνυμα σε εκατομμύρια ιρανούς πολίτες που τους έλεγε να εγκαταστήσουν την εφαρμογή, που ονομάζεται AC19, προτού πάνε σε νοσοκομείο. Η κυβέρνηση ισχυρίστηκε ότι η εφαρμογή ήταν σε θέση να διαγνώσει τον χρήστη με κορωναϊό μετά από μια σειρά από ερωτήσεις. Η αμφιλεγόμενη εφαρμογή πλέον έχει καταργηθεί από το κατάστημα Google Play.

Το κράτος του Ισραήλ στις 17 Μαρτίου ανακοίνωσε ότι η Υπηρεσία Ασφαλείας δεν θα χρειάζεται πλέον να λάβει δικαστική εντολή για την παρακολούθηση τηλεφώνων. Ο Νετανιάχου δηλώνει ότι τα μέτρα που λαμβάνει το κράτος είναι τα ίδια με αυτά που έχουν αναπτυχθεί για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και συμφωνεί ότι είναι επεμβατικά και παραβιάζουν την ιδιωτική ζωή των ατόμων που πλήττονται. Μάλιστα, έχει ενεργοποιηθεί σύγχρονος μηχανισμός γεωεντοπισμού που χρησιμοποιεί η Μοσάντ. Τα άτομα που βρέθηκαν σε μέρη που υπήρχε ασθενής ή φορέας του ιού λαμβάνουν μήνυμα στο κινητό τους, που τους προτρέπει να απομονωθούν για 14 μέρες.

Στη Σιγκαπούρη ο Οργανισμός Κυβερνητικής Τεχνολογίας και το Υπουργείο Υγείας, ανέπτυξαν μια εφαρμογή για τον εντοπισμό επαφών που ονομάζεται Trace Together, η οποία ξεκίνησε στις 20 Μαρτίου. Η εφαρμογή μπορεί να εντοπίζει άτομα που βρίσκονται σε κοντινή απόσταση –μέσα σε 2 μέτρα για τουλάχιστον 30 λεπτά– από ασθενείς με στεφανιαία νόσο που χρησιμοποιούν ασύρματη τεχνολογία Bluetooth.

Η Ταϊβάν μέσω ενός συστήματος με την επωνυμία «ηλεκτρονικός φράχτης», θα παρακολουθεί τα δεδομένα κινητής τηλεφωνίας και θα προειδοποιεί τις αρχές όταν κάποιος που υποτίθεται ότι βρίσκεται σε καραντίνα στο σπίτι το εγκαταλείπει.

Στις 17 Μαρτίου, η μεγαλύτερη εταιρεία τηλεπικοινωνιών της **Αυστρίας** Telekom Austria AG ανακοίνωσε ότι μοιράζεται ανώνυμα δεδομένα θέσης με την κυβέρνηση. Η τεχνολογία που χρησιμοποιήθηκε, αναπτύχθηκε με ξεκίνημα από το Πανεπιστήμιο του Γκρατς και η Telekom Austria δήλωσε ότι χρησιμοποιείται συνήθως για να μετράει το ύψος σε δημοφιλείς τουριστικές τοποθεσίες.

Στις 20 Μαρτίου, **η πολωνική κυβέρνηση** ανακοίνωσε την λειτουργία της εφαρμογής «Αρχική Καραντίνα». Η εφαρμογή παρακολουθεί ανθρώπους που βρίσκονται σε καραντίνα για 14 ημέρες. Η πολωνική κυβέρνηση δημιουργεί αυτόματα λογαριασμούς για ασθενείς που βρίσκονται σε καραντίνα, συμπεριλαμβανομένων ανθρώπων που επιστρέφουν από το εξωτερικό. Τα άτομα που βρίσκονται σε καραντίνα, έχουν την επιλογή είτε να έχουν επισκέψεις από την αστυνομία είτε να κατεβάσουν αυτή την εφαρμογή.

Η βελγική κυβέρνηση έδωσε το πράσινο φως στις 11 Μαρτίου ώστε η αστυνομία να αρχίσει να χρησιμοποιεί ανώνυμα στοιχεία από τοπικές εταιρείες τηλεπικοινωνιών. Η Deutsche Telekom ανακοίνωσε στις 18 Μαρτίου ότι θα μοιράζεται στοιχεία με το Ινστιτούτο Robert Koch. Στόχος είναι να διαμορφωθούν και να ελεγχθούν οι κινήσεις των ανθρώπων εντός και εκτός συνόρων.

Η Ιταλία, έχει επίσης υπογράψει συμφωνία με τους παρόχους τηλεπικοινωνιών για τη συλλογή δεδομένων θέσεων.

Το Ηνωμένο Βασίλειο βρίσκεται σε συνομιλίες με παρόχους τηλεπικοινωνιών καθώς και με την Google, για την συλλογή δεδομένων από τους χρήστες.

Όλα τα παραπάνω αφορούν τις παρακολουθήσεις που γίνονται με βάση τα στοιχεία των κινητών τηλεφώνων. Εκτός απ' τις παρακολουθήσεις δεν θα πρέπει να ξεχνάμε τις απαγορεύσεις κυκλοφορίας, τα στρατιωτικά και τα αστυνομικά μέτρα που έχουν επιβάλει πολλές κυβερνήσεις, με αφορμή την πανδημία. Δυστυχώς αυτό που ζούμε, δεν θα τελειώσει σε λίγους μήνες και θα φέρει ντόμινο εξελίξεων στην παγκόσμια διακυβέρνηση, σφίγγοντας ακόμα περισσότερο τα λουριά στον λαιμό των ανθρώπων. Οι λεπτομέρειες των νέων δεδομένων στην δημόσια και ιδιωτική ζωή, στην δουλειά, στην οικονομία και στον τρόπο λήψης αποφάσεων σιγά σιγά θα γίνονται γνωστές.

Οι διαπιστώσεις, όμως, όσο δυσοίωνες και αν είναι, πρέπει να αποτελέσουν την αφετηρία προσωπικών και συλλογικών απελευθερωτικών μεταμορφώσεων. Οφείλουμε στην ίδια την ζωή μας, τώρα που είμαστε απαλλαγμένοι λίγο ή πολύ από την αναγκαστική εξωτερική κίνηση, που πολλές φορές καλύπτει αλήθειες και γεγονότα, να δούμε καθαρά τι είναι αυτά που μας βαραίνουν και κουβαλάμε σαν βάρος που νομίζουμε ότι είναι δικό μας, αλλά τελικά το έχουμε δεχτεί απ' την εξουσία. Είναι ευκαιρία, μέσα από την ζοφερότητα των καιρών, να δούμε τον εαυτό μας γυμνό και να πετάξουμε στα σκουπίδια όλα εκείνα τα θέσφατα, τα αναγκαστικά, τα δεδομένα που δεν χωρούν ερωτήσεις. Να απαξιώσουμε όλα τα συμπαρομαρτούντα που βαραίνουν και συνθλίβουν την ζωή, αυτά της πολιτικής, των κομμάτων, του κέρδους, της πλαστής ασφάλειας του εγωϊστικού μας εαυτού, όλων εκείνων των στοιχείων που δεν κάνουν τίποτα άλλο απ' το να εξουσιάζουν και να διαστρεβλώνουν την ζωή. Ας γίνει αυτή η περίοδος, η μήτρα απ' όπου θα γεννηθεί η πραγματική ελευθερία για τους ανθρώπους.

***Ελευθερόκοκκος* / Διαδρομή Ελευθερίας, φύλλο 203, Απρίλιος 2020**

ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΕΙΣ ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΟΝ ΚΟΡΩΝΑΪΟ: ΤΟ ΞΕΦΩΤΟ ΞΕΜΑΚΡΑΙΝΕΙ...

Αν δεν προσέξουμε, η επιδημία θα αποτελέσει ένα ορόσημο στην ιστορία της παρακολούθησης. Όχι μόνο επειδή μπορεί να τυποποιήσει τη χρήση εργαλείων μαζικής παρακολούθησης σε χώρες που τα είχαν μέχρι τότε απορρίψει, αλλά κυρίως επειδή μπορεί να σηματοδοτήσει μια θεαματική μετάβαση προς μια «υποδόρια» παρακολούθηση. Προηγουμένως, όταν το δάκτυλό σας έκανε κλικ σ' έναν σύνδεσμο στο «έξυπνο» κινητό σας, η κυβέρνηση ήθελε να ξέρει ποιος ήταν αυτός ο σύνδεσμος. Τώρα η κυβέρνηση θέλει να ξέρει τη θερμοκρασία του δακτύλου σας και την πίεση του αίματος κάτω από το δέρμα σας».

Γιουβάλ Νόα Χαράρι

«Μία παγκόσμια επιστημονική κοινωνία δεν θα μπορεί να είναι σταθερή εκτός εάν υπάρχει παγκόσμια διακυβέρνηση».

Μπέρτραντ Ράσελ

Το Δελτίο 142 του *Ευρωπαϊκού Εργαστηρίου Πολιτικής Πρόβλεψης* (LEAP) έκανε την εξής παρατήρηση: «*Η Κίνα εξαπέλυσε ένα σχέδιο έκτακτης ανάγκης, πρωτόγνωρου μεγέθους, μετά από μόλις 40 θανάτους σε πληθυσμό ενός δισεκατομμυρίου και 200 χιλιάδων ανθρώπων, γνωρίζοντας ότι η γρίπη σκοτώνει 3.000 άτομα στη Γαλλία κάθε χρόνο*». Το κινεζικό κράτος διαθέτει την δυνατότητα ενός προηγμένου ολοκληρωτικού ελέγχου του πληθυσμού με την βίντεο-παρακολούθηση μέσω 400 εκατομμύριων καμερών ενώ παράλληλα έχει οικοδομήσει το περίφημο σύστημα «*σημείων κοινωνικής πίστης*», με τα οποία ρυθμίζει τη συμπεριφορά των πολιτών. Ο οργουελιανός έλεγχος τώρα γιγαντώνεται μ' αφορμή τον κορωναϊό για να συμπεριλάβει την επί τόπου επιτήρηση με ταξιαρχίες των «εθελοντών» πολιτών σε κάθε γειτονιά, ενώ η ασφάλεια ελέγχου ταυτοτήτων ασκείται καθ' όλο το 24ωρο με αποκλεισμένες τις φτωχότερες γειτονικές.

«*Χώρες ολόκληρες χρησιμεύουν σαν πειραματόζωα σε κοινωνικούς πειραματισμούς μεγάλης κλίμακας*», τονίζει στους *Financial Times* ο ιστορικός *Γιουβάλ Νόα Χαράρι*, την ίδια στιγμή που ο πρώην βρετανός πρωθυπουργός των Εργατικών Γκόρντον Μπράουν καλεί στην συγκρότηση μιας παγκόσμιας κυβέρνησης με «προσωρινό» χαρακτήρα, προκειμένου να αντιμετωπιστεί αποτελεσματικά η πανδημία του κορωναϊού.

Στην ίδια κατεύθυνση, όμως, δεν βρίσκονται και με μεγάλη επιτυχία μάλιστα, οι περιλάλητες δυτικές δημοκρατίες; Σύμφωνα με τον *Τρίσταν Χάρις*, πρώην υπάλληλο του *τομέα Ηθικής της **Google**,* η τεχνητή νοημοσύνη «*είναι σαν ένα πείραμα φυλακής, καλούμε τον κόσμο μέσα σε ένα μάτριξ και βγάζουμε χρήματα και δεδομένα με την δραστηριότητα τους με μόνο σκοπό το κέρδος. Και δεν είμαστε καν ενήμεροι ότι αυτό συμβαίνει. Χάσαμε τον δρόμο μας. Ομάδες μηχανικών χακάρουν την ανθρώπινη ψυχολογία για να πάρουν μεγαλύτερη ανάπτυξη, περισσότερους εγγεγραμμένους χρήστες*».

Σύμφωνα πάλι με τον *Μακνάμι*, επενδυτή και μέτοχο του Facebook: «*χωρίς υπερβολή οι διαδικτυακές πλατφόρμες συνιστούν την μεγαλύτερη απειλή για την παγκόσμια τάξη. Αν θέλουμε να αποφύγουμε ένα απολυταρχικό μέλλον, πρέπει να μειώσουμε την επιρροή τους, επειδή δίνουν στους αυταρχικούς τη δυνατότητα να επιβάλλουν εύκολα την θέλησή τους. Δεν είναι δυνατόν τα όποια οφέλη του Facebook να δικαιολογούν συλλογικές βλάβες σε δισεκατομμύρια ανθρώπων, να δικαιολογούν την αποσταθεροποίηση κρίσιμων θεσμών, του Τύπου, των εκλεκτορικών συστημάτων, και των διεθνών συστημάτων διακυβέρνησης, που προστατεύουν τους αθώους*».

Σιγά μην προστατεύουν τους αθώους τα διεθνή συστήματα διακυβέρνησης! Ακριβώς την ίδια δουλειά επιτελούν. Η ισχύς της παρακολούθησης μέσω των κοινωνικών δικτύων, η δυνατότητα χειραγώγησης εκλογικών αποτελεσμάτων, είναι μέρος της παγκόσμιας διακυβέρνησης και όχι ξένο σώμα.

Οι ψυχολογικές επιχειρήσεις, οι αδυσώπητοι πόλεμοι δεδομένων, οι αλγόριθμοι οι οποίοι ορίζουν το μέλλον μας εκφράζουν την διαχρονική θέληση κάθε εξουσίας και κάθε εξουσιαστή, ο οποίος βεβαιώνει: *θέλουμε να σας χειραγωγήσουμε και θέλουμε να το κάνουμε γρήγορα, αποτελεσματικά, τελεσίδικα*... Η άνευ προηγουμένου οικειοθελής παράδοση προσωπικών στοιχείων στην κρεατομηχανή των μέσων κοινωνικής δικτύωσης και μάλιστα σε παγκόσμια κλίμακα είναι ό,τι πιο ευχάριστο έχει συμβεί για τους εξουσιαστές, χωρίς υπερβολή, σ' όλη την ιστορική διαδρομή της κυριαρχίας και ότι πιο δυσοίωνο για τους εξουσιαζόμενους.

Ο αντίκτυπος αυτής της παράδοσης, δυστυχώς, δεν είναι ακόμη εύκολο να εκτιμηθεί, ούτε οι συνέπειες στον έλεγχο του παγκόσμιου πληθυσμού. Η συγκατάθεση που έχει δοθεί στην εξουσία έχει τεράστια σημασία γι' αυτήν, επειδή, όπως είναι γνωστό, η επιβολή μόνο μέσω της ωμής βίας και τρομοκρατίας έχει κοντά ποδάρια. Όπως έγραφε το 1971 ο ***Ζμπίγκνιου Μπρεζίνσκι,*** «*Μία τέτοια κοινωνία θα ελέγχεται από την ελίτ της οποίας η εξουσία θα βασίζεται σε μία ανώτερη επιστημονική τεχνογνωσία. Ανεμπόδιστη από τους περιορισμούς των παραδοσιακών φιλελεύθερων αξιών, η ελίτ αυτή δεν θα διστάσει, για πολιτικούς λόγους, να χρησιμοποιήσει τις τελευταίες σύγχρονες τεχνικές για να επηρεάσει τη δημόσια συμπεριφορά και να κρατήσει την κοινωνία υπό έλεγχο και επιτήρηση*».

Χαρακτηριστικός είναι ο προβληματισμός που τέθηκε όταν πρόσφατα απειλήθηκε η διακοπή της πρόσβασης σε εκατοντάδες εκατομμύρια χρήστες του ***facebook*** και του ***Instagram,*** που ζουν στον ευρωπαϊκό χώρο, και αφορούσε τον κίνδυνο της ψυχολογικής τους διαταραχής λόγω της εξάρτησής τους και μάλιστα εν μέσω λοιπών απαγορεύσεων ελέω κορωναϊού.

Ακριβώς εξ αιτίας αυτής της πραγματικότητας το κινέζικο μοντέλο ολοκληρωτικού ελέγχου και επιτήρησης μπορεί να συγκλίνει εύκολα στις υπάρχουσες απαιτήσεις για την χειραγώγηση των δυτικών κοινωνιών. Και δεν είναι η πρώτη φορά που θα συμβεί κάτι τέτοιο. Θα θυμίσουμε ότι μια από τις μεγαλύτερες βρετανικές εφημερίδες, η ***Daily Mail,*** με ημερήσια κυκλοφορία 4.000.000, φύλλα ανήκε στους πλέον ένθερμους υποστηρικτές του ναζιστικού καθεστώτος.

Παγκόσμια επιβολή, λοιπόν, καραντίνας, ταυτόχρονος εγκλεισμός στα σπίτια δισεκατομμυρίων ανθρώπων, συνεχείς υγειονομικοί έλεγχοι, βιομετρικοί έλεγχοι, βιομετρικές ταυτότητες, υποχρεωτική χρήση μάσκας σε εξωτερικούς και εσωτερικούς χώρους, αποθέωση της τηλεργασίας, τρομοκράτηση με επαναλαμβανόμενες εικόνες, χαρακτηρισμός ως τρομοκρατών εκείνων που αρνούνται να βάλουν μάσκα, πλήρης υποταγή στον επιστημονικό λόγο, ακόμα και όταν πρόκειται για την πλέον παράλογη απαίτηση πειθάρχησης.

Ο ***Άλντους Χάξλεϋ*** στο περίφημο βιβλίο του «*Ο Θαυμαστός Καινούριος Κόσμος*», έγραφε ότι «*τα υποκείμενα του μελλοντικού δικτάτορα θα κυβερνούνται ανώδυνα από ένα σώμα κοινωνικών μηχανικών υψηλής κατάρτισης*». Η προηγηθείσα αποθέωση της βιολογικής υγείας, καλλιέργησε το εύφορο έδαφος για την αποδοχή του απόλυτου τρόμου μπρος στο αντίθετο ενδεχόμενο και ακριβώς εδώ στηρίζεται η κυριαρχία: στην υπόσχεση της νίκης –και μάλιστα με στρατιωτική ορολογία– επί του κορωναϊού, μια υπόσχεση, όμως, που προϋποθέτει την συγκατάνευση στην απόλυτη πειθάρχηση με τα μέτρα που επιβάλλει όσο και αν φαίνονται παράλογα, όσο και αν τρομάζει η σκέψη ότι ήρθαν για να μείνουν, όσο και οι περισσότεροι καταλαβαίνουμε ότι το ξέφωτο όλο και ξεμακραίνει.

***Συσπείρωση Αναρχικών* / Διαδρομή Ελευθερίας, φύλλο 208, Οκτώβριος 2020**

* * *

Πολυπολική παγκόσμια κυριαρχική τάξη: Ο ιστός της αράχνης απλώνεται...

«Το πολυζωνικό σύστημα, το οποίο βρίσκεται σε μια κατάσταση συνεχούς ροής, απέχει πολύ από τη μεταφορά της (πρωτόγονης) κοινωνίας κρατών με την οποία ξεκινήσαμε. Περιλαμβάνει ολόκληρο το φάσμα των ανταγωνιζόμενων πραττόντων στην παγκόσμια σκηνή, μαζί με τα ποικίλα σχήματα σύγκρουσης και συνεργασίας, κατακερματισμού και αλληλεγγύης. Διαφορετικές διαστάσεις και θεματικές περιοχές στο εσωτερικό τους. Θα εμφανίσουν διαφορετικά σχήματα εξουσίας ή κυριαρχίας. Άλλα θα είναι χαοτικά και άλλα αρκετά καλά οργανωμένα, ώστε να συνιστούν "καθεστώτα". Το μόνο βέβαιο είναι ότι απ' όλα αυτά θα ξεπηδήσει ένα ατελείωτο πλήθος από νέα γεγονότα, πρωτοβουλίες, προβλήματα, ιδέες».

Κρίστοφερ Χιλ, Η Εξωτερική πολιτική του 21ου αιώνα

«Ο εκάστοτε μεγάλος πόλεμος δημιουργεί μια νέα ισορροπία στην κατανομή δυνάμεων και μετά από κάθε πόλεμο η παγκόσμια τάξη επανιδρύεται στις βάσεις ενός νέου παραδείγματος. Το οικονομικό σύστημα και οι νόρμες, που απαρτίζουν την ουσία αυτού του παραδείγματος, καθορίζουν τις θέσεις, τους ρόλους και τις κινήσεις και των άλλων εντός του συστήματος σε παγκόσμια κλίμακα. Ως κράτη, είτε προσαρμόζεστε στο σύστημα, είτε αντιστεκόσαστε, ή προσπαθείτε να συγκαταλεχθείτε στο σύστημα για να επωφεληθείτε από τα αγαθά του. Για να αντικατασταθεί η παγκόσμια τάξη από μία νέα τάξη μετά τον κορωναϊό, η επιδημία πρέπει να δημιουργήσει μια αλλαγή στην σημερινή κατανομή δύναμης και παράλληλα η οικονομική δομή και οι παίκτες, που θα ελέγξουν την δομή να πραγματοποιήσουν τις διαρθρωτικές ρυθμίσεις, που θα οδηγήσουν σε αλλαγή στους μηχανισμούς λειτουργίας του συστήματος και να μπορέσουν στον άξονα των νέων νορμών να δημιουργήσουν νέα παγκόσμια καθεστώτα».

Μουράτ Γεσίλτας, διευθυντής Ερευνών Ασφαλείας στη SETA, αναπληρωτής καθηγητής

Καθίσταται ολοένα και πιο φανερό ότι η νέα παγκόσμια «*κρίση*» μ' αφορμή την εμφάνιση και εξάπλωση του κορωναϊού θα έχει διάρκεια, αλλά και πολύπλευρες συνέπειες για τις κοινωνίες, εξ αιτίας της ταχείας αναδιαμόρφωσης των σχέσεων αλληλεπίδρασης ανάμεσα στους ποικίλους βασικούς ή συμπληρωματικούς δρώντες, φανερούς ή μη, του παγκόσμιου συστήματος κυριαρχίας.

Αυτή η αναδιαμόρφωση δεν ξεκινά ούτε οφείλεται στην «*κρίση*» του κορωναϊού, οι τάσεις προϋπήρχαν, τα

δοκιμασμένα εργαλεία για την αντιμετώπιση «έκτακτων συνθηκών» επίσης, η κλίμακα, όμως, αυτή τη φορά της παγκόσμιας επιβολής με απαγορευτικά της ελευθερίας μέτρα είναι πραγματικά πρωτόγνωρη, όπως λ.χ. η ταυτόχρονη απαγόρευση κυκλοφορίας σε 4,5 δισεκατομμύρια ανθρώπους σ' ολόκληρο τον πλανήτη την περασμένη άνοιξη. Θα κάνουμε απλά την παρατήρηση σ' αυτό το σημείο, ότι αυτή ακριβώς η πρωτόγνωρη ταυτόχρονη επιβολή απαγορευτικών μέτρων συμβάδισε και επέτεινε τον τεραστίων διαστάσεων έλεγχο ενός σημαντικότατου πληθυσμιακού μεγέθους μέσω των λεγόμενων μέσων κοινωνικής δικτύωσης, με ό,τι αυτό συνεπάγεται στην περαιτέρω υποδούλωση του (γίνεται λόγος για τις ψηφιακές αυτοκρατορίες, τις GAFAMI δηλαδή Google, Amazon, Facebook, Apple και Microsoft και BATHX δηλαδή τις Baidou, Alibaba, Tencent, Huawei και Xiaomi).

Ο καθηγητής Διεθνών Σχέσεων του Πανεπιστημίου Harvard *Στήβεν Γουώλτ*, σημαντικός εκφραστής της σχολής του ρεαλισμού, έγραφε ήδη τον περασμένο Απρίλιο στο περιοδικό «*Foreign Policy*» ότι ένα από τα βασικά διδάγματα της «*κρίσης*» του κορωναϊού είναι ότι τα έθνη-κράτη παραμένουν οι βασικοί δρώντες του διεθνούς συστήματος. «*Κάθε λίγα χρόνια, λόγιοι και αναλυτές εκτιμούν ότι ο ρόλος των κρατών στις παγκόσμιες υποθέσεις γίνεται όλο και λιγότερο σημαντικός και άλλοι δρώντες ή κοινωνικές δυνάμεις (π.χ. Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις, πολυεθνικές επιχειρήσεις, η διεθνής τρομοκρατία, οι παγκόσμιες αγορές κ.λπ.) υποσκάπτουν την κρατική κυριαρχία και σπρώχνουν το κράτος προς τον κάλαθο της ιστορίας. Όταν αναδεικνύονται νέοι κίνδυνοι όμως, οι άνθρωποι στρέφονται πριν από κάθε τι άλλο στις εθνικές κυβερνήσεις για προστασία*», έγραψε ο Γουόλτ.

Προφανώς αυτό είναι και το ζητούμενο στην τρέχουσα περίοδο για μια σημαντική μερίδα της κυριαρχίας, να ανακτηθεί, δηλαδή, έστω και ένα μερίδιο του χαμένου κύρους των εθνικών κυβερνήσεων. Σε ποιά κατεύθυνση, όμως, και με ποια προοπτική; Μήπως θα εξαφανιστεί ή θα μειωθεί η αλληλεπίδραση μεταξύ κρατών και μη κρατικών οντοτήτων ανεξαρτήτως προελεύσεως, δομής ή μεγέθους;

Ασφαλώς και όχι, καθώς η πραγματικότητα αποδεικνύει το αντίθετο.

Οι ***ΗΠΑ,*** λόγου χάριν, πρόσφατα ήρθαν σε απευθείας συνεννόηση με τους ***Ταλιμπάν***, σε μια προσπάθεια να προστατέψουν τα στρατεύματά τους από την δράση των εναπομείναντων αντάρτικων τμημάτων του ***Ισλαμικού Κράτους***, παρακάμπτοντας ευθέως την διχασμένη, «διεφθαρμένη» πολιτική τάξη της Καμπούλ, όπου χαρακτηριστικό είναι το γεγονός της όρκισης δύο αντιπάλων προέδρων Δημοκρατίας, λόγω ασυμφωνίας σχετικά με το αποτέλεσμα των προεδρικών εκλογών. Μ' άλλα λόγια, η συμφωνία του *Τραμπ* με τους *Ταλιμπάν* φέρνει τους τελευταίους πιο κοντά στην εξουσία, αυξάνει την μεταναστευτική ροή προς το Ιράν, περιορίζει την παρουσία των ΗΠΑ στο Αφγανιστάν λίγο πριν τις εκλογές του Νοεμβρίου και αποτελεί ένα μικρό, αλλά χαρακτηριστικό παράδειγμα του τρόπου αλληλεπίδρασης για μιαν ακόμη φορά μιας μη κρατικής οντότητας, όπως οι Ταλιμπάν στην λεγόμενη εσωτερική πολιτική σκηνή μιας υπερδύναμης όπως οι ΗΠΑ.

Εδώ, λοιπόν, αφ' ενός τίθεται σαφώς το ερώτημα, εάν πλήττεται η λεγόμενη ***πολυμέρεια του υπάρχοντος κυριαρχικού μοντέλου*** εξ αιτίας της «κρίσης» του κορωναϊού ή εάν αυτή αναπροσαρμόζεται μέσα από δαιδαλώδεις γεωπολιτικούς ανταγωνισμούς, αλλά και συγκλίσεις, που εξελίσσονται βίαια ενίοτε με χαοτικό τρόπο, παρ' όλο που και σ' αυτήν την περίπτωση είναι δυνατές οι προβλέψεις και επομένως οι κυριαρχικοί σχεδιασμοί.

Ας προσέξουμε κάτι ακόμη σ' αυτό το σημείο.

Οι όροι που χρησιμοποιήθηκαν εξ αρχής στην παγκόσμια πολιτική ρητορική είναι πολεμικοί. Στις 18 Μαρτίου, ο Τραμπ εμφανίζεται ως «***πρόεδρος του πολέμου***», έτοιμος για μια μάχη, που θα οδηγήσει σε μια «***απόλυτη νίκη***» εναντίον ενός «*αόρατου εχθρού*», του νέου κορωναϊού, ενώ δύο ημέρες νωρίτερα, ο Γάλλος πρόεδρος Εμμανουέλ Μακρόν έχει ήδη κηρύξει τον πόλεμο κατά του ιού. Το ίδιο καταγράφηκε στην Αυστραλία, την Ινδία, τη Νότια Αφρική, τη Νότια Κορέα και την Κίνα, όπου η απάντηση στην πανδημία περιγράφεται, επίσης με στρατιωτικούς όρους.

Επομένως, δικαίως τίθεται το ερώτημα σχετικά με την μορφή που θα λάβει παγκόσμια ο «*μεταπολεμικός κόσμος*». Η ορολογία παραπέμπει ευθέως στον πόλεμο κατά την «τρομοκρατίας» μ' αφορμή την επίθεση της 11ης Σεπτέμβρη 2001, την συνθήκη «*έκτακτης ανάγκης*», που επιβλήθηκε και την συγκρότηση στις ΗΠΑ αθέατων κυβερνήσεων (βλ. εκτενή αρθρογραφία στην ***Διαδρομή Ελευθερίας*** σχετικά με την FEMA).

Ας επιστρέψουμε, όμως, στο ζήτημα της πολυμέρειας του υπάρχοντος κυριαρχικού μοντέλου και της αμφισβήτησής του. Πράγματι το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ βρέθηκε σε αδυναμία να πάρει αποφάσεις σχετικά με την αντιμετώπιση της «κρίσης» του κορωναϊού, επειδή οι μεγάλες δυνάμεις απέτρεψαν την σύγκλισή του, ενώ επίσης ο Τραμπ κατηγόρησε τον Π.Ο.Υ. για χειραγώγηση από την Κίνα, διέκοψε την χρηματοδότησή του (οι ΗΠΑ συμμετέχουν με ποσοστό 17% στο συνολικό προϋπολογισμό του διεθνούς αυτού Οργανισμού).

Στη συνέχεια οι ΗΠΑ απαίτησαν να πραγματοποιηθεί μια εσωτερική έρευνα στον ΠΟΥ για τις ευθύνες του όσον αφορά στην εξάπλωση της πανδημίας, και στοχοποίησαν τον Πρόεδρο του Οργανισμού και την Κίνα. Σε διαφορετική περίπτωση, απείλησαν ότι η διακοπή της οικονομικής συνεισφοράς τους στον Π.Ο.Υ. θα καταστεί οριστική.

Την ίδια στιγμή η Κίνα συνεχίζει την προσπάθειά της να μεταρρυθμίσει διεθνείς οργανισμούς ή να δημιουργήσει καινούργιους.

Ο πρώην γενικός διευθυντής του ΔΝΤ ***Ντομινίκ Στρος-Καν*** εκτίμησε, μεταξύ άλλων, σε συνέντευξή του στην επιθεώρηση Politique internationale ότι «*Στριμωγμένες ανάμεσα στην απροθυμία τους για οποιαδήποτε πολυμερή δράση και στην αντιπαράθεσή τους με το Πεκίνο, οι Ηνωμένες Πολιτείες θα δυσκολευθούν να αποφύγουν ένα ξαναμοίρασμα της τράπουλας, αλλά εννοείται ότι πολλά θα εξαρτηθούν από τις εκλογές του Νοεμβρίου. Η Κίνα δεν βρίσκεται σε κατάσταση για να ασκήσει παγκόσμια ηγεσία, αλλά δεν είναι βέβαιο αν και οι Ηνωμένες Πολιτείες θα εξακολουθήσουν να είναι ικανές να το κάνουν*».

Ο άγριος ανταγωνισμός δηλαδή μεταξύ ΗΠΑ και Κίνας στην προκειμένη περίπτωση παίρνει μεγαλύτερες διαστάσεις μετά το ξέσπασμα της κρίσης του κορωναϊού, όμως ο πόλεμος μέσω επιβολής δασμών μαινόταν καιρό πριν.

«***Μπορούμε να στοιχηματίσουμε πως κανένας μεγάλος πόλος ισχύος δεν θα βγει ενισχυμένος από την κρίση, είτε πρόκειται για κράτος είτε για μοντέλο***», προβλέπει σε υπόμνημά του και το Fondation de la Recherche Strategique (FRS, Ίδρυμα Στρατηγικής Έρευνας).

Ας δούμε, όμως, άλλο ένα παράδειγμα της πολυμέρειας την ίδια περίοδο.

Σύμφωνα με έρευνα της *Διεθνούς Κοινοπραξίας Ερευνητικών Δημοσιογράφων* (International Consortium of Investigative Journalists), η οποία πραγματοποιήθηκε από 108 διεθνή μέσα ενημέρωσης σε 88 χώρες, περισσότερα από 2 τρισ. δολάρια «ύποπτου» χρήματος διακινήθηκαν από το 1999 μέχρι το 2017, με βάση περισσότερα από 2.500 έγγραφα που διέρρευσαν από το αμερικανικό Δίκτυο Αντιμετώπισης Οικονομικού Εγκλήματος (FinCEN), του υπουργείου Οικονομικών των ΗΠΑ. Αποτέλεσμα ήταν η υποχώρηση των διεθνών χρηματιστηρίων, αλλά και η πίεση π.χ. στο τουρκικό κράτος, αφού η τουρκική τράπεζα actif bank φαίνεται να έχει «παράνομες» επιχειρηματικές δραστηριότητες διαφόρων ειδών με τους Ταλιμπάν, αλλά και με γερμανική εταιρεία πορνό.

Αν προσθέσουμε ότι στην ιστορία εμπλέκεται όχι μόνο ο υπουργός Οικονομικών της Τουρκίας, και γαμπρός του *Ερντογάν*, ο *Μπεράτ Αλμπαϊράκ*, αλλά και ο ίδιος ο Ερντογάν με τον *Ντόναλντ Τραμπ*, αντιλαμβανόμαστε άλλη μια διάσταση της πολυμέρειας και την συμμετοχή, εν προκειμένω, της *Διεθνούς Κοινοπραξίας Ερευνητικών Δημοσιογράφων*, την ύπαρξη της οποίας είναι φυσικό να αγνοεί ο καθένας μας. Μια «ανεξάρτητη», δηλαδή, διεθνής ομάδα δημοσιογράφων εξαπολύει «κεραυνούς» σε μια κρίσιμη γεωπολιτικά στιγμή, τόσο για τον Ερντογάν όσο και τον Τραμπ, εμφανιζόμενη «ξαφνικά» ως μια δρώσα οντότητα με σημαντικές φιλοδοξίες επιρροής στην παγκόσμια πολιτική και οικονομική σκηνή.

Να σημειώσουμε εδώ ότι ήδη από την δεκαετία του '80, νεοφιλελεύθεροι μελετητές συνέκλιναν προς τον ***κρατο-κεντρισμό*** των ***νέο-ρεαλιστών***, θεωρώντας ότι αν και η δράση των κρατών πλαισιώνεται πλέον από ***μη κρατικούς δρώντες***, τα πρώτα παραμένουν τα κύρια υποκείμενα στο διεθνές σύστημα. Αναγνώρισαν, δηλαδή, ότι ενώ η ανάλυσή τους για έναν αλληλεξαρτημένο κόσμο είχε σαφή εμπειρική βάση στη Δύση, δεν μπορούσε να εξηγήσει τις διαμάχες στη Μέση Ανατολή (βλ. για παράδειγμα τον πόλεμο ανάμεσα στο Ιράκ και το Ιράν, 1980-1988), αλλά και τη δεύτερη και πιο «σκληρή» φάση του Ψυχρού Πολέμου.

Επαναδιατύπωσαν, έτσι, την κύρια υπόθεση εργασίας τους αποδεχόμενοι την κύρια σημασία της ασφάλειας, η οποία σε πολλές περιπτώσεις εξακολουθεί να μονοπωλεί τη διεθνή σκηνή, ανοίγοντας δίαυλο επικοινωνίας με τους νεορεαλιστές που επικεντρώνονται στην πρωταρχική έννοια της ισχύος, προτρέποντας στην εστίαση της ασύμμετρης αλληλεξάρτησης ως πηγή ισχύος και υπεροχής των ισχυρότερων δυνάμεων, οι οποίες μπορούν να την εκμεταλλευτούν προς όφελός τους.

Τα κράτη, λοιπόν, μοιράζονται την διαχείριση με μη κρατικούς δρώντες, πολυεθνικές, ΜΚΟ, περιβαλλοντικές ή ανθρωπιστικές οργανώσεις που προσφέρουν το «κύρος» τους, αλλά και κοινωνική νομιμοποίηση όταν χρειάζεται. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της συνδιαχείρισης αποτελούν και τα «***παγκόσμια δίκτυα δημόσιας πολιτικής***», που συνδυάζουν τη δράση των κυβερνήσεων, διεθνών οργανισμών, μη κυβερνητικών οργανώσεων και πολυεθνικών εταιρειών, λειτουργούν ως δίκτυα συντονισμού και ανταλλαγής απόψεων και γνώσεων και διευκολύνουν τη διαπραγμάτευση και τον καθορισμό παγκόσμιων προτύπων σε ποικίλους τομείς, όπως λ.χ. η περιβαλλοντική διαχείριση. Γίνεται, δηλαδή, εύκολα αντιληπτό ότι **η ισχύς σ' αυτές τις περιπτώσεις δεν αντλείται μόνο από ένα ισχυρό στρατό και μία οικονομία που παράγει πλεονάσματα, αλλά και από φύσει διϋποκειμενικές έννοιες, όπως η νομιμοποίηση, οι νόρμες και οι κανονιστικές αρχές, και η πρόσδοση συγκεκριμένου νοήματος και περιεχομένου σε έννοιες και γεγονότα**.

Ταυτόχρονα πολλές φορές οι διεθνείς διακυβερνητικοί οργανισμοί λειτουργούν και ως «εργαλεία» προώθησης των κυρίαρχων συμφερόντων της διεθνούς πολιτικής, είτε πρόκειται για δυτικά βιομηχανικά κράτη είτε πολυεθνικές εταιρείες. Έτσι παγκόσμιοι οικονομικοί οργανισμοί, όπως η ***Παγκόσμια Τράπεζα*** και το ***Διεθνές Νομισματικό Ταμείο***, έχουν «εσωτερικεύσει» τις κυρίαρχες ιδεολογικοπολιτικές κατευθύνσεις, εμβαθύνοντας με τον καλύτερο τρόπο τις παγκόσμιες ανισότητες και την σταθεροποίηση ...της αστάθειας τη χρηματοπιστωτικής τάξης.

Η εμφάνιση της σχολής του κοινωνικού κονστρουκτιβισμού (social constructivism) έφερε στο προσκήνιο τον ισχυρισμό ότι τα συμφέροντα των κρατών δεν πρέπει να θεωρούνται δεδομένα a priori, αλλά θα πρέπει να

μελετήσουμε ακριβώς τις διαδικασίες μέσα από τις οποίες οι δρώντες αντιλαμβάνονται τι στοιχειοθετεί το εθνικό συμφέρον και τι όχι. Μ' άλλα λόγια ο ***κοινωνικός κονστρουκτιβισμός*** αμφισβητεί την ύπαρξη μίας αντικειμενικής πραγματικότητας, θεωρώντας ότι η πραγματικότητα διαμεσολαβείται και καθορίζεται σε μεγάλο βαθμό από τη νόησή μας, τον τρόπο με τον οποίο παρατηρούμε τα γεγονότα γύρω μας, σκεφτόμαστε για τον κόσμο και διατυπώνουμε τις θέσεις μας για αυτόν. Οι κονστρουκτιβιστές αποδίδουν έμφαση στη λογική της *καταλληλότητας*, ποιες ενέργειες δηλαδή συνάδουν με τις ιδέες τις οποίες ενστερνίζονται οι πολιτικοί δρώντες και χαρακτηρίζουν τα κράτη. Αντίθετα οι ρεαλιστές, όπως είπαμε, ορίζουν το εθνικό συμφέρον με όρους ισχύος, δυσκολευόμενοι, όμως, να ορίσουν πως αντιλαμβάνονται οι επί μέρους και διαφορετικοί δρώντες το μέγεθος της ισχύος.

Εν κατακλείδι, θεωρούμε ότι απουσία παγκόσμιας κεντρικής κυβέρνησης η παγκόσμια διακυβέρνηση ασκείται από πολλούς δρώντες, από τους κάθε είδους διεθνείς οργανισμούς (βλ. λ.χ.. G20, ΔΝΤ, Παγκόσμια Τράπεζα, ΕΕ, ΠΟΕ κ.ά.), οι οποίοι σε κάθε βίαιη σύγκρουση, περιβαλλοντικό ζήτημα, οικονομική «κατάρρευση» ή «ανθρωπιστική κρίση», δεν περιορίζονται απλά στο να εκτελούν διεθνείς διακρατικές συμφωνίες, αλλά παίρνουν καίριες αποφάσεις που επηρεάζουν άμεσα ή έμμεσα την ζωή του παγκόσμιου πληθυσμού.

Ο ιστός της αράχνης, λοιπόν, αφορά μια *πολυπολική παγκόσμια κυριαρχική τάξη* στην οποία οι διακυβερνητικοί οργανισμοί πολλές φορές ουσιαστικά αναδημιουργούν ολόκληρα κράτη, καθώς αναλαμβάνουν το σχεδιασμό νέων συνταγμάτων και δικαστικών συστημάτων, πιέζουν για τη μεταρρύθμιση των οικονομικών θεσμών και δίνουν τις κατευθύνσεις για την συγκρότηση αστυνομικών σωμάτων.

Και όμως, οι αρχιτέκτονες του οικοδομήματος ανησυχούν. Υποσχόμαστε να επανέλθουμε σύντομα για να εκτιμήσουμε το μέγεθος των ρωγμών. Μέχρι τότε, ευχόμαστε να έχουν μεγαλώσει ανεπανόρθωτα για την κυριαρχία…

Συσπείρωση Αναρχικών / Διαδρομή Ελευθερίας, φύλλο 208, Οκτώβριος 2020

* * *

ΤΟ ΕΜΒΟΛΙΟ ΚΑΙ ΟΙ ΜΥΘΟΙ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

«Η ιστορία με το πέρασμα του χρόνου
διαστρεβλώνεται,
ενώ ο μύθος εξελίσσεται
στο σημείο που γίνεται πραγματικότητα».
Ζαν Κοκτώ

Πολλοί μύθοι έχουν αίσιο τέλος, άλλοι πάλι όχι, το μόνο σίγουρο είναι, πως όλοι έχουν κάτι να μας διδάξουν. Ο βιασμός της αλήθειας και της πραγματικότητας, φτάνει σε σημείο, που παραμορφώνει όλες τις αισθήσεις, τη λογική και κάθε αντιληπτική ικανότητα, καθώς επιχειρείται να εγκαθιδρυθεί το ψέμα ως αλήθεια, η καταστολή ως θεραπεία, η τρομοκρατική προπαγάνδα ως φίλια ενημέρωση και η πλαστότητα ως πραγματικότητα.

Οι μηχανισμοί της κυριαρχίας, χρησιμοποιούν ως πολιορκητικό κριό την επιστήμη και μια χούφτα αργυρώνητους μισθοφόρους ειδικούς με σκοπό τη διάρρηξη του κοινωνικού ιστού και την επιβολή των νέων όρων εξουσίας.

Διανύουμε τον τελευταίο μήνα του έτους και μόλις εννιά μήνες από την έναρξη της πανδημίας του νέου κορωναιού και οι καταστροφικές μεταβολές, στις οποίες υπόκεινται οι κοινωνίες στο σύνολο του πλανήτη είναι άνευ προηγουμένου. Η καταστολή, η εποπτεία και η παρακολούθηση βρίσκονται στο ζενίθ, η περιστολή των ελευθεριών και ο εξαναγκαστικός εγκλεισμός γίνονται κανονικότητα, η αποσάθρωση των όρων εργασίας διευρύνεται, δημιουργούνται νέες στρατιές ανέργων, κατασκευάζονται συνεχώς νέοι νόμοι και διατάξεις, με τους οποίους η εξουσία αναβαθμίζει το νομικό της οπλοστάσιο και νομιμοποιεί το υπάρχον ως την αυγή μιας νέας δυστοπικής πραγματικότητας.

Όλα αυτά γίνονται στο όνομα της καταπολέμησης ενός ιού, ενώ ταυτόχρονα οι μαριονέτες της κυριαρχίας και αρχηγοί κρατών με συντονισμένο βήμα, ακολουθούν την ίδια κατασταλτική μεθοδολογία και δίχως να πέσει πιστολιά χρησιμοποιούν πολεμική ρητορική για να περιγράψουν την κατάσταση, που έχει περιέλθει ο πλανήτης από την εισβολή του αόρατου εχθρού, που ακούει στο όνομα Covid 19.

Από την αρχή της πανδημίας η προπαγάνδα της τρομοκρατίας μεταφράστηκε σε ενημέρωση. Σπέρνοντας το φόβο επιχειρείται, η αδρανοποίηση της κοινωνίας και η ανικανότητα για λογική σκέψη και εναντίωση. Καλλιεργείται συστηματικά η ελπίδα μιας θεραπείας ή ενός πολυπόθητου εμβολίου. Πρέπει να πιστέψουμε, λοιπόν,

ότι για την ανεργία, την περιστολή ελευθεριών, την αποσάθρωση των λεγόμενων εργασιακών σχέσεων κ.λπ. φταίει ένας ιός και η ελπίδα βρίσκεται στο εμβόλιο της Pfizer, της Moderna και όλων αυτών των ευαγών ιδρυμάτων;

Γνωρίζουμε ότι για την παρασκευή ενός εμβολίου χρειάζονται κατά μέσο όρο 8-10 χρόνια. Γνωρίζουμε, επίσης, ότι εδώ και 30 χρόνια επιχειρείται η κατασκευή εμβολίου για κορωναϊούς δίχως επιτυχία ακόμα για συγκεκριμένους λόγους (είτε δημιουργούσε υπεραντίδραση στο ανοσοποιητικό σύστημα με αποτέλεσμα τον θάνατο είτε οι μεταλλάξεις, στις οποίες υπόκεινται οι κορωναϊοί, καθιστούσαν ανεπαρκή την αποτελεσματικότητά του) και σε μόλις 8 μήνες στην περίπτωση της ***Covid 19***, όχι μόνο βρέθηκε το εμβόλιο, αλλά διατίθεται ήδη και προς πώληση.

Παρά το γεγονός ότι δεν έχει αναπτυχθεί επιτυχώς ποτέ κανένα εμβόλιο για οποιονδήποτε κορωναϊό και μια τέτοια προσπάθεια θα χρειαζόταν συνήθως χρόνια για να ολοκληρωθεί με ασφάλεια και επαρκώς, η ***Υπηρεσία Τροφίμων και Φαρμάκων*** (FDA) επέτρεψε την ταχεία διεκπεραίωση, παραλείποντας το τυπικό στάδιο δοκιμών σε ζώα, προχωρώντας σε άμεση δοκιμή αυτών των εμβολίων σε ανθρώπους.

Άμεσα αποτελέσματα σε κάποιες από αυτές τις δοκιμές περιελάμβαναν σοβαρές επιπλοκές, μεταξύ των οποίων πονοκέφαλοι, πυρετός, πόνοι στο σώμα και συμπτώματα παρόμοια με «τα επακόλουθα μεγάλης μέθης». Επί πλέον, όπως τόνισαν οι *New York Times*, ο αρχικός ισχυρισμός της ***Pfizer*** ότι το εμβόλιό τους ήταν *«πάνω από 90% αποτελεσματικό»*, ανακοινώθηκε ***«σε δελτίο τύπου και όχι σε ιατρικό περιοδικό, που έχει αξιολογηθεί από ομοτίμους. Δεν είναι πειστική απόδειξη ότι το εμβόλιο είναι ασφαλές και αποτελεσματικό»***.

Αναμενόμενος «μεγάλος όγκος» ανεπιθύμητων παρενεργειών

Έτσι, δεδομένης της τεράστιας κλίμακας του δηλωθέντος στόχου, της χορήγησης αυτών των χημικών σε εκατοντάδες εκατομμύρια ανθρώπους, όταν υπάρχει συνήθως κάποιο ποσοστό σοβαρών επιπλοκών στη χρήση εμβολίων, τα αρνητικά αποτελέσματα μπορεί να είναι σημαντικά. Για παράδειγμα, σε μία μελέτη εμβολίων γρίπης, που χορηγήθηκαν σε ενήλικες άνω των 65 ετών, διαπιστώθηκαν σοβαρές επιπλοκές σε ποσοστό περίπου 1%. Εάν ένα εμβόλιο COVID-19 έχει απλώς παρόμοια αποτελέσματα σε άτομα της ίδια ηλικιακής ομάδας (54 εκατομμύρια στον πληθυσμό), αυτό θα ισοδυναμούσε με 540.000 άτομα μόνο σε αυτήν την ηλικιακή ομάδα, που μπορεί να χρειαστούν ιατρική περίθαλψη, σε ένα νοσοκομειακό σύστημα, που παρέχει λιγότερα από 925.000 συνολικά κρεβάτια.

Νέα «μη αποδεδειγμένη» τεχνολογία mRNA: 20% «ποσοστό σοβαρών βλαβών»

Άλλες ανησυχίες σχετικά με το εμβόλιο της ***Pfizer*** είναι ότι θα είναι το πρώτο, που θα χρησιμοποιήσει μια *«πλατφόρμα τεχνολογίας που δεν έχει αποδειχθεί ακόμη, η οποία βασίζεται σε κάτι που ονομάζεται αγγελιοφόρος RNA (messenger RNA), που συνήθως συντομεύεται σε mRNA»*.

Η ***Moderna***, μια άλλη εταιρεία που προσπαθεί να αναπτύξει ένα εμβόλιο COVID-19, επιχειρεί, επίσης, να χρησιμοποιήσει αυτήν την πλατφόρμα mRNA. Τον Μάιο, το ***Children's Health Defense*** ανέφερε ότι οι κλινικές δοκιμές για το εμβόλιο της ***Moderna*** είχαν «ποσοστό σοβαρών βλαβών» 20% στην ομάδα υψηλών δόσεων.

Η Debi Vinnedge, εκτελεστική διευθύντρια στο ***Children of God for Life***, έναν οργανισμό υπέρ της ζωής, που ειδικεύεται στην ηθική αξιολόγηση των εμβολίων, δήλωσε στο LifeSiteNews: *«Αν η Moderna και η Pfizer είναι εκείνες οι εταιρείες που θα προμηθεύσουν τους πρώτους γύρους εμβολίων και το κάνουν υποχρεωτικό, αυτό θα μπορούσε να είναι καταστροφή. Και οι δύο χρησιμοποιούν ολοκαίνουργια τεχνολογία με το mRNA, που δεν έχει χρησιμοποιηθεί ποτέ σε εμβόλιο και το προωθούν μετά από μόλις μερικούς μήνες δοκιμών, αντί για τα τυπικά 4-6 χρόνια δοκιμών»*.

Εντολές και δημόσια δυσπιστία

Καθώς αυξάνεται η προώθηση εντολών για υποχρεωτικό εμβολιασμό και εμφανίζεται αντίσταση ενάντια σε τέτοια επεμβατικά μέτρα, πρόσφατη μελέτη δείχνει μια αυξανόμενη δυσφορία μεταξύ των Αμερικανών για τα εμβόλια γενικά.

Μια έκθεση από την Civic Science (CS) δείχνει ***«σταθερή μείωση του ποσοστού των ενηλίκων των ΗΠΑ που λένε ότι είναι "πολύ άνετοι" με τα εμβόλια συνολικά»***. Μάλιστα, η CS δηλώνει, ***«το μηνιαίο ποσοστό αυτών που ήταν πολύ άνετοι με τους εμβολιασμούς γενικά, μειώθηκε πάνω από 20% από τις αρχές του 2020 (69% τον Ιανουάριο σε σύγκριση με το 47% του Οκτωβρίου)»***.

Επιπλέον, ***«μόνο το 22% των ερωτηθέντων δηλώνουν ότι θα κάνουν το εμβόλιο αμέσως»***, και η CS καταλήγει, ***«είναι σαφές ότι η διστακτικότητα για τη λήψη ενός μελλοντικού εμβολίου... αυξάνεται ανεξέλεγκτα σε ολόκληρη τη χώρα»*** και αυτό ***«ρίχνει φως πάνω στο πόσο δύσκολο είναι τώρα για πολλούς να εμπιστευθούν ένα μελλοντικό εμβόλιο»***.

Χειραγώγηση του κοινού

Προσπαθώντας να καταπολεμήσει αυτή την τάση, το ***Πανεπιστήμιο του Yale***, σε συνεργασία με την κυβέρνηση των ΗΠΑ, χρηματοδότησε μια μελέτη για να προσδιορίσει τα πιο αποτελεσματικά μέσα για να πείσει τους Αμερικανούς να κάνουν το εμβόλιο COVID-19. Η μελέτη δοκιμάζει μια ποικιλία προσεγγίσεων, για παράδειγμα, επικαλούνται την «Προσωπική ελευθερία», το «Οικονομικό όφελος», το «Ατομικό συμφέρον», φόβους για «Ενοχές», την «Ντροπή» και τη «Δειλία».

Ενώ πολλές από τις προσεγγίσεις είναι απλά επιχειρήματα, άλλες υπονοούν ότι είναι πρόθυμοι να χρησιμοποιήσουν τη δημόσια διαπόμπευση για να προκαλέσουν συμμόρφωση.

Ένα τέτοιο επιχείρημα, για παράδειγμα, «*ζητά από τον συμμετέχοντα να φανταστεί την ενοχή που θα νιώσει εάν δεν εμβολιαστεί και διαδώσει την ασθένεια*», με παραλλαγές που ανταλλάσσουν την ενοχή με τον θυμό ή την ντροπή. Ένα άλλο υποδηλώνει ότι κάποιος που αρνείται τον εμβολιασμό «*δεν καταλαβαίνει πώς διαδίδονται οι λοιμώξεις ή αγνοεί την επιστήμη*». Ένα άλλο αναφέρει ότι «*όσοι επιλέγουν να μην εμβολιαστούν κατά του COVID-19 δεν είναι γενναίοι*».

Τα ευρήματα αυτής της μελέτης, πιθανότατα, θα επηρεάσουν τις δημόσιες δηλώσεις των κρατικών αξιωματούχων και των ακαδημαϊκών ιδρυμάτων, που συζητούν για τον υποχρεωτικό εμβολιασμό, καθώς και τις διαφημιστικές εκστρατείες για το εμβόλιο, μόλις αυτό δημιουργηθεί.

Ο εξαναγκασμός των μαύρων κοινοτήτων και των παιδιών

Άλλες στρατηγικές εξαναγκασμού, που αναπτύσσονται, περιλαμβάνουν το «*δέσιμο*» του υποχρεωτικού εμβολίου «*με άλλες υπηρεσίες δικτύου ασφαλείας*» για τους φτωχούς, συμπεριλαμβανομένης της «*επισιτιστικής ασφάλειας, του επιδόματος ενοικίου και δωρεάν υγειονομικής περίθαλψης*» για τους «*ευάλωτους πληθυσμούς*», όπου γίνεται ιδιαίτερη μνεία για τους «*Μαύρους και τις κοινότητες μειονοτήτων*».

Επίσης, η ***Περιφέρεια της Κολούμπια*** (DC) προωθεί ένα νομοσχέδιο το οποίο παρακάμπτει τη γονική συναίνεση, όταν πρόκειται να εμβολιαστούν ανήλικα παιδιά. Ο «***Νόμος του 2019 για τη Συγκατάθεση των Ανηλίκων να εμβολιαστούν***» αναφέρει ότι «*θα επιτρέπει στα ανήλικα παιδιά να συναινέσουν στο να εμβολιαστούν, όταν ο εμβολιασμός συνιστάται από τη Συμβουλευτική Επιτροπή των Ηνωμένων Πολιτειών για τις Πρακτικές Ανοσοποίησης. Ορίζει επίσης ότι εάν ένας ανήλικος είναι σε θέση να κατανοήσει την ανάγκη, τη φύση και τους τυχόν σημαντικούς κινδύνους που ενέχει η ιατρική πράξη, τότε τεκμηριώνεται η συναίνεση κατόπιν πληροφόρησης*».

Σύμφωνα με το ***The Vaccine Reaction*** (τμήμα του Εθνικού Κέντρου Πληροφόρησης για τα Εμβόλια), «*το νομοσχέδιο όχι μόνο επιτρέπει σε παιδιά ηλικίας 11 ετών και άνω να δώσουν τη συγκατάθεσή τους σε γιατρούς και άλλους διαχειριστές εμβολίων να τους κάνουν εμβόλια χωρίς τη γνώση ή τη συγκατάθεση των γονιών τους, αλλά απαιτεί επίσης από ασφαλιστικές εταιρείες, διαχειριστές εμβολίων και σχολεία να αποκρύψουν από τους γονείς ότι το παιδί έχει εμβολιαστεί*».

Η έκθεση διευκρινίζει: «*Εάν περάσει αυτό το νομοσχέδιο, είναι σαφές ότι τα ανήλικα παιδιά θα διατρέχουν τον κίνδυνο να πιεστούν και να εξαναγκαστούν να κάνουν ένα εμβόλιο COVID-19 πίσω από την πλάτη των γονιών τους*».

Η Pfizer είναι ένας «καταδικασμένος κατά συρροή εγκληματίας»

Ο ***Ρόμπερτ Φ. Κέννεντυ*** ο νεότερος, ανιψιός του πρώην προέδρου των ΗΠΑ Τζων Φ. Κέννεντυ, περιβαλλοντικός δικηγόρος, συγγραφέας και ιδρυτής της ***Άμυνας για την Παιδική Υγεία*** (Children's Health Defense), εδώ και δεκαετίες ενημερώνει την κοινή γνώμη σχετικά με τα εμβόλια που προκαλούν βλάβες στα παιδιά. Εκτός από τη σθεναρή αντίθεση του οργανισμού στο παραπάνω νομοσχέδιο της περιοχής DC, ο Κέννεντυ έχει ξεχωρίσει την ***Pfizer*** ως έναν από τους πολλούς παραγωγούς εμβολίων με μεγάλο αριθμό ποινικών κυρώσεων για τα προϊόντα τους.

Σε μια συζήτηση τον Ιούλιο, ***ο Κέννεντυ τόνισε ότι η Pfizer, και τρεις άλλοι κορυφαίοι παραγωγοί εμβολίων κορωναϊού, GlaxoSmithKline, Sanofi, Merck, είναι «καταδικασμένοι κατά συρροή εγκληματίες»***.

«*Τα τελευταία 10 χρόνια, μόνο την τελευταία δεκαετία, αυτές οι εταιρείες έχουν πληρώσει 35 δισεκατομμύρια δολάρια σε ποινικές κυρώσεις, αποζημιώσεις και πρόστιμα, για ψέματα σε γιατρούς, για επιστημονική εξαπάτηση, για παραποίηση επιστημονικών στοιχείων, για τον εκούσιο φόνο εκατοντάδων χιλιάδων Αμερικανών*», είπε ο Κέννεντυ κατά τη διάρκεια της συζήτησης, τονίζοντας ότι «Αποτελεί γνωσιακή αναντιστοιχία (εθελοτυφλία) τα άτομα που κατανοούν τις εγκληματικές εταιρικές πρακτικές αυτών των τεσσάρων εταιρειών, να πιστεύουν ότι το κάνουν αυτό σε κάθε άλλο προϊόν που έχουν, εκτός από τα εμβόλια».

Μετά την ανακοίνωση του «90% αποτελεσματικού» εμβολίου του κορωναϊού της ***Pfizer***, με την προσδοκία της άμεσης κυκλοφορίας του στην αγορά, η τιμή της μετοχής της εταιρείας αυξήθηκε «15% από 36,40 $… σε 41,94 $ ανά μετοχή», οπότε ο Διευθύνων Σύμβουλος και Πρόεδρος της εταιρείας, ***Albert Bourla***, πούλησε το 61,8

τοις εκατό των μετοχών του «*για σχεδόν 5,6 εκατομμύρια δολάρια*». Η ***Independent*** αναφέρει ότι σε σχετικές ερωτήσεις η ***Pfizer*** απάντησε ότι αυτή η συναλλαγή ήταν μια «*αυτοματοποιημένη διαδικασία, που δημιουργήθηκε νωρίτερα αυτό το έτος*», όπου «*οι μετοχές πωλούνται υπό την προϋπόθεση ότι υπερβαίνουν μια προσυμφωνημένη τιμή*».

Ενώ προετοιμάζεται νέα παγκόσμια εκστρατεία προπαγάνδας με σκοπό τον εξαναγκασμό των ανθρώπων να υποκύψουν στις εξουσιαστικές ορέξεις, αυτό που γίνεται όλο και περισσότερο σαφές είναι πως το σωτήριο εμβόλιο δεν αποτελεί το τέλος αυτής της ιστορίας, αλλά είναι η αρχή και προοιωνίζει τη «νέα κανονικότητα», στην οποία εισερχόμαστε με ταχύτατους ρυθμούς.

Είναι αλήθεια πως στο όνομα της λεγόμενης ασφάλειας, ο άνθρωπος –είτε οικειοθελώς είτε μαχόμενος– έχει παραχωρήσει μεγάλο μέρος των ελευθεριών του. Κάθε φορά η ασφάλεια γίνεται το πολυπόθητο, μπροστά στο οποίο οι παραχωρήσεις αυτές μεταφράζονται ως αναγκαίο κακό. Μαχόμενος κόσμος σε διάφορα κράτη εξεγείρεται και παλεύει ενάντια σε αυτή τη νέα εφιαλτική πραγματικότητα, που μας πλασάρουν ως ζωή. Λοιδορούνται από την εξουσία, διαπομπεύονται από την προπαγάνδα των αργυρώνητων γραφίδων και ειδικών.

Είθε η φωτιά αυτή να εξαπλωθεί απ' άκρη σ' άκρη αυτού του κόσμου και στ' αποκαΐδια της να εξοντωθεί η μήτρα των ιών, που δεν είναι άλλη από την εξουσία.

Απάτσι / Διαδρομή Ελευθερίας, φύλλο 210, Δεκέμβριος 2020

* * *

ΤΑ ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ «ΙΑΣΗΣ» ΚΑΙ Η ΕΠΑΝΑΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΗΣΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ...

«Ένας μεγάλος αριθμός ελασσόνων διαδικασιών, οι οποίες έχουν κοινά χαρακτηριστικά, επαναλαμβάνονται, μιμείται η μία την άλλη, ξεχωρίζουν η μία από την άλλη σύμφωνα με το πεδίο εφαρμογής τους, συγκλίνουν και βαθμιαία παράγουν το σχέδιο δράσης μιας γενικής μεθόδου. Αυτές οι διαδικασίες βρίσκονται σε ισχύ από πολύ νωρίς στην δευτεροβάθμια εκπαίδευση και αργότερα στα δημοτικά σχολεία. Σιγά σιγά μπήκαν στον χώρο των νοσοκομείων. Και σε μερικές δεκαετίες, άλλαξαν τη δομή της στρατιωτικής οργάνωσης. Μερικές φορές κυκλοφορούσαν πολύ γρήγορα από το ένα σχολείο στο άλλο, (ανάμεσα στο στρατό και στα τεχνικά σχολεία ή τα σχολεία της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης), κάποιες άλλες αργά και διακριτικά (η ύπουλη στρατιωτικοποίηση των μεγάλων εργαστηρίων). Σε κάθε περίπτωση προσαρμόστηκαν ανάλογα με κάποιες ανάγκες: μια βιομηχανική καινοτομία, μια νέα έξαρση κάποιων επιδημικών ασθενειών, την ανακάλυψη της αραβίδας ή τις νίκες της Πρωσίας… Μερικές πράξεις επιδεξιότητας προικισμένες με μεγάλη αποτελεσματικότητα διάχυσης, έξυπνες διευθετήσεις, προφανώς αθώες, αλλά ύποπτες κατά βάθος, μηχανισμοί που υπάκουαν στις οικονομίες πολύ αδιάντροπα για να το ομολογήσουν ή επιδίωκαν μικροπρεπείς μορφές καταναγκασμού».

Μισέλ Φουκώ

Η πειθάρχηση, αυτή η «*τεχνολογία*» της εξουσίας. Η πειθάρχηση, ο καταναγκασμός, η επιτήρηση, η δουλοπρέπεια, η καθυπόταξη, η υποδούλωση, η εθελοδουλεία, ο διαχωρισμός. Λέξεις παρεμφερείς, παρ' όλες τις διαφορές, που τις χαρακτηρίζουν, ευδιάκριτες ή μη, λέξεις, που προσιδιάζουν η μία την άλλη, που οδηγούν σε νοήματα αλληλοκαλυπτόμενα ή αλληλοσυμπληρούμενα. Και απέναντι η αταξία, ο ιός της αταξίας που απειλεί κάθε στιγμή να μολύνει, να μεταδοθεί με ανυπολόγιστες συνέπειες.

Και το «φάρμακο»; Μα τα πειθαρχικά συστήματα, που δεν πρέπει να συγχέονται με την πειθάρχηση αυτή καθ' εαυτή. Και η εξουσία τελικά ασκείται ή μόνο κατέχεται; Τι καινούργιο μπορούμε να πούμε; Αφού μοιάζει ότι όλα έχουν ειπωθεί ή ότι όλα έχουν γίνει. Έτσι φαίνεται. Απλά φαίνεται. Μόνο που το γκριζάρισμα δεν είναι σκοτάδι, ούτε όμως και φως. Πως θα ανοίξουμε, λοιπόν, νέες ρωγμές; Ναι, η Σιωπή, όπως και ο Λόγος μας, δεν υποτάσσονται στην εξουσία, με την προϋπόθεση, όμως, ότι δεν διαπραγματευόμαστε την βούληση για αλήθεια, ειδ' άλλως είναι αδύνατον να ορθώνονται τελεσίδικα ενάντια της.

Οι εντολές, που δεχόμαστε με πρόσχημα την καταπολέμηση του νέου ιού, απαιτούν την άμεση απόκρισή μας. «**Το πείραμα πρέπει να συνεχιστεί, απαιτείται να συνεχιστεί**». Πρώτα απ' όλα είναι απολύτως απαράδεκτη οποιαδήποτε παρενόχληση, οποιαδήποτε διακοπή του. Η τυπική διεκπεραίωση των εντολών συνίσταται στην

απομνημόνευση της σειράς των απλών κανόνων. Η πολυπλοκότητα μπορεί να διαλύσει τα πάντα. Μπορεί να βάζει σε σκέψεις. Οι πολλές σκέψεις δεν είναι μόνο αχρείαστες, είναι επικίνδυνες.

Οι ειδικοί γνωρίζουν. Οι ειδικοί είναι οι μόνοι, που μπορούν να έχουν πρόσβαση στην πολυπλοκότητα, οι ειδικοί κατασκευάζουν την πολυπλοκότητα. Δεν χρειάζεται παρά διάθεση για συμμόρφωση. Δεν υπάρχουν γρίφοι. Δεν υπάρχουν κρυφές προθέσεις. Δεν υπάρχουν δεύτερες σκέψεις. Δεν πρέπει να υπάρχουν δεύτερες σκέψεις. Οι εντολές είναι απόλυτες και πρέπει να παράγουν πειθαρχία. Και η πειθαρχία υπόσχεται αποτέλεσμα, τουλάχιστον, για εκείνον ή εκείνους που δίδουν τις εντολές.

Στα ολλανδικά στρατεύματα του 16ου αιώνα είχε αναπτυχθεί από τους επικεφαλής η εξής τεχνική, την οποία οι στρατιώτες είχαν την εντολή, να ακολουθήσουν πιστά. Επρόκειτο για την διαδικασία του γεμίσματος και της πυροδότησης ενός όπλου. Η διαδικασία αυτή αναλυόταν πρώτα σε πιο μικρές διαδικασίες, σαράντα ξεχωριστές ενέργειες, με την καθεμία να βρίσκεται συνδεδεμένη με μια συγκεκριμένη εντολή. Στη συνέχεια αυτά τα μέρη αποσυνδέονταν μ᾽ έναν τρόπο, όμως, που μείωνε τις περιττές κινήσεις και βελτίωνε τον συντονισμό, ώσπου ο στρατός που είχε απομνημονεύσει αυτές τις αποτελεσματικές ακολουθίες μέσω της αδιάκοπης εκγύμνασης, γινόταν μεγαλύτερος από τον αριθμό των τμημάτων του. Γιατί; Γιατί η εντολή ενός αξιωματικού μπορούσε να προκαλέσει, πλέον, συγχρονισμένη σειρά από ενέργειες, πολλά όπλα να πυροβολούν ταυτόχρονα, τα οποία μπορούσαν να προκαλούν ένα συμπαγές «τείχος» από βλήματα.

Το αποτέλεσμα αυτής της τεχνικής πειθαρχίας ήταν μεν η αύξηση της δύναμης των στρατιωτών, αλλά **ο καθένας ξεχωριστά είχε χάσει εντελώς τον έλεγχο των πράξεων του.** Ο προγραμματισμός εδώ βασίζεται σε πράξεις ρουτίνας. Ο ολλανδικός στρατός μεταμορφώθηκε σ᾽ έναν επιτυχημένο στρατό παράδειγμα οργάνωσης και αποτελεσματικότητας. Αυτές οι τεχνικές πειθαρχίας δεν αντικατέστησαν, βέβαια, την δουλεία, αποτέλεσαν, όμως, μια νέα προσθήκη.

Εδώ, **η αποσυναρμολόγηση αφορά πρώτα απ᾽ όλα την ατομική σκέψη η οποία καθίσταται παντελώς άχρηστη, αχρείαστη ή μάλλον εμπόδιο στις συγχρονισμένες ενέργειες που εκτελούνται ρομποτικά.** Ταξινομούνται οι κινήσεις των σωμάτων, επανασυγχρονίζονται γιατί οι εντολείς κινούνται μεταμορφωμένοι και οι ίδιοι προς μια νέα κατάκτηση. Μια νέα κατάκτηση που προϋποθέτει την μεταμόρφωση, την διάλυση του παλιού και την επανασυναρμολόγησή του.

Σύμφωνα με τον *Manuel de Landa*, συγγραφέα του βιβλίου *Χίλια χρόνια μη γραμμικής ιστορίας*, η γέννηση του μοντέρνου νοσοκομείου τον 18ο αιώνα αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα των θεσμικών αλλαγών, που έλαβαν χώρα εκείνη την εποχή, με την επιστημολογική έκρηξη να μην προηγείται, αλλά να επιταχύνεται από την δημιουργία των νοσοκομείων. «*Τα νέα νοσοκομεία ενσωμάτωσαν έναν νέο και διαφορετικό τρόπο χρήσης του χώρου, εκείνον που επέτρεπε τη στενή παρακολούθηση της ασθένειας και την απομόνωση από την αιτία της. Αφού οι ωκεάνιοι δρόμοι του εμπορίου αποτελούσαν κανάλια μέσω των οποίων έρεαν μαζί εμπορεύματα, χρήματα, ιδέες και μικρόβια, τα ναυτικά νοσοκομεία παρείχαν το ιδανικό περιβάλλον για το ξέβγαλμα του πολύπλοκου συνδυασμού των παραγόντων, που προξενούσαν τις επιδημίες*».

Έτσι σταματά ο μη διαχωρισμός της ιατρικής εποπτείας των ασθενών, των νέων και των παλιών μολύνσεων από μια σειρά άλλων ελέγχων: στρατιωτικών ελέγχων που αφορούν τους λιποτάκτες, οικονομικό έλεγχο που αφορά τα εμπορεύματα ή τον διοικητικό έλεγχο που αφορά έναν σωρό άλλους λόγους. Το ξεκαθάρισμα μοιάζει να έχει ζωτική σημασία για την εξουσία, αφού η πρότερη πειθαρχική προσέγγιση δεν αντιπροσώπευε ούτε κατά διάνοια ένα προηγημένο στάδιο εξέλιξής της.

Μ᾽ άλλα λόγια, οι απαιτήσεις αλλάζουν. Οι μηχανισμοί προσαρμόζονται δίχως να χάνεται η παλαιότερη εμπειρία των διαχωρισμών, απαραίτητων για την άσκηση ελέγχου. Έτσι, ενώ οι λεπροί τον 13ο αιώνα περιορίζονται στα περίπου 9.000 λεπροκομεία, που βρίσκονταν έξω από τις μεσαιωνικές πόλεις, οι κάτοικοι που έχουν κτυπηθεί από την μάστιγα της χολέρας τίθενται σε καραντίνα, παρακολουθούνται προσεκτικά από επιθεωρητές υγείας, καταγράφεται η κατάστασή τους, ενώ οι αναφορές παραδίδονται σε μια κεντρική αρχή. Ο χωροταξικός διαχωρισμός, ένας από τους πολλούς διαχωρισμούς, απαιτείται να επανασχεδιαστεί.

Όπως εύστοχα παρατηρεί ο *Manuel de Landa*: «*Τα νοσοκομεία του 18ου αιώνα έγιναν οπτικές μηχανές, μέρη όπου το διεισδυτικό κλινικό βλέμμα μπορούσε να εκπαιδευθεί και να εξελιχθεί, καθώς και μηχανές γραφής, μεγάλα εργαστήρια για γραπτές και τεκμηριωμένες μεθόδους, όπου καταγραφόταν προσεκτικά κάθε λεπτομέρεια σχετικά με τις επισκέψεις, τους ιατρικούς ελέγχους, τις δόσεις ή τις συνταγές. Κατ᾽ αυτή την έννοια, εκείνα τα μοντέρνα «λεπροκομεία» είχαν εσωτερικεύσει το αστικό κέντρο που βρισκόταν σε καραντίνα*». Έτσι, η πειθαρχική επαναπροσέγγιση, του ελέγχου των ασθενειών, στην πραγματικότητα κατασκεύαζε μεν νέα πρωτοποριακά «στοιχεία», τα οποία, όμως, προστίθονταν σε ένα μείγμα υλικών τα οποία συσσωρεύονταν επί αιώνες.

Σύμφωνα με τον Φουκώ, «*Ο λοιμός, ως μορφή ταυτόχρονα πραγματική και φαντασιακή της αταξίας, έχει σαν ιατρικό και πολιτικό αντίστοιχο την πειθαρχία. Πίσω από τα πειθαρχικά συστήματα βλέπει κανείς τον εφιάλτη της «μετάδοσης» του λοιμού, των εξεγέρσεων, των εγκλημάτων, της αλητείας, της λιποταξίας, των ανθρώπων που εμφανίζονται και εξαφανίζονται, ζουν και πεθαίνουν μέσα στο χάος*».

Και εμείς, που βρισκόμαστε; Επιστρέφουμε στον Μεσαίωνα για λίγο και στην συνέχεια θα γευτούμε μια εκτόξευση άνευ προηγουμένου;

Ήδη οι κήρυκες της κυριαρχίας την προαναγγέλλουν. Άλλοι πιο σώφρονες ζητούν η «περίσταση», που βιώνουμε, να αποτελεί μια ακόμη δοκιμή. Οι απαιτήσεις για συγχρονισμό είναι μεγάλες. Η Δύση και η Ανατολή, όσο και αν έχουν γειτνιάσει, πρέπει να «πλησιάσουν» και άλλο. Τα πειθαρχικά συστήματα να συγκλίνουν περεταίρω, οι όροι επιβολής να μην αποκλίνουν, τα διαφορετικά ποιοτικά τους χαρακτηριστικά να μην ξενίζουν εκείνες τουλάχιστον τις παγκόσμιες μάζες των πληθυσμών, που μοιάζουν παρ' όλα αυτά επαρκώς χειραγωγημένες. Η έκρηξη των νέων τεχνολογιών και της τεχνητής νοημοσύνης, όχι μόνο δεν επιβραδύνεται από την παγκόσμια καραντίνα, που έχει επιβληθεί, αλλά παίρνει διαστάσεις αδιανόητες ακόμα και για τους μύστες των εξελίξεων. Το «επεισόδιο» αυτού του παγκόσμιου πολέμου θα λήξει αργά ή γρήγορα.

Πρόκειται, όμως, για ένα και μόνο «επεισόδιο»...

Συσπείρωση Αναρχικών / Διαδρομή Ελευθερίας, φύλλο 210, Δεκέμβριος 2020

* * *

Τέρμα τα Διαβατήρια – Πιστοποιητικά Εμβολιασμού Covid-19

Είναι βέβαιο ότι έχουμε εισέλθει σε μια εποχή που η κρατική εξουσία έχει αναλάβει με ακόμη περισσότερο φανερό τρόπο να καθορίζει τις ζωές των ανθρώπων. Δεν υπάρχουν αυταπάτες ότι αυτό που επί αιώνες κατορθώνει να επιτυγχάνει η εξουσία –σε κάθε της πολιτειακή μορφή– ρυθμίζοντας τις ζωές μας, δεν ακολουθεί μια γραμμική εξέλιξη αλλά μεταλλάσσεται και εναλλάσσεται ως προς την ένταση και τον τρόπο της ώστε να μπορεί να εξαπατά και εντέλει να κυριαρχεί. Και αυτό επιτυγχάνεται με κάθε τρόπο και μέσο. Χρησιμοποιώντας κάθε φορά ο,τιδήποτε είναι πρόσφορο και καλύτερα αξιοποιήσιμο ώστε οι υπήκοοι να παραμένουν υπήκοοι. Όχι κατ' ανάγκη υπάκουοι αλλά αδρανοποιημένοι και απασφαλισμένοι. Η εξουσία με την αλαζονεία που την διακρίνει, ως ένα βασικό και δομικό εγγενές στοιχείο της ύπαρξης της, θεωρεί σχεδόν πάντα ότι όλα τα διατηρεί υπό έλεγχο και με τον έναν ή άλλον τρόπο θα κατευνάσει ή θα καταστείλει τις αντιδράσεις των ανθρώπων. Ένα στοιχείο που σταθερά αναγνωρίζεται, τα τελευταία χρόνια, στην κρατική εξουσία είναι η γρήγορη προσαρμογή της στις νέες καταστάσεις που παρουσιάζονται. Το ίδιο συνέβη και με την αντιμετώπιση του κορωναϊού σε κοινωνικό επίπεδο.

Νέα μοντέλα πειθάρχησης και κοινωνικού ελέγχου κάνουν την εμφάνιση τους δράττοντες την ευκαιρία, σε καιρό πανδημίας, να εφαρμοστούν και να αξιολογηθούν. Όλες οι παρεμβάσεις πραγματοποιούνται ευκολότερα στον όνομα της δημόσια υγείας. Και είναι κάτι που γίνεται πάντα στην ιστορία... Άλλωστε, η ελληνική Εθνική Σχολή Δημόσιας Υγείας αποτελεί μία από τις παλαιότερες σχολές Δημόσιας Υγείας της Ευρώπης. Ιδρύθηκε το 1929 ως Υγειονομική Σχολή Αθηνών, μετά από πρόταση της Κοινωνίας των Εθνών και τη συμβολή του **Rockefeller Foundation**. Ο πρώτος διευθυντής της Σχολής ήταν ο υγιεινολόγος Frederick Norman White. Μπορεί ο Φουκώ πολλά χρόνια μετά να χρησιμοποίησε τον όρο βιοπολιτική, αλλά αυτή ως περιεχόμενο είχε ήδη εφαρμογή. Άλλωστε και ως όρος είχε χρησιμοποιηθεί πιθανότατα πρώτα από τον σουηδό Rudolph Kjellen, το 1916 στο βιβλίο του «Το κράτος ως μορφή ζωής». Ο Ρομπέρτο Εσπόζιτο, στο βιβλίο του «Bios» (2004), σημειώνει ότι ο πρώτος που χρησιμοποίησε αυτόν τον όρο ήταν πιθανότατα ο Σουηδός Kjellen όπου περιέγραφε το κράτος όχι ως υποκείμενο δικαίου γεννημένο από μια ελεύθερη επιλογή και εθελούσια συμφωνία των πολιτών, αλλά ως μια «ζώσα μορφή». Επί πλέον, η σύγχρονη πολιτική εξουσία ενδιαφέρεται όλο και περισσότερο για τις διαδικασίες της βιολογικής ζωής, γέννηση-αναπαραγωγή-ασθένειες-θάνατο, τις καταγράφει και αναλύει δημογραφικά και στατιστικά.

Η όλο και μεγαλύτερη διείσδυση της πολιτικής εξουσίας στο πεδίο της βιολογικής ζωής επικυρώνεται άλλωστε και με τις διακηρύξεις των δικαιωμάτων του ανθρώπου της μετά-επαναστατικής εποχής της αστικής Γαλλικής Επανάστασης. Οι διακηρύξεις αυτές αναφέρονται στα δικαιώματα του ανθρώπου τόσο ως φυσικού όντος όσο και ως πολίτη. Ταυτόχρονα ανοίγουν τον δρόμο στην κρατικοποίηση του βιολογικού πεδίου και στη ρύθμιση από το έθνος-κράτος όλο και ευρύτερων τομέων της ζωής, όπως νομική ρύθμιση της σεξουαλικότητας και της τεκνοποιίας, πρόληψη, υγειονομική προστασία και ασφάλιση των ατυχημάτων κλπ. **Διότι, την ίδια ώρα που θεσμίζεται ένα ανθρώπινο δικαίωμα έχει απωλεσθεί η ελευθερία βούλησης του ανθρώπου, έχει χαθεί το ίδιο**

το δικαίωμα. Τίποτα δεν θεωρείται αυτονόητο. Για να το πούμε πιο απλά, για να παραστεί η ανάγκη να οριστεί και να «θεσπιστεί» ένα ανθρώπινο δικαίωμα υπό την κρατική καθοδήγηση σημαίνει ότι ήδη αυτό το δικαίωμα έχει χάσει την ισχύ του. Έχουμε απωλέσει τον έλεγχο της φυσικότητας/ζωϊκότητας της ανθρώπινης κατάστασης και έχουμε εισέλθει στη ζώνη μια τεχνητής διαμεσολάβησης. Και σε αυτή τη φάση βρισκόμαστε κοινωνικά τώρα. Όλα είναι πάνω στο τραπέζι των κυρίαρχων δυνάμεων. Δεν είναι η πρώτη φορά στην ανθρώπινη ιστορία αλλά θα θέλαμε να είναι η τελευταία.

Βιώνουμε την εποχή των ειδικών και των επιστημόνων. Αλλά αυτές οι έννοιες και οι φορείς τους έχουν μια ενιαία και αδιαίρετη αντίληψη των πραγμάτων; Δηλαδή, όλοι οι επιστήμονες βιολόγοι έχουν τις ίδιες αντιλήψεις χρήσης των δεδομένων τα οποία προκύπτουν από την έρευνα; Αναμφισβήτητα όχι. Ούτε οι λεγόμενοι ειδικοί ούτε οι επιστήμονες λειτουργούν με όρους καθολικότητας και κοινών θέσεων. Η εξουσία, όμως, όταν θέλει να δικαιολογήσει μια απόφασή της προστρέχει στους ειδικούς και επιστήμονες για να προσδώσει κύρος στα όσα επιβάλλει ή θέλει να επιβάλει. Όταν καταφέρνουν να ακουστούν και άλλες μη ελεγχόμενες επιστημονικές φωνές τότε αρχίζει η αποδόμηση των μη κυρίαρχων θέσεων. Κάπου εκεί συναντάμε και την διαβόητη «συνωμοσιολογία» που παρεμπιπτόντως είναι κλώνος της κρατικής εξουσίας από τον 18° αιώνα τουλάχιστον, είτε με την ίδρυση και ανάπτυξη «μυστικών “φιλικών” εταιρειών» είτε με την ίδρυση και στελέχωση των μυστικών υπηρεσιών. Για να μην αναφερθούμε στην χρήση της προπαγάνδας…

Από την αρχή της σχολικής χρονιάς διάφοροι ειδικοί και πολιτικοί παράγοντες διαβεβαίωναν ότι τα σχολεία και ειδικά τα δημοτικά δεν θα κλείσουν για πάρα πολλούς λόγους. Μάλιστα επικαλούνταν και την περίπτωση της εκπαιδευτικής ένδειας στις μικρές ηλικίες, πως τα παιδιά δεν θα μπορέσουν να καλύψουν σχεδόν ποτέ το «κενό» που τους αφήνει το «κλειστό σχολείο». Όλοι γνωρίζουμε ασφαλώς την ένδεια της εκπαίδευσης και της παιδείας, όταν αυτή λειτουργεί υπό την κρατική αιγίδα, αλλά δεν είναι του παρόντος. Παράλληλα γνωρίζουμε ότι η απόφαση για κλείσιμο των σχολείων δεν ήταν μια ομόφωνη πρόταση των λοιμοξιολόγων, το αντίθετο μάλιστα. Η Πολιτεία αποφάσισε, όμως, την οριζόντια καθολική λύση. Εκείνη είναι που δείχνει φωναχτά την ισχύ της. Κάτι σαν: «–Εγώ αποφασίζω. Και θα κλείσω και το σχολείο στη Θεσσαλονίκη και το σχολείο στο Αγαθονήσι». Γιατί ως γνωστόν υπάρχει συγχρωτισμός γονέων στα χωριά και στα νησιά! Που να ξέρουν πολιτικοί και παρατρεχάμενοι ότι τα παιδιά στα χωριά και στα νησιά πάνε μόνα τους στο σχολείο. Αλλά το ζήτημα δεν είναι τί και εάν ξέρουν, το ζήτημα είναι η καθολική επιβολή μιας απόφασης. Και αυτό εδραιώνεται και ίσως από ορισμένους εμπεδώνεται.

Έχουμε αναφερθεί αρκετές φορές στην σημασία της πολιτικοποίησης της βιολογικής ζωής που συντελείται υπό τη σκέπη της δημοκρατίας. Σε αυτή τη διαδικασία η ιατρική παίζει έναν αποφασιστικό ρόλο, όχι μόνον επειδή προμηθεύει τις τεχνικές για τον έλεγχο των επιδημιών ή των ψυχικών ασθενειών και νομιμοποιεί το έργο της αστυνομίας που ελέγχει, απαγορεύει και καταστέλλει τρόπους ζωής αντίθετους προς τη «δημόσια υγεία», αλλά και επειδή προσφέρει το έρεισμα «αλήθειας», προκειμένου να γίνεται ανεκτή η παρέμβαση στα ίδια τα σώματα των ατόμων.

Ο ναζιστής Καρλ Σμιτ έγραφε: «Κυρίαρχος είναι όποιος αποφασίζει για την κατάσταση εξαίρεσης»… Ενώ ο **Αγκάμπεν** σημειώνει **«στη νεωτερική βιοπολιτική κυρίαρχος είναι εκείνος που αποφασίζει για την αξία ή τη μη αξία της ζωής ως τέτοιας, δηλαδή για το αν η ζωή ως τέτοια έχει ή δεν έχει αξία».** Θα σημειώναμε ότι η κυριαρχία αποφασίζει και **με ποιους όρους θα έχει αξία η ζωή. Δηλαδή ένα εμβολιασμένο ανθρώπινο σώμα έχει την ίδια αξία με ένα ανεμβολίαστο;** Η απάντηση έρχεται από τα κρατικά χείλη και από πρώην υπουργούς. *«Όσον αφορά στις διεθνείς μεταφορές και στα ταξίδια. Εκεί θα μπορούσε να υλοποιηθεί ένα διεθνούς ισχύος ηλεκτρονικό πιστοποιητικό εμβολιασμού. Υπάρχει νομική βάση για αυτό; Σαφώς και υπάρχει. Για παράδειγμα ορισμένες χώρες ενδέχεται να απαιτήσουν την εμφάνιση πιστοποιητικού κίτρινου πυρετού. Συμπεριλαμβάνοντας την Αυστραλία, την Ινδία, την Αίγυπτο, την Κίνα, τις Μπαχάμες, το Μεξικό και τις Φιλιππίνες. Το πιστοποιητικό κίτρινου πυρετού μπορεί να χρησιμοποιηθεί κάθε φορά που κάποιος ταξιδεύει, επειδή η ισχύς του είναι πλέον ισόβια. Να αναφέρω επίσης πως είναι εγκεκριμένο από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας; (International health regulations του ΠΟΥ). Γιατί έχουν θεσπιστεί αυτά τα πιστοποιητικά; Για την προστασία των ταξιδιωτών. Ακριβώς επειδή χρειάζεται απόδειξη εμβολιασμού για να εισέλθετε σε μια χώρα, δεν σημαίνει ότι υπάρχει κίνδυνος να κολλήσετε την ασθένεια εκεί. Ομοίως, εάν μια χώρα δεν απαιτεί πιστοποιητικό κίτρινου πυρετού, αυτό δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχει κίτρινος πυρετός. Άλλες χώρες ενδέχεται να ζητήσουν πιστοποιητικά εμβολιασμού διφθερίτιδας, τετάνου, κοκκύτη, πολιομυελίτιδας, ηπατίτιδας Α ή Β, λύσσας, φυματίωσης ή και μηνιγγιτιδοκοκκικό εμβόλιο. Το τεχνικό μέρος αυτού του ζητήματος είναι απλούστατο. Ευρύτερα θέματα που έχουν σχέση με την αξιοπιστία των οργανισμών που είναι υπεύθυνοι για τους εμβολιασμούς βέβαια θα είναι πιο σύνθετα. Επί πλέον, για να γίνει κάτι τέτοιο αποδεκτό πρέπει να υπάρχει ισότιμη πρόσβαση στα εμβόλια σε όλο τον πλανήτη.* ***Η εφαρμογή των πιστοποιητικών για εμβόλια COVID-19 θα πρέπει να προταθεί επίσημα από την κυβέρνηση στην Ευρωπαϊκή Ένωση.*** *Το ηλεκτρονικό σύστημα για COVID-19 θα μπορούσε να ξεκινήσει από την Ευρώπη.* ***Αυτό βέβαια σημαίνει πως εάν τεθεί σε ισχύ, εάν κάποιοι δεν θέλουν να κάνουν το εμβόλιο απλά δεν θα έχουν τη δυνατότητα να ταξιδεύουν διεθνώς.*** *Αλλά θεωρώ πως η συντριπτική πλειοψηφία των πολιτών θα κάνει τα εμβόλια και θα είναι σε θέση να ταξιδεύουν με μεγαλύτερη ασφάλεια».* Ηλίας Μόσιαλος.

Είναι ξεκάθαρο, λοιπόν, ότι εισερχόμαστε σε μια νέα φάση ελέγχου και επιβολής. Πριν ακόμη πιστοποιηθεί η αποτελεσματικότητα των εμβολίων προστασίας από τον covid-19 και εκδοθούν όλα τα απαραίτητα πρωτόκολλα προστρέχουν να δημιουργήσουν νέα δεδομένα και αρχές στον τρόπο ζωής των ανθρώπων. Και όπως είπε και άλλος επιστήμονας: «*Θα χρειαστούν να εμβολιαστούν 7εκ. Έλληνες για να υπάρξει ανοσία της αγέλης*». Κάπως έτσι κάποια στιγμή σχεδιάζουν να αποσύρουν και τα νομίσματα και όλα να γίνονται ψηφιακά και με κάρτες. Δεν εμβολιάστηκες δεν ταξιδεύεις, δεν ψηφιοποιήθηκες δεν υπάρχεις. Οι ωμοί εκβιασμοί εμφανίζονται σιγά-σιγά στο κατώφλι μας…

Αλλά θα τα καταφέρουμε. Με επιμονή και υπομονή.

***Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας* / Διαδρομή Ελευθερίας, φύλλο 210, Δεκέμβριος 2020**

* * *

ΟΙ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΕΣ ΤΗΣ «ΜΟΙΡΑΣ» ΚΑΙ Ο ΤΕΧΝΟΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

«Η υψηλή κουλτούρα, που βασιζόταν στο προνόμιο και στην ιεραρχική τάξη και υποστηριζόταν από τα μεγάλα έργα του παρελθόντος και τις αλήθειες και ομορφιές που επιτεύχθηκαν στην παράδοση, αυτοκαταστράφηκε με τους δύο παγκόσμιους πολέμους. Ζούμε τώρα σ' ένα βάναυσο «έσχατο στάδιο στις υποθέσεις της Δύσης», που σημαδεύεται από αισθήματα αναστάτωσης, από ένα ξανακύλισμα στη βία και την ηθική άμβλυνση, από μια κεντρική αποτυχία των αξιών στις τέχνες και στις χαρές της προσωπικής και κοινωνικής συμπεριφοράς. Μπερδεμένος και βομβαρδιζόμενος, ο σύγχρονος άνθρωπος λούζεται από φόβους μιας καινούριας «Σκοτεινής εποχής» [Μεσαίωνα] κατά την οποία ο πολιτισμός, όπως τον έχουμε γνωρίσει, θα εξαφανιστεί ή θα περιοριστεί… σε μικρές νησίδες αρχαϊκής συντήρησης».

Robert Sinai, 1979

«Αν ο δρόμος μπροστά από το σπίτι μου γνωρίζει ποιός είμαι. Αν από το βηματισμό μου καταλαβαίνει αμέσως αν είμαι καλά. Αν ο φωτισμός του δρόμου μοιάζει ξαφνικά λίγο πιο φωτεινός, για να μου φτιάξει τη διάθεση. Αν το φανάρι στη διασταύρωση θέλει να με βοηθήσει και ανάβει αμέσως πράσινο, επειδή ξέρει τις δουλειές μου, αλλά και ότι έχω αργήσει ξανά. Αν μπορώ να αισθανθώ ότι με προσέχουν, επειδή ολόκληρη η πόλη είναι στη διάθεσή μου. Τότε όλο αυτό μοιάζει με ένα τρομερά κιτς όνειρο και ταυτόχρονα είναι η κατεύθυνση που έχουν πάρει διάφοροι τόποι στο δρόμο προς μια νέα πραγματικότητα. Αρχιτέκτονες, πολεοδόμοι και εταιρείες πληροφορικής προσπαθούν να φτιάξουν ένα μέλλον στο οποίο κανείς δε θα χρειάζεται να νιώθει απειλή ή να αισθάνεται μόνος. Όλοι αυτοί προχωρούν προς την τελευταία μεγάλη ουτοπία της νεωτερικότητας, προς τη σοφή, παντογνώστη Έξυπνη Πόλη».

Rauterberg, 2015

Το «κύμα» του μέλλοντος είναι ήδη ορατό. Τα απόνερά του ήδη προκαλούν πλημμυρικά φαινόμενα, με τον παγκόσμιο πληθυσμό να καλείται να παραμείνει στις σύγχρονες «σπηλιές», στα έγκατα των μεγαπόλεων του 2021. Για να σωθεί; Μάλλον δύσκολο. Για να συνηθίσει; Αυτό είναι βέβαιο. Η επέκταση κάθε τάσης του τεχνοπολιτισμού μ' αφορμή την «πανδημία» πραγματοποιείται με μια άνευ προηγουμένου βιαιότητα, για να ξεκλειδωθεί η συνέχεια, για να θεραπευτεί κάθε ασυνέχεια, για να επαναπροσδιορισθεί ο παγκόσμιος συγχρονισμός στο «μεγάλο άλμα».

Οι «*μεσσίες*» του τεχνοπολιτισμού, οι Κυβερνήσεις, οι κάθε λογής μεταπράτες της παγκοσμιοποίησης, οι διαχειριστές των «*έξυπνων*» πόλεων, σύμπασα η ερευνητική κάστα, οι πρόθυμοι πολίτες, εμπλέκονται σ' αυτήν την αλλαγή παραδείγματος, σ' αυτήν την «*επανάσταση των επαναστάσεων*». Και οι νέοι σκλάβοι; Αυτοί δεν ονομάζονται έτσι, παρ' ότι τα αόρατα ψηφιακά δεσμά μοιάζουν απείρως πιο εφιαλτικά. Προσφέρουν μόνοι κάθε καινούργιο «δεδομένο» για την επιτήρησή τους, θεωρούνται πιο τυχεροί, γιατί είναι ολοένα και πιο «συνδεδεμένοι», σ' αντίθεση με εκείνους που «καθυστερούν» και χαρακτηρίζονται ήδη πρωτόγονοι. Οι προηγούμενες γενιές χαρακτηρίζονται γραφικές, δεν γνωρίζουν την νέα γλώσσα, τα νέα εξαρτήματα, τις νέες συσκευές, δεν μπορούν να μάθουν, θα πεθάνουν «*καθυστερημένοι*»…

Οι έξυπνες πόλεις συλλέγουν ήδη πλήθος στοιχείων κάθε προέλευσης, και για πάσα χρήση. Οι έξυπνες πόλεις, όπως διαφημίζονται, «αισθάνονται» τα πάντα, συλλέγουν πληροφορίες τις επεξεργάζονται, μέσω μιας

εφιαλτικής αυτοματοποίησης, που διαφέρει ριζικά από εκείνη της κλασσικής βιομηχανικής παραγωγής. Εδώ η αυτοματοποίηση λειτουργιών «ρουτίνας» έχει στόχο τον ταχύτατο επανασχεδιασμό, καθώς το σύστημα επανατροφοδοτείται αέναα, τα πολλαπλά δίκτυα συνδέονται και επανασυνδέονται ταϊσμένα από μια συνεχή ροή πληροφοριών. Η «ασαφής» λήψη αποφάσεων δεν είναι απλά εφιαλτική, κάνει να μοιάζει την δυστοπία που περιέγραφε ο ***Όργουελ*** παιδική χαρά.

Τα σενάρια του μέλλοντος γράφονται ή μάλλον καταγράφονται από λογισμικά που υπο-κλέπτουν τις προτιμήσεις μας, κατασκευάζοντας τις επόμενες προτιμήσεις μας, με την εφιαλτική περιπλάνηση στο μυαλό μας, και όχι μόνο, να γιγαντώνεται. Το ***Facebook*** διατείνεται ότι μόλις με 300 likes μπορεί να προβλέψει τις μελλοντικές συμπεριφορές και τις επιθυμίες μας καλύτερα από τους/τις συντρόφους μας, τους συγγενείς ή τους φίλους μας.

Η κυριαρχία, βέβαια, ελέγχει τα μοντέλα της κύριας κατεύθυνσης της παραγωγής, της διανομής και φυσικά της χρήσης της τεχνολογίας ξεριζώνοντας τοπικές κουλτούρες ή μάλλον τα απομεινάρια τους, ενώ οι παλαιές ταυτότητες βρίσκονται προ πολλού σε διαδικασία αντικατάστασής τους, όχι απλά από τα παγκόσμια σύμβολα των εμπορευμάτων τα οποία προέρχονται από τον διαφημιστικό και εικαστικό σχεδιασμό των πολυεθνικών, αλλά από τον άνθρωπο-δεδομένο, τον άνθρωπο-συνδεδεμένο στο αχανές δίκτυο.

«Σκεφτείτε, αν θέλετε, Εμένα. Αποτελούμαι από ένα βιολογικό πυρήνα που περιβάλλεται από εκτεταμένα, κατασκευασμένα συστήματα ορίων και δικτύων. Αυτές οι δομές ορίων και δικτύων είναι τοπολογικά και λειτουργικά δυαδικές μεταξύ τους. Τα όρια ορίζουν ένα χώρο δοχείων και χώρων (τον παραδοσιακό τομέα της αρχιτεκτονικής), ενώ τα δίκτυα δημιουργούν ένα χώρο συνδέσμων και ροών. Οι τοίχοι, οι φράχτες, και το δέρμα χωρίζουν, τα μονοπάτια (paths), οι σωλήνες (tubes) και τα καλώδια συνδέουν.» (Mitchel, 2004:7)

Το σώματά μας διαχωρίζονται και συνδέονται μέσα από αυτά τα συστήματα δικτύων. Τα σώματα εξαφανίζονται ολοένα και περισσότερο, την ίδια στιγμή που οι αποστάσεις εκμηδενίζονται, οι κοινωνικές εμπειρίες είναι πλέον ασύμβατες και αυτές με τα σώματα, που είναι άγνωστο πότε θα επανεμφανιστούν με άλλο τρόπο εκτός από εκείνον της τηλεπικοινωνίας. Το βίωμα ενός ζεστού βλέμματος, ενός χαμόγελου, ενός σώματος που κινείται στον πραγματικό κόσμο, η αίσθηση ενός χεριού που σ' αγγίζει, απομακρύνεται για την ώρα, «προσωρινά», αποθηκεύεται σε μια μνήμη στην οποία ο τεχνοπολιτισμός αναζητά ήδη και εναγώνια άμεση πρόσβαση.

Το σύστημα των απαγορεύσεων εκδίδεται και πάλι στα πλαίσια της λεγόμενης κατάστασης εξαίρεσης που επιβάλλεται από τους κυρίαρχους. Εδώ, όμως, τα πράγματα αλλάζουν σε σχέση με το παρελθόν. Εδώ η απαγόρευση έχει τελεσίδικο χαρακτήρα. Δεν υπάρχει επιστροφή. Αυτό σημαίνει η διατύπωση «νέα κανονικότητα». Η επιστροφή σ' αυτά που «χάσαμε» δεν νοείται. Σε λίγο θα απαγορεύεται και η ανάμνησή τους, ακόμα και η συζήτηση γι' αυτό το παρελθόν.

Στην περιβόητη πόλη ***Songdo στην Ν. Κορέα*** κάθε κάτοικος έχει μια κάρτα που χρησιμοποιείται για να ξεκλειδώσει το σπίτι του, να χρησιμοποιήσει τα μέσα μαζικής μεταφοράς, να πληρώσει ένα παρκόμετρο, να δει μια ταινία στον κινηματογράφο, ή να δανειστεί ένα δημόσιο ποδήλατο. Λειτουργεί, επίσης, ένα πιλοτικό πρόγραμμα στο οποίο τα παιδιά φορούν βραχιόλια με GPS (*Παγκόσμιο Σύστημα Στιγματοθέτησης*), ώστε να μπορούν να εντοπιστούν ανά πάσα στιγμή από τους γονείς τους, ενώ από την πόλη δεν λείπουν τα κλειστά κυκλώματα παρακολούθησης (CCTV). Σε ένα κτίριο που ονομάζεται U-Life Centre, ένας τοίχος οθονών προβάλει σε πραγματικό χρόνο πλάνα από τις κάμερες που βρίσκονται σε όλη τη ***Songdo***, έτσι ώστε κυβερνητικοί αξιωματούχοι μπορούν να παρακολουθούν την κυκλοφορία και να εντοπίζουν παραβατικές και εγκληματικές συμπεριφορές.

«Στην πανοπτική μηχανή –είτε είναι κατασκευασμένη από τούβλα και λάσπη είτε δια μέσου των ηλεκτρονικών συνδέσεων– η κινητοποίηση επιτυγχάνεται με τα μέσα της (σειριακής, κυψελωτής) απομόνωσης των ατόμων, συνδυαζόμενη με την ανάπτυξη της επιτήρησης και των μυστικών πληροφοριών των κεντρικών υπηρεσιών…Αν και η εξέλιξη των τεχνολογιών της πληροφορικής και της επικοινωνίας…δεν άλλαξαν το κύριο πρότυπο ελέγχου,…ο υπολογιστής συνεισέφερε στην επέκταση και στην εντατικοποίηση του πανοπτικού ελέγχου. Κατέστησε τον κοινωνικό έλεγχο πιο διεισδυτικό, πιο επιθετικό πιο ολοκληρωτικό, αλλά και πιο καθημερινό, εγκόσμιο και αναπόφευκτο. Στη βάση των νέων τεχνολογιών, η επιτήρηση γίνεται συνεχής και περιρρέουσα, "ένα διάχυτο πανοπτικό όραμα"» (*Ρόμπινς & Ουέμπεστερ* 2002).

Εδώ η συλλογή πληροφοριών μέσω διασυνδεδεμένων κόμβων, που συλλέγουν, ταΐζονται με «*δεδομένα*», αλλά και δημιουργούν ένα τεράστιο όγκο «*δεδομένων*», τείνει στην πρόβλεψη των ύποπτων συμπεριφορών, ακόμη και σκέψεων, προτού καν εκδηλωθούν!!! Ιχνηλατούνται ακόμη και οι μελλοντικές ροές πληροφόρησης, αποθηκεύονται ακόμα και τα «θραύσματα» πληροφοριών, οι τεχνικές βελτιώσεις αναπαράγονται με τέτοιο ρυθμό και σε τέτοια έκταση, που ξεπερνά και την ιδέα, που μπορεί να προσλάβει κάποιος για την λεγόμενη αυτορρύθμιση. Έτσι, το ψηφιακό βλέμμα ρουφά κάθε κίνηση, καταγράφει και επεξεργάζεται τα «μεγάλα δεδομένα», που προβλέπουν το μέλλον.

Οι έξυπνες πόλεις αναμφίβολα λειτουργούν μόνο μ' ένα νέο είδος *νέας διακυβέρνησης*. Σε κάποιες πόλεις των ΗΠΑ, οι δυνάμεις καταστολής χρησιμοποιούν πλέον την ανάλυση δεδομένων, για να προβλέψουν τον τόπο των μελλοντικών εγκλημάτων και να κατευθύνουν τους αστυνομικούς ώστε να αυξηθούν οι περιπολίες στις περιο-

χές αυτές. Η αστυνομία του Σικάγο παράγει μ' αυτόν τον τρόπο ευρύτερα προφίλ για τον εντοπισμό δυνητικά «*επικίνδυνων*» περιοχών, αλλά και πιο ειδικά προφίλ που προσδιορίζουν τα άτομα που κινούνται σε αυτές τις περιοχές. Αποκτά, λοιπόν, πολύ απλά πρόσβαση, εκτός από τα αρχεία σύλληψης που διαθέτει, στα αρχεία τηλεφώνου, μέχρι και στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και σ' άλλα δεδομένα. Μέσα από αυτά, τελικά αναγνωρίζει τα κοινωνικά δίκτυα των εκάστοτε συλληφθέντων, ώστε να προσδιορίσει, όπως ισχυρίζεται, ποιος στο δίκτυό τους, είναι πιο πιθανό να διαπράξει ένα έγκλημα στο μέλλον. Αυτοί χαρακτηρίζονται «*προ-εγκληματίες*» και στη συνέχεια ενημερώνονται ότι έχουν επισημανθεί στο σύστημα ως ***δυνητική απειλή***. Όπως καταλαβαίνουμε στην περίπτωση αυτή τα «*δεδομένα*» ενός ατόμου δεν το ακολουθούν απλώς, αλλά προηγούνται.

Δεν είναι δύσκολο να φανταστεί κάποιος πόσο ακόμη θα «τρέξουν» οι εξελίξεις, καθώς τα απαγορευτικά μέτρα μ' αφορμή την αντιμετώπιση της «πανδημίας» διαρκούν ή απλά «προσαρμόζονται», είτε σε τυχόν πραγματικά δολοφονικές μεταλλάξεις του Covid-19 είτε σε «επικίνδυνα» φαινόμενα της κλιματικής αλλαγής που θα «συναντήσουν» την τωρινή «πανδημία».

Αλλά αυτά είπαμε, είναι σενάρια «συνωμοσίας»...

***Συσπείρωση Αναρχικών* / Διαδρομή Ελευθερίας, φύλλο 213, Μάρτιος 2021**

* * *

Βούληση, Ατομική Ελευθερία και Εμβολιασμοί στην εποχή covid

Πόσο ελεύθερος μπορεί να χαρακτηριστεί κάποιος που του επιβάλλεται από την Πολιτεία να εμβολιαστεί; Ακόμη και με την συνταγματική έννοια του όρου η απάντηση είναι σαφώς αρνητική. Η υποχρεωτικότητα του εμβολιασμού έγκειται στην ευχέρεια του νομοθέτη, ο οποίος μπορεί να καταστήσει υποχρεωτική τη διενέργεια εμβολιασμού στο σύνολο του πληθυσμού.

Ας δούμε εξ αρχής δυο άρθρα του συντάγματος και ορισμένες πρόσφατες αποφάσεις. Σύμφωνα με το άρθρο 5, παρ.5 του συντάγματος: «*Καθένας έχει δικαίωμα στην προστασία της υγείας και της γενετικής του ταυτότητας. Νόμος ορίζει τα σχετικά με την προστασία κάθε προσώπου έναντι των βιοϊατρικών παρεμβάσεων*». Επιπρόσθετα το άρθρο 25, παρ.4 αναφέρει: «*Το Κράτος δικαιούται να αξιώνει από όλους τους πολίτες την εκπλήρωση του χρέους της κοινωνικής και εθνικής αλληλεγγύης*». Συνεπώς βάσει των δυο παραπάνω άρθρων είναι πιθανή η τήρηση της υποχρέωσης εμβολιασμού να διασφαλιστεί, από το Κράτος, μόνο με έμμεσο τρόπο; Για παράδειγμα, μέσω διοικητικών ή χρηματικών κυρώσεων;

Δεν μπορούμε να γνωρίζουμε ποιες είναι οι προθέσεις της κρατικής εξουσίας και μέχρι ποιο σημείο θα θέλει να προχωρήσει το συγκεκριμένο ζήτημα. Η αλήθεια είναι πάντως, ότι πρόσφατες αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας και ο νόμος 4675/20 ενδυναμώνουν το «οπλοστάσιο» της ως προς την επιβολή καθολικού εμβολιασμού. Το καλοκαίρι του 2020 το **ΣτΕ με την απόφαση 2387/2020, απέρριπτε** αίτηση γονέων για δικαίωμα εγγραφής του ανεμβολίαστου τέκνου τους σε βρεφονηπιακό σταθμό του Δήμου Δράμας. Στο σκεπτικό της απόφασης αναφέρεται: «...*η εμφάνιση σε στατιστικώς πολύ μικρό αριθμό περιπτώσεων σοβαρών παρενεργειών ορισμένων εμβολίων δεν καθιστά* ***συνταγματικώς ανεπίτρεπτη τη νομοθετική πρόβλεψη του εμβολιασμού νηπίων και παιδιών και είναι πάντως ανεκτή χάριν του δημοσίου συμφέροντος,*** (σημείωση: υπογράμμιση δική μας) *υπό την αυτονόητη προϋπόθεση ότι οι σχετικές νομοθετικές ρυθμίσεις ερείδονται επί εγκύρων και τεκμηριωμένων επιστημονικών δεδομένων κατά τα προεκτεθέντα*».

Παρατηρούμε, λοιπόν, ότι δεν θεωρεί το ανώτατο δικαστήριο συνταγματικώς ανεπίτρεπτο τον εμβολιασμό των νηπίων σημειώνοντας, επί πλέον, ότι αυτός βρίσκεται υπό το κράτος τεκμηριωμένων επιστημονικών δεδομένων. Αυτή η έκφραση, όμως, «*οι σχετικές νομοθετικές ρυθμίσεις ερείδονται επί εγκύρων και τεκμηριωμένων επιστημονικών δεδομένων κατά τα προεκτεθέντα*», μας ερίζει. Σε ποια επιστημονικά δεδομένα θα εδράζει τις αποφάσεις του το χ-ψ δικαστήριο και ο νομοθέτης αντίστοιχα, από τη στιγμή που Επιστημονικές Επιτροπές, Αρχές και Συμβούλια ορίζονται από μέλη με μη διαφανή τρόπο και γνωρίζουμε ότι ζούμε στιγμές ολοκληρωτικού ελέγχου και σφιχτής διαχείρισης καταστάσεων; Για να ληφθεί μια ορθή απόφαση από τον οποιοδήποτε φορέα είναι επιτακτική ανάγκη η πρόσβαση σε δεδομένα και η ενδελεχής έρευνα.

Από ό,τι διαπιστώθηκε πρόσφατα, με την **παραίτηση Π. Βλαχογιαννόπουλου** από την Επιτροπή Φαρμακοεπαγρύπνισης (Ε.ΦΑ.Ρ.), ο οποίος σημειωτέον δηλώνει ένθερμος υποστηρικτής των εμβολίων, περιστατικά

που δηλώνονταν στην επιτροπή αντιμετωπίζονταν με τρόπο, τουλάχιστον, επιπόλαιο και ούτε λόγος για έρευνα. Αναφέρει, λοιπόν, στην επιστολή παραίτησης του: *«Η Επιτροπή αυτή δεν έχει το θάρρος να αναδείξει πιθανά προβλήματα των εμβολίων (ειδικά δε του εμβολίου της Astra-Zeneca) και είχε γνωματεύσει πάντοτε αρνητικά για την συσχέτιση ποικίλλων φαινομένων θρομβώσεων με το εν λόγω εμβόλιο(…) Αν δεν υπήρχαν εμφανείς παραδοσιακοί παράγοντες κινδύνου για θρόμβωση η Επιτροπή συνήθιζε να αναβάλλει μια τελεσίδικη απόφαση με το αιτιολογικό ότι η περίπτωση μελετάται(…) Η Ε.ΦΑ.Ρ δεν έχει ένα μόνιμο, θεσμικό τρόπο συνεργασίας με την Επιτροπή Εμβολιασμών.* ***Η συνεργασία των δύο επιτροπών είναι περιστασιακή και απρογραμμάτιστη και δημιουργεί εύλογα ερωτηματικά περί του πώς αποφασίζει η Επιτροπή Εμβολιασμών επί θεμάτων που αναφύονται όπως αυτά των πιθανών επιπλοκών των εμβολίων.*** *Αποτελεί* ***καταισχύνη*** *για το ιατρικό προσωπικό της Ε.ΦΑ.Ρ. η ομόθυμη συμφωνία των μελών της Ε.ΦΑ.Ρ για την κοινοποίηση στο ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό της χώρας της επικαιροποιημένης γνωμάτευσης του ΕΜΑ, ότι το εν λόγω εμβόλιο μπορεί να προκαλέσει σπάνια θρομβώσεις, ενώ μέχρι τότε κανένα μέλος της Επιτροπής δεν πιθανολόγησε συσχέτιση των εμβολίων ούτε με ένα περιστατικό θρόμβωσης. Πιστεύω ότι αυτό λέγεται* ***εθελοδουλία και όχι ελεύθερη επιστημονική σκέψη****».* (Σημείωση: υπογραμμίσεις δικές μας).

Είναι ξεκάθαρο ότι η λειτουργία -σημαντικού αριθμού- επιστημονικών επιτροπών βρίσκεται υπό τη χειραγώγηση της κρατικής εξουσίας. Ο τρόπος μεθοδολογίας τής Ε.ΦΑ.Ρ είναι αντεπιστημονικός, και το αντιλαμβάνονται όλοι όσοι έχουν διδαχθεί επιδημιολογία στα έδρανα ιατρικών σχολών, ότι δηλαδή η **χρονική συσχέτιση** είναι βασική παράμετρος και μεταβλητή ελέγχου στην εκδήλωση παρενεργειών και περιστατικών. Όταν είναι γνωστό ότι όλα τα εμβόλια δυνητικά μπορούν να εκδηλώσουν παρενέργειες και ορισμένα τις εκδηλώνουν αρκετές ημέρες μετά τον εμβολιασμό, πως γίνεται η Ε.ΦΑ.Ρ. να μην κάνει την αυτονόητη καταγραφή και μελέτη; Την απάντηση την έδωσε ο ίδιος ο υπουργός Υγείας Β. Κικίλιας με την τοποθέτησή του του περί μη ύπαρξης περιστατικού θρόμβωσης. Ο απόλυτος έλεγχος της πληροφορίας! Που απλά σημαίνει ότι οι αποφάσεις του ΣτΕ δεν θα λαμβάνουν υπ' όψη το εύρος και το σύνολο των δεδομένων αλλά αυτά με τα οποία ο μηχανισμός ελέγχου θα τους τροφοδοτεί.

Επί πλέον, στην απόφαση 2387/20 αναφέρεται: *«Επειδή,* ***η μέριμνα για την δημόσια υγεία αποτελεί συνταγματική υποχρέωση του Κράτους, στο πλαίσιο της οποίας η Πολιτεία οφείλει, μεταξύ άλλων, να λαμβάνει τα απαραίτητα μέτρα για την πρόληψη της διάδοσης και την καταπολέμηση μεταδοτικών ασθενειών, οι οποίες συνιστούν σοβαρό κίνδυνο για τη δημόσια υγεία. Στα μέτρα αυτά εντάσσεται και ο εμβολιασμός*** *νηπίων και παιδιών, ο οποίος διενεργείται με σκοπό την προστασία της υγείας, συλλογικώς και ατομικώς, από τις ασθένειες καθώς και την βαθμιαία εξάλειψή τους.* ***Το μέτρο του εμβολιασμού, καθ' εαυτό, συνιστά σοβαρή μεν παρέμβαση στην ελεύθερη ανάπτυξη της προσωπικότητας και στην ιδιωτική ζωή του ατόμου και δη στη σωματική και ψυχική ακεραιότητα αυτού, πλην όμως συνταγματικώς ανεκτή,*** *υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις:*

α) ότι προβλέπεται από ειδική νομοθεσία, υιοθετούσα πλήρως τα έγκυρα και τεκμηριωμένα επιστημονικά, ιατρικά και επιδημιολογικά πορίσματα στον αντίστοιχο τομέα και

β) ότι παρέχεται δυνατότητα εξαίρεσης από τον εμβολιασμό σε ειδικές ατομικές περιπτώσεις, για τις οποίες αυτός αντενδείκνυται».

Από τα παραθέματα της απόφασης, επομένως, διαπιστώνουμε ότι η ελευθερία βούλησης και τα ατομικά δικαιώματα δεν αποτελούν ανασταλτικές έννοιες για άσκηση αυστηρής οριζόντιας βιοπολιτικής από το Κράτος. Ενώ, επί πλέον, από τις αρχές του 2020 έχει ψηφιστεί ο νόμος 4675/20, όπου αναφέρει: *«Σε περιπτώσεις εμφάνισης κινδύνου διάδοσης μεταδοτικού νοσήματος, που ενδέχεται να έχει σοβαρές επιπτώσεις στη δημόσια υγεία, μπορεί να επιβάλλεται, με απόφαση του υπουργού Υγείας, μετά από γνώμη της Εθνικής Επιτροπής Εμπειρογνωμόνων Δημόσιας Υγείας (ΕΕΔΥ),* ***υποχρεωτικότητα*** *του εμβολιασμού με σκοπό την αποτροπή της διάδοσης της νόσου».* Ο κύβος, λοιπόν, έχει ριχθεί στον παγκοσμιοποιημένο ολοκληρωτικό τρόπο διακυβέρνησης.

Όμως, οι βιοπολιτικές αποφάσεις για να ασκηθούν και να γίνουν πράξη χρειάζονται είτε τη συναίνεση είτε την καταστολή των ανθρώπων. Και σε αυτό τον τομέα σταθερό μοτίβο κατέχει η δημιουργία και η ενίσχυση του συναισθήματος του φόβου.

Όπως έχουμε δηλώσει εδώ και πολλά χρόνια, το ζήτημα των εμβολιασμών είναι μια επιχείρηση στηριγμένη στο φόβο. Και σε αυτή μας την θέση είμαστε αταλάντευτοι και ταυτόχρονα είναι διαχωρισμένη και διαφορετική από την εξέταση της αναγκαιότητας ή όχι των εμβολίων. Τασσόμαστε κριτικά στην άσκηση μεθόδων της ιατρικής ως ελεύθερα και αυτόνομα όντα. Έχουμε άποψη για το πως θα γεννήσουμε, πόσο θα θηλάσουμε, τί θα ταΐσουμε και τί θα φάμε, τί, πόσο και ποιά φάρμακα θα χρησιμοποιήσουμε. Ο κάθε γιατρός έχει υποχρέωση να ενημερώσει και να προτείνει αλλά υπεύθυνοι για το σώμα μας είμαστε εμείς οι ίδιοι.

Διεθνώς ισχύει ότι κάθε ιατρική πράξη προϋποθέτει την ελεύθερη συναίνεση κατόπιν ενημέρωσης του ατόμου. Και εάν αυτή η προσέγγιση δεν αντιμετωπίζει προβλήματα άσκησης και διατήρησής της σε περιπτώσεις ασθενειών μη μεταδοτικών, τα πράγματα είναι διαφορετικά στις επιδημίες. Δηλαδή εάν ένας γιατρός συνιστά σε ένα φορέα, χ μη μεταδοτικής ασθένειας, τρόπο θεραπείας και ο ασθενής τον απορρίψει τότε η απόφαση του

ασθενή γίνεται σεβαστή στα πλαίσια της ατομικής ελευθερίας και των δικαιωμάτων του. Αντίθετα σε περιπτώσεις μετάδοσης ασθενειών η βιοεξουσία δείχνει τα δόντια της βάσει των καθορισμένων αποφάσεων της. Είναι ξεκάθαρο ότι η σύγχρονη έκφραση βιοπολιτικής μέσω των κρατών διακατέχεται από δυο μέτρα και δυο σταθμά. Αφού κόπτονται τόσο πολύ για τη δημόσια υγεία, γιατί επιτρέπονται τα τοξικά νέφη από τις βιομηχανίες, η διακίνηση και χρήση καρκινογόνων υλών σε τρόφιμα, το κάπνισμα και τόσα άλλα;

Διατρανώνουν ότι το ύψιστο αγαθό είναι υγεία μόνο όταν θέλουν να επιβάλουν μια ιατρική και φαρμακευτική μέθοδο. Είναι τουλάχιστον αστείο κάποιος να πιστεύει ότι η κυρίαρχη εξουσία, οικονομική και πολιτική, ενδιαφέρεται για τη δημόσια υγεία. Το όποιο ενδιαφέρον της εξαντλείται στις οικονομοτεχνικές μελέτες.

Αλλά, εάν η κυρίαρχη ελίτ προσπαθεί να επιδείξει τη δύναμη της το ίδιο προσπαθεί να κάνει και μια άλλη κατηγορία ανθρώπων που ούτε ελίτ είναι ούτε εξουσία κατέχει. Είναι εκείνοι που αποκαλούν μονοκονδυλιά «ψεκασμένους» άπαντες όσους δεν ακολουθούν ή κριτικάρουν ή διατηρούν επιφυλάξεις στην ντετερμιστική λογική της κυριαρχίας. Που ομαδοποιούν σε ένα απαξιωτικό χαρακτηρισμό όσους δεν έχουν την ίδια άποψη με εκείνους αλλά με τη σιγουριά της προπαγάνδισης της κυρίαρχης άποψης εκδηλώνουν μια υπεροπτική συμπεριφορά και θέση. Είναι εκείνοι οι οποίοι, θεωρώντας τον εαυτό τους συνεχιστή των ιδεών του Διαφωτισμού και του Ορθού Λόγου, δεν έχουν πρόβλημα να «ζητήσουν» άσκηση πολιτικής από το Κράτος στην, κατά αυτούς, προοδευτική κοινωνική πολιτική.

Είναι δεδομένο το ότι η μαρξική ιδεολογία και οι μίσθαρνοι οπαδοί της χαρακτηρίζονται από τα παραπάνω, διαχρονικά. Είναι κατανοητό κάποιος αριστερός να ζητεί από το Κράτος περισσότερα εμβόλια, φάρμακα και ΜΕΘ. Περιοριζόμενος σε μια μονοδιάστατη λογική επίλυσης του προβλήματος. Είναι κατανοητό γιατί η θεωρία του στηρίζεται σε κοινές έννοιες (όχι όμοιες) με τη σημερινή κυρίαρχη τάξη. Βλέπουν διαφορετικά την οικονομική ανάπτυξη αλλά πατούν και με τα δυο πόδια πάνω στην έννοια της βιομηχανικής μεγέθυνσης και στην απαξίωση των επιπτώσεων αυτής της μεγέθυνσης που είναι η μόλυνση και ρύπανση του περιβάλλοντος, όπως αποδεικνύεται από ιστορικά παραδείγματα. Βλέπουν διαφορετικά την εκπαίδευση και τη νοσοκομειακή υγεία, αλλά συμφωνούν ότι αυτά πρέπει να παρέχονται από έναν μηχανισμό εξουσίας, κρατικό ή ιδιωτικό ή μεικτό. Διαφοροποιούνται, λοιπόν, στη χρήση και όχι στην ουσία ύπαρξης των θεσμών και των μηχανισμών. Άλλωστε τα σοσιαλιστικά καθεστώτα φημίζονταν για τους μαζικούς ολοκληρωτικούς καταναγκασμούς τους. Είναι πιστεύουμε περιττό να ειπωθεί ότι είναι ξένη προς την αναρχική θεώρηση η οποιαδήποτε και για τον οποιοδήποτε λόγο επίκληση ή απαίτηση άσκησης πολιτικής, υγειονομικής ή μη, της κρατικής εξουσίας.

Σε πολλές περιπτώσεις η πολεμική που αναπτύσσεται μάς θυμίζει την αντιμετώπιση που είχαν δεχθεί οι μαίες και οι βοτανοθεραπεύτριες κατά τον μεσαίωνα από την Εκκλησία και εξουσία χαρακτηρίζοντας τες «μάγισσες». Ήταν τότε που το επάγγελμα του γιατρού αναπτυσσόταν από πανεπιστημιακά καταρτισμένους άνδρες και αντιμετώπιζαν τις γυναίκες θεραπεύτριες εχθρικά. Στη σύγχρονη εποχή είναι οι Επιτροπές Λοιμοξιολόγων, ο ΠΟΥ και το FDA που ασκούν μια νέα βιοπολιτική και βιοεξουσία. Ως διαχειριστές του ανθρώπινου σώματος ασκούν συναισθηματικό έλεγχο και συμμόρφωση των πολιτών στη νέα διαμορφωμένη ηγεμονία. Είστε ελεύθεροι να σκέφτεστε αρκεί να συμπεριφέρεστε με υπακοή και σύμφωνα με τις επιταγές που έχουμε ορίσει.

Κάπως έτσι ομιλεί η εξουσία μέσα από τα μμε, τους ειδικούς και τους ελεγχόμενους επιστήμονες. Στοχοποιεί συμπεριφορές και δημιουργεί εθελοντές και έφεδρους «στρατιώτες» να ελέγξουν εάν και πότε θα κάνει ο α ή ο β το εμβόλιο. Σπέρνοντας διχόνοια σε οικογενειακά, συγγενικά και φιλικά περιβάλλοντα. Με τις συνδηλώσεις περί υπευθυνότητας και ανευθυνότητας, υπερασπιστών και «αρνητών» των εμβολιασμών αντίστοιχα. Έτσι η υποχρεωτικότητα του εμβολιασμού μπορεί να επιτευχθεί –χωρίς νομική και αστυνομική επιβολή– χάρη στην υπάκουη ενσωμάτωση σημαντικού αριθμού ανθρώπων στις κυρίαρχες επιταγές. Στη συμμόρφωση σε κυρίαρχα πρότυπα συμπεριφοράς, στην πειθάρχηση στην επιστημονική ορθολογικότητα. Αναπτύσσοντας το ειρωνικά επονομαζόμενο σχέδιο «ελευθερία» των εμβολιασμών, «για να πάρουμε τις ζωές μας πίσω», και ταυτόχρονα να συντάσσονται με τις θέσεις του ΠΟΥ, Ηνωμένων Εθνών, Συμβουλίου της Ευρώπης ότι ο εμβολιασμός δεν είναι υποχρεωτικός και *«ότι κανείς δεν υφίσταται διακρίσεις για το ότι δεν έχει εμβολιαστεί, λόγω πιθανών κινδύνων για την υγεία ή που δεν θέλει να εμβολιαστεί»*. Την ίδια ώρα που το πιστοποιητικό εμβολιασμού βρίσκεται στη βιοπολιτική ατζέντα για την κλίμακα χρήσης του και στη πρόσφατη νομοθετική ρύθμιση εισάγεται το «ακαταδίωκτο» των μελών των επιτροπών για το covid-19 αφού *«δεν ευθύνονται, δεν διώκονται και δεν εξετάζονται για γνώμη που διατύπωσαν ή ψήφο που έδωσαν κατά την άσκηση των καθηκόντων τους στο πλαίσιο της λειτουργίας των ως άνω Επιτροπών- δίωξη επιτρέπεται μόνο για συκοφαντική δυσφήμηση ή εξύβριση»*.

Με άλλα λόγια, «Γιάννης κερνά Γιάννης πίνει»…

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας / Διαδρομή Ελευθερίας, φύλλο 214, Απρίλιος 2021

Οι θεωρίες συνομωσίας και η αληθινή τους διάσταση

«Δεν πρέπει, λοιπόν, να αποκαλύπτουμε μια δολοπλοκία παρά μόνο όταν είναι πλέον επιβεβλημένο και είμαστε έτοιμοι να την εκτελέσουμε. Και τότε, ακόμη, θα πρέπει να την πούμε σ' ένα, μόνον, άλλο άτομο, το οποίο πρέπει να γνωρίζουμε καλά ή να ελαύνεται και αυτό από τα ίδια κίνητρα. Είναι ευκολότερο να βρούμε ένα τέτοιο άτομο απ' το να βρούμε πολλά και, προφανώς, λιγότερο επικίνδυνο. Έτσι, επί πλέον, μπορείς να προφυλαχθείς αν κάνεις κάποιο λάθος, πράγμα δύσκολο όταν είναι αναμεμειγμένοι πολλοί στη συνομωσία. Διότι μπορείς να εκμυστηρευθείς τα πάντα σ' ένα μοναδικό άτομο, αφού το «ναι» του ενός αξίζει όσο το «όχι» του άλλου, εκτός αν του εκμυστηρεύθηκες εγγράφως. Και στην αντίθεσή μας προς τα γραπτά πρέπει να είμαστε ακλόνητοι σαν βράχοι, διότι τίποτα δεν σε καταδικάζει περισσότερο, απ' ό,τι τα ίδια τα γραφόμενά σου».

Niccolo Machiavelli, Οι συνομωσίες

«Το κυνήγι των μαγισσών ήταν μια στρεβλή εκδήλωση του πανικού, που κυρίεψε όλες τις τάξεις, όταν η ισορροπία άρχισε να μετατοπίζεται προς μια μεγαλύτερη ατομική ελευθερία [...] Το κυνήγι των μαγισσών δεν ήταν, ωστόσο, απλή καταστολή. Ήταν, επίσης, πράγμα εξίσου σημαντικό, μια αρκετά καθυστερημένη ευκαιρία για οποιονδήποτε ήταν τόσο πρόθυμος να εκφράσει δημόσια την ενοχή του και τις αμαρτίες του με πρόσχημα τις κατηγορίες εναντίον των θυμάτων».

Άρθουρ Μίλλερ

Στον επίσημο ιστότοπο της ***Ευρωπαϊκής Ένωσης*** έχει αναρτηθεί ένας στην κυριολεξία οδηγός περί του εντοπισμού ***θεωριών συνομωσίας***, στον οποίο περιλαμβάνονται σχετικά γραφήματα, που μας «ενημερώνουν» για το τι είναι οι *θεωρίες συνομωσίας*, «*για ποιο λόγο ανθούν*», «*για ποιους λόγους οι άνθρωποι μεταδίδουν τις θεωρίες συνομωσίας*», «*ποιοι είναι οι τρόποι εντοπισμού τους*», «*πως προκαλούν ζημιά*», ποιοι είναι οι τρόποι προληπτικής αντιμετώπισης, κατάρριψης και τελικά εξουδετέρωσής τους. Μάς παρέχονται, επίσης, ακόμη και οδηγίες αντιμετώπισης και απεύθυνσης στους ανθρώπους, που πιστεύουν ακράδαντα στις θεωρίες συνομωσίας, ενώ «εξηγείται» και ποιος είναι ο σύνδεσμός τους με τον ***Covid-19***.

Τονίζεται, μάλιστα, ότι πρέπει πάντα να θυμόμαστε ότι «***κανένας δεν είναι υπεύθυνος για τη δημιουργία του ιού, αλλά όλοι μπορούμε να βοηθήσουμε να αναχαιτιστεί η πανδημία***». Πριν λίγες ημέρες δημοσιεύματα ανέφεραν ότι σύμφωνα με την ***CIA*** υπάρχουν στοιχεία, ότι ο ιός «*ξέφυγε*» από το εργαστήριο της Ιολογίας της ***Γιουχάν***, εξ αιτίας της μόλυνσης τριών εργαζομένων.

Ακολούθησε δημοσίευμα της βρετανικής εφημερίδας ***Dail Mail***, που επικαλείται μια έκθεση 22 σελίδων του Βρετανού καθηγητή ***Angus Dalgleish*** και του Νορβηγού επιστήμονα ***Birger Sørensen***, η οποία πρόκειται να δημοσιευτεί σε επιστημονικό περιοδικό (*Quarterly Review of Biophysics Discovery*), σύμφωνα με την οποία ο κορωναϊός προήλθε από Κινέζους επιστήμονες σε συνεργασία με αμερικάνικα πανεπιστήμια σε εργαστήριο στην Ουχάν, όπου ***πραγματοποιήθηκαν πειράματα σε έναν ιό που εντόπισαν σε νυχτερίδες, αυξάνοντας την μεταδοτικότητά του*** (*Gain of function research*), με σκοπό να μπορέσουν να προετοιμαστούν καλύτερα για μια πιθανή πανδημία. Οι δύο ερευνητές επικεντρώθηκαν στην αμφιλεγόμενη έρευνα «Gain of Function», η οποία απαγορεύτηκε στις ΗΠΑ υπό την κυβέρνηση Ομπάμα, καθώς με αυτήν την διαδικασία ***οι επιστήμονες προσπαθούν να τροποποιήσουν ιούς που εντοπίζονται στη φύση, κάνοντάς τους περισσότερο μολυσματικούς, ώστε να μπορούν να αναπαραχθούν σε ανθρώπινα κύτταρα σε ένα εργαστήριο***, με σκοπό να κατανοήσουν καλύτερα την πιθανή επίδρασή τους στους ανθρώπους. Και προφανώς για μετέπειτα χρησιμοποίησή τους επί των ανθρώπινων πληθυσμών!

Ο επικεφαλής Αμερικανός επιδημιολόγος ***Άντονι Φάουτσι*** επιβεβαιώνει την «μικρή συνεργασία» και την αμερικανική χρηματοδότηση του εν λόγω πειράματος, **δηλαδή της εργαστηριακής κατασκευής του ιού.**

Οι συγκεκριμένοι γιατροί, λοιπόν, εντόπισαν «αποτυπώματα» που, όπως υποστηρίζουν οι ίδιοι, δείχνουν ότι ***ο ιός έχει εργαστηριακή προέλευση***. Τόνισαν, μάλιστα, ότι προσπάθησαν να δημοσιεύσουν τα ευρήματά τους, αλλά συνάντησαν την αντίδραση μεγάλων επιστημονικών περιοδικών, καθώς η κυρίαρχη άποψη ήταν ότι ο ιός έχει φυσική προέλευση.

Τελικά, είναι κάποιος υπεύθυνος για την κατασκευή του ιού ή όχι; Και ενώ, προφανώς, η αμερικανική διοίκηση και οι μυστικές της υπηρεσίες, οι συγκεκριμένοι γιατροί, αλλά και ο ίδιος ο ***Φάουτσι***, θα πρέπει να κατηγορηθούν, σύμφωνα πλέον και με τους ισχυρισμούς τους, για κατασκευή του ιού και για «***επικίνδυνη διάδοση θεωριών συνομωσίας***», κάτι τέτοιο δεν γίνεται για άλλο τόσο προφανείς λόγους.

Η δήθεν αποκάλυψη είναι μια ακόμη παράσταση. Γιατί η βρώμικη δουλειά, ή τουλάχιστον ένα σημαντικό μέρος της, σχεδόν έχει τελειώσει. Ένα απίστευτο κυνήγι μαγισσών πραγματοποιήθηκε ενάντια σ' όσους αμφισβήτησαν την «φυσική» προέλευση του ιού, ενώ από την πρώτη στιγμή αμερικανικά πανεπιστήμια, μυστικές υπηρεσίες, ανατολικά και δυτικά κράτη **γνώριζαν** για την κατασκευή του ιού, όπως πλέον περίτρανα αποδεικνύεται.

Όσοι με σθένος μίλησαν για κατασκευασμένο ιό, λοιδορήθηκαν, λογοκρίθηκαν, διώχθηκαν, απομονώθηκαν με κάθε τρόπο, χαρακτηρίστηκαν ύποπτοι και «ψεκασμένοι», κατηγορήθηκαν για «διασπορά ψευδών ειδήσεων». Η πάση θυσία άρνηση του γεγονότος της κατασκευής του ιού ήταν τεράστιας σημασίας για το κυριαρχικό συνάφι. Και ο λόγος είναι απλούστατος.

Εάν από την πρώτη στιγμή ομολογούσαν την κατασκευή του ιού στα εργαστήρια, είναι σίγουρο ότι θα ήταν αδύνατο να επιβάλλουν τα ***ανήκουστα απαγορευτικά μέτρα*** στον παγκόσμιο πληθυσμό, θα ήταν αδύνατο να πείσουν ακόμα και τους πιο ένθερμους υποστηρικτές τους για την αξιοπιστία κάθε υπόδειξης, κάθε σχεδιασμού, κάθε φαρμάκου ή εμβολιασμού.

Πόσοι άνθρωποι θα δέχονταν να έχουν, όχι μόνο τα κράτη αλλά και οι φαρμακοβιομηχανίες, τον απόλυτο έλεγχο των ζωών τους εξ αιτίας του φόβου και της «εξαιρετικής» κατάστασης; Πόσοι εξαιρετικοί νόμοι και διατάγματα θα γίνονταν αποδεκτά αναίμακτα, για ποιά «μεγάλη επανεκκίνηση» θα κόμπαζαν οι κυρίαρχοι και κάθε κολαούζος των συμφερόντων τους; Ποιό πρόσχημα θα έβρισκαν τόσοι και τόσοι αριστεροί και κινηματίες για να μην αμφισβητήσουν τις απαγορεύσεις ούτε στο ελάχιστο;

Η ανύψωση των «ειδικών» σ' ένα απλησίαστο βάθρο για το πόπολο, η απαίτηση να απολαμβάνει το ιερατείο τους της απόλυτης εμπιστοσύνης δισεκατομμυρίων φοβισμένων ανθρώπων θα ήταν ένα φτηνό ανέκδοτο. Η οργή που θα έβρισκαν απέναντί τους δύσκολα θα ήταν αντιμετωπίσιμη, και σίγουρα άνευ προηγουμένου, από την στιγμή, που πλέον θα ήταν ευνόητο να αμφισβητηθεί σφόδρα και η δικαιολογία περί «ατυχήματος». Ο χρόνος που δημοσιοποιείται η αλήθεια περί της εργαστηριακής κατασκευής του ιού εξασφαλίζει και το ανώδυνο της «αποκάλυψης».

Η είδηση, έτσι κι αλλιώς, κατάλληλα συσκευασμένη από τα ΜΜΕ, ασχολίαστη, ασύνδετη με το ψεύδος που επιβλήθηκε συστηματικά και συντονισμένα εδώ και ενάμισι χρόνο θα καλυφθεί, όπως συνήθως, από ένα τόνο ειδήσεων-σκουπιδιών. Παλιά τους τέχνη κόσκινο.

Θα χαρακτηρίσει μήπως οποιοσδήποτε δημοσιογραφίσκος ως «συνομωσία» την απόκρυψη της κατασκευής του ιού, θα κατακεραυνώσουν τους υπεύθυνους; Θα ζητήσουν να αναλάβουν τις ευθύνες τους; Πώς, αφού το κύριο γρανάζι της απόκρυψης ήταν τα ίδια τα ΜΜΕ. Και θα παραμείνουν! Η είδηση, όπως, είπαμε θα τοποθετηθεί στο «σωρό». Ξέρουν αυτοί. Περασμένα ξεχασμένα. Η απόσπαση της προσοχής, θα οδηγήσει γρήγορα σε ασφαλή «λιμάνια» για να ξεχαστεί ή να υποβαθμιστεί όσο πρέπει το γεγονός, ότι οι «σωτήρες» κατασκεύασαν το πρόβλημα και κατόπιν ήρθαν να προσφέρουν την «λύση».

Πρόκειται για τους ίδιους «σωτήρες» που έκαναν τα πάντα για να ενοχοποιήσουν τον καθένα μας, να κουνήσουν το δάκτυλο υποδεικνύοντας και ορίζοντας την «ατομική ευθύνη» σπέρνοντας τον φόβο σε δισεκατομμύρια ανθρώπους. Πράγματι μπορούν να καμαρώνουν ότι τίποτα δεν είναι το ίδιο. Το άνευ προηγουμένου πείραμα με τις ζωές των ανθρώπων με τους νέους όρους επιβολής και καταναγκασμού δεν είναι πλέον πείραμα, αλλά η «νέα κανονικότητα».

Εμείς, όμως, ας θυμηθούμε, τώρα, την πράγματι διαφωτιστική απάντηση, που δίνεται στην επίσημη ιστοσελίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης εν προκειμένω στο ερώτημα ***πως ορίζεται μια θεωρία συνομωσίας***, και η οποία επί λέξει είναι η εξής:

«***Η πεποίθηση ότι ορισμένα γεγονότα ή καταστάσεις αποτελούν αντικείμενο μυστικού και παρασκηνιακού χειρισμού από ισχυρές δυνάμεις με κακή πρόθεση***». Ακριβώς στο ίδιο γράφημα παρατίθενται τα «*έξι κοινά χαρακτηριστικά των θεωριών συνομωσίας*» τα οποία και είναι: *1) Μια υποτιθέμενη μυστική πλεκτάνη, 2) Μια ομάδα συνωμοτών, 3) «Στοιχεία» που φαίνεται να υποστηρίζουν τη θεωρία συνωμοσίας, 4) Δηλώνουν ψευδώς ότι τίποτε δεν συμβαίνει κατά τύχη και ότι δεν υπάρχουν συμπτώσεις· τίποτε δεν είναι αυτό που φαίνεται και τα πάντα συνδέονται, 5) Χωρίζουν τον κόσμο σε καλούς και κακούς, 6) Καθιστούν αποδιοπομπαίους τράγους ανθρώπους και ομάδες.*

Εδώ το τρικ είναι πράγματι ευφάνταστο, έτσι ώστε να εξασφαλιστεί ευκολότερα η σύγχυση και βέβαια το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα. Ένας σύντομος, έστω και ατελής, ορισμός της συνομωσίας μετατρέπεται στον ορισμό κάθε θεωρίας συνομωσίας. Μ' άλλα λόγια, ενώ δεν αμφισβητείται –και πως θα μπορούσε άλλωστε;– ότι υπάρχουν συνομωσίες, όπως θα δούμε στην συνέχεια, ο ορισμός της συνωμοσίας ταυτίζεται με τις θεωρίες συνωμοσίας γενικά και αόριστα.

Η φτηνή κατά βάθος κουτοπονηριά και το δυσδιάκριτο με μια πρώτη ματιά της κατασκευής χάνονται ακόμη περισσότερο, καθώς ακολουθούν τα «*έξι κοινά χαρακτηριστικά*» με πρώτο απ' όλα «*μια υποτιθέμενη μυστική πλεκτάνη*».

Προσέξτε τώρα την συνέχεια. Επειδή πολλές φορές οι πεποιθήσεις πολλών ανθρώπων, που βαπτίζονται «θεωρίες συνωμοσίας», όχι μόνο δεν έχουν να κάνουν με εξωγήινους σαυράνθρωπους, αλλά είναι και πλήρως αιτιολογημένες, ο οδηγός εντοπισμού, σπεύδει να μας ανοίξει τα μάτια:

«*Συχνά εμφανίζονται ως η λογική εξήγηση δυσεξήγητων γεγονότων ή καταστάσεων και δημιουργούν μια ψευδή αίσθηση ελέγχου των πραγμάτων. Αυτή η ανάγκη για σαφή εξήγηση γίνεται εντονότερη σε καιρούς αβεβαιότητας, όπως σήμερα με την πανδημία COVID-19. Οι θεωρίες συνωμοσίας ξεκινούν συχνά από μια υπόνοια. Θέτουν ερω-*

τήματα, όπως ποιος επωφελείται από το γεγονός ή την κατάσταση και, με τον τρόπο αυτό, εντοπίζουν συνωμότες. Κάθε «στοιχείο» το παρουσιάζουν τότε έτσι ώστε να ταιριάζει στη θεωρία. Μόλις ριζώσουν οι θεωρίες συνωμοσίας, εξαπλώνονται ταχύτατα. Είναι δύσκολο να τις αντικρούσει κάποιος, επειδή όποιος το επιχειρεί θεωρείται συμμέτοχος της συνωμοσίας. Οι περισσότεροι πιστεύουν ότι είναι αληθινές. Άλλοι επιθυμούν σκοπίμως να προκαλέσουν, να χειραγωγήσουν ή να στοχεύσουν άτομα για πολιτικούς ή οικονομικούς λόγους. Προσοχή: Μπορεί να προέρχονται από πολλές πηγές, όπως το διαδίκτυο, οι φίλοι, οι συγγενείς».

Εδώ, λοιπόν, μιλάμε για ένα απροκάλυπτο κυνήγι «μαγισσών», στο οποίο καλούμαστε να συμμετάσχουμε όλοι και στ᾽ όνομα του εξορθολογισμού να εντοπίζουμε τις διαβολικές μεταμφιεσμένες θεωρίες συνομωσίας που εμφανίζονται ως ***η λογική και σαφή εξήγηση*** για να μας μαγέψουν και να προλάβουμε πριν ριζώσουν και εξαπλωθούν ταχύτατα.

Το εν λόγω ***εγχειρίδιο***, όπως και παρεμφερή ***εγχειρίδια αντιμετώπισης των θεωριών συνομωσίας (βλ. και The conspiracy theory handbook, από τους Stephan Lewandowsky και John Cook)*** δεν διστάζουν να ομολογήσουν την ύπαρξη συνομωσιών: *«Όντως υπάρχουν πραγματικές συνωμοσίες. Η Volkswagen συνωμότησε, για να εξαπατήσει με τις δοκιμασίες εκπομπής αερίων για τους κινητήρες πετρελαίου της. Η Εθνική Υπηρεσία Ασφάλειας των ΗΠΑ, κατασκόπευε κρυφά διαδικτυακούς χρήστες που ήταν πολίτες. Η βιομηχανία καπνού, εξαπάτησε το κοινό σχετικά με τις επιβλαβείς επιπτώσεις του καπνίσματος στην υγεία. Γνωρίζουμε για αυτές τις συνωμοσίες μέσω εσωτερικών βιομηχανικών εγγράφων, κυβερνητικών ερευνών ή πληροφοριοδοτών».*

Συνομωσίες, λοιπόν, υπάρχουν. Ποιος άλλωστε από το εξουσιαστικό στρατόπεδο θα μπορούσε να αρνηθεί λόγου χάριν τις επιδόσεις των αρμοδίων εξουσιαστών στην κρυφή διπλωματία και τις συνέπειες στις ζωές του παγκόσμιου πληθυσμού, που βέβαια αποκαλύπτονται πολλές φορές δεκαετίες αργότερα από την σύναψή τους;

Συμφωνίες που τίποτα και κανένας δεν εμποδίζει την προσαρμογή τους σε νέα δεδομένα ή και την εγκατάλειψή τους. Το φανερό, λοιπόν, στους κυριαρχικούς σχεδιασμούς ή τις συμφωνίες, συνυπάρχει με το κρυφό, με το αθέατο, αλληλοσυμπληρώνονται, αλληλοδιαδέχονται. Το φανερό, άλλοτε, ανήκει στον κόσμο της προσποίησης, το βάρος του ή η σημασία του στην πραγματικότητα είναι πολύ μικρότερο από εκείνο, που σχεδιάζεται ή προωθείται μυστικά και σε βάθος χρόνου, γιατί λόγου χάριν η επιβολή του δεν είναι εύκολη την συγκεκριμένη χρονική στιγμή και συμφέρει η σταδιακή εφαρμογή των αλλαγών, ή των συσχετισμών σε κάθε πεδίο κοινωνικό, πολιτικό οικονομικό.

Όπως έχουμε τονίσει επανειλημμένα, οι συνωμοσίες έχουν εμφανιστεί εδώ και χιλιάδες χρόνια και κάποιες απ᾽ αυτές είχαν επίσης τεράστιο αντίκτυπο στην ιστορία. Έχουμε υποστηρίξει ότι αυτή ακριβώς είναι η ουσία και όχι εάν μπορεί μια συγκεκριμένη ομάδα εξουσίας να φέρει κρυφά εις πέρας αποκλειστικά μόνη της ένα ενιαίο παγκόσμιο σχέδιο συνωμοσίας.

Θα επαναλάβουμε ότι **η διασύνδεση ενός παγκοσμιοποιημένου κόσμου, όχι μόνο επιτρέπει, αλλά ευνοεί την διαδραστικότητα των επί μέρους σχεδίων. Έτσι, μπορεί οι διάφορες συνωμοσίες να συγκρούονται, όμως άλλες τόσες φορές επικοινωνούν και αλληλοεπηρεάζονται, όχι εν αγνοία, αλλά εν γνώσει των εμπνευστών τους, αφού εκφράζουν σε μεγάλο βαθμό και αλληλοεπικαλυπτόμενα συμφέροντα**.

Το ζήτημα, όμως, για την κυριαρχία στην προκειμένη περίπτωση είναι και η καταγραφή των αντιδράσεων ή μάλλον οι λόγοι της μη καταγραφής σοβαρών αντιδράσεων και η άνετη επικράτηση του κυριαρχικού αφηγήματος.

Σύμφωνα με την καναδή ***Erica Lagalisse***, ανθρωπολόγο, (χαρακτηρισμένης στους ακαδημαϊκούς κύκλος ως αναρχικής, κάτι που ούτε ίδια κρύβει με την επισήμανση της κριτικής που έχει κάνει στον αναρχισμό) η προτεραιότητα ανάμεσα στους ακτιβιστές είναι απλά να διαπρέψουν ως έχοντες «καλή πολιτική» και να προστατέψουν τον μικρό, ασφαλή κοινωνικό τους θύλακα.

Το αποτέλεσμα εκτός των άλλων; *«Η διαπόμπευση και η εκδίωξη ατόμων, που μαρτυρούν ένα ενδιαφέρον σε μια «θεωρία συνωμοσίας» από χώρους του κοινωνικού κινήματος είναι επίσης κάτι αναμφίβολα προβληματικό σε βάθος χρόνου […] Όπως οι μαρξιστές πραγματεύονται την απόκρυφη φιλοσοφία ως «παρηγοριά σε αγχογόνες καταστάσεις, έτσι και οι κοινωνικοί επιστήμονες συχνά επαναλαμβάνουν την ηγεμονική λαϊκή κοινωνιολογία, όπου η «θεωρία συνομωσίας» παρέχει καθησυχαστικές, απλές εξηγήσεις για δυσάρεστα γεγονότα που είναι δύσκολα να εξηγηθούν […] Οι κοινωνικοί επιστήμονες πιθανώς θα μπορούσαν πιο συχνά να αναγνωρίσουν ότι οι «θεωρίες συνομωσίας» υφίστανται, ακριβώς επειδή ο λαός παρατηρεί ότι μυστικοπαθείς κυβερνητικοί φορείς λένε ασταμάτητα ψέματα».*

Εδώ, λοιπόν, η πολιτικοποίηση φιλτράρεται, όχι μόνο από την χρήση, αλλά και από την εμπέδωση του κυρίαρχου ορισμού της θεωρίας συνομωσίας αναπαράγοντας τα εξουσιαστικά στερεότυπα, που αποδίδουν τον χαρακτηρισμό «*συνομωσιολόγος*» στα υποδεέστερα λαϊκά στρώματα.

Σ᾽ αυτές τις περιπτώσεις, οι πολιτικοποιημένοι μεταμορφώνονται ουσιαστικά σε αρνάκια, που βελάζουν τον σκοπό ή τους σκοπούς του τσοπάνη, όσο και αν καμώνονται ότι σηκώνουν το φλάμπουρο της αντίστασης.

Δεν είναι άλλωστε παράξενο. Η πολιτική έχει τις υποχρεώσεις της.

Και ο νοών νοείτο…

***Συσπείρωση Αναρχικών* / Διαδρομή Ελευθερίας, φύλλο 216, Ιούνιος 2021**

ΙΧΝΗΛΑΤΩΝΤΑΣ ΤΗΝ «ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΑΝΕΚΚΙΝΗΣΗ»

Έχοντας την ακλόνητη πεποίθηση ότι η παγκόσμια «κρίση», που εξελίσσεται μ' αφορμή την εμφάνιση της «πανδημίας» του Covid-19, λαμβάνει ήδη τα χαρακτηριστικά εκείνα, που εξορίζουν στο παρελθόν τα περισσότερα απ' όσα γνωρίζαμε (και αφορούν τους όρους επιβολής, τις κοινωνικές σχέσεις, τα οικονομικά μοντέλα, τον ψηφιακό κόσμο, τις εργασιακές σχέσεις, την μαζική παρακολούθηση του παγκόσμιου πληθυσμού, τις συνθήκες που επικρατούν στους εκπαιδευτικούς χώρους κ.ο.κ.), θεωρούμε ότι δεν υπάρχει ούτε στο ελάχιστο η πολυτέλεια του χαμένου χρόνου ενασχόλησης μ' εκείνα τα «σημεία», στα οποία μεταθέτουν το ενδιαφέρον της λεγόμενης κοινής γνώμης οι μηχανισμοί προπαγάνδας του κράτους και κάθε μορφής εξουσία.

Όταν οι κυρίαρχοι ομολογούν ότι κινούνται εδώ και καιρό στην συνθήκη, που ονομάζουν «*δικτατορία του επείγοντος*», είναι ηλίου φαεινότερον ότι η ταχύτητα και η πολυπλοκότητα της μεταβολής, που εξελίσσεται έχει αυξηθεί τόσο, ώστε είναι τουλάχιστον αυτοκτονικό να πέφτουμε οικειοθελώς στην παγίδα, λόγου χάριν, των διαχωρισμών εμβολιασμένων-ανεμβολιάστων, ή πειθαρχημένων προνομιούχων και απείθαρχων αποκλεισμένων.

Θα επιμείνουμε, λοιπόν, στην ιχνηλάτηση της ***Μεγάλης Επανεκκίνησης***, όπως την ονόμασαν ο *Klaus Schwab* (πρόεδρος και ιδρυτής του Παγκόσμιου Οικονομικού Φόρουμ) και *Thierry Malleret*, παραθέτοντας και σχολιάζοντας αποσπάσματα (με bold στο κείμενο) από το ομώνυμο βιβλίο τους.

«***Θα αναδυθεί ένας καινούργιος κόσμος και εναπόκειται σε εμάς να φανταστούμε και να σχεδιάσουμε το περίγραμμα του. Όταν γραφόταν αυτό το βιβλίο (Ιούνιος 2020) η πανδημία επιδεινωνόταν σ' ολόκληρο τον πλανήτη. Πολλοί από εμάς αναλογίζονται πότε τα πράγματα θα επιστρέψουν στην κανονική ροή τους. Μια σύντομη απάντηση είναι: ποτέ. Τίποτε δεν θα επιστρέψει στη "θρυμματισμένη" έννοια της κανονικότητας, που επικρατούσε προ κρίσης», επειδή η πανδημία του κορωναϊού σηματοδοτεί ένα θεμελιώδες σημείο καμπής στην παγκόσμια τροχιά μας. Ορισμένοι αναλυτές το αποκαλούν μεγάλη διακλάδωση, άλλοι αναφέρονται σε μια βαθιά κρίση "βιβλικών" αναλογιών, αλλά η ουσία είναι η ίδια: ο κόσμος όπως τον ξέραμε τους πρώτους μήνες του 2020 δεν υπάρχει πια, έσβησε μέσα στην πανδημία***».

Οι αυταπάτες, λοιπόν, περί επιστροφής στην ήδη «*θρυμματισμένη κανονικότητα*» ή περί εισόδου σε μια «νέα κανονικότητα» χαρακτηρίζονται κατηγορηματικά ανεδαφικές. Ο παγκόσμιος πληθυσμός καταβροχθίστηκε από το «κήτος», το οποίο θα τον ξεράσει για να συναντήσει έναν «άλλο κόσμο». Το υγειονομικό ζήτημα, όχι μόνο δεν αναφέρεται στο προοίμιο αυτής της έκδοσης ως κυρίαρχο, αλλά, αντίθετα, υποστηρίζεται ότι συγκριτικά με το άμεσο ή απώτατο παρελθόν ο *Covid-19* δεν αποτελεί μια νέα υπαρξιακή απειλή, καθώς δεν πρόκειται να προκαλέσει ούτε μαζική πείνα ούτε μεγάλες στρατιωτικές ήττες ή αλλαγές καθεστώτων.

«***Το γενικότερο ζήτημα είναι απλώς αυτό: καλώς ή κακώς, οι πιθανότητες για αλλαγή και για μια νέα τάξη πραγμάτων είναι πλέον απεριόριστες, μόνο η φαντασία μας μπορεί να βάλει φραγμό***».

Χωρίς περιστροφές ομολογείται ότι πρέπει να αξιοποιηθεί αυτή η «πρωτοφανής ευκαιρία», η «επανεκκίνηση» θα λάβει χώρα στο πλαίσιο τριών κυρίαρχων υλικών δυνάμεων, που επηρεάζουν βαθύτατα κάθε κυριαρχικό σχεδιασμό: την αλληλεξάρτηση, την ταχύτητα και την πολυπλοκότητα. Θα πρέπει να είναι κάποιος ηλίθιος, άπειρος ή πονηρός για να μιλά για «*πρωτοφανή πανικό των διαχειριστών του κόσμου τούτου*», όταν η κυριαρχία απαντά νέτα σκέτα και με απόλυτη ψυχραιμία ότι «*οι βαθιές υπαρξιακές κρίσεις ευνοούν επίσης την ενδοσκόπηση και μπορούν να συσσωρεύσουν δυναμικό μετασχηματισμού*».

«***Όλοι μπορούμε να φανταστούμε οικονομικά ρίσκα που μετατρέπονται σε πολιτικά (όπως μια απότομη αύξηση της ανεργίας που οδηγεί σε δημιουργία θυλάκων κοινωνικής αναταραχής) ή τεχνολογικά ρίσκα που μεταλλάσσονται σε κοινωνικά (όπως το θέμα της ιχνηλάτησης της πανδημίας μέσω των κινητών τηλεφώνων που προκάλεσε κοινωνική αντίδραση). Όταν εξετάζονται μεμονωμένα, οι ξεχωριστές διακινδυνεύσεις –είτε είναι οικονομικές, γεωπολιτικές, κοινωνικές ή περιβαλλοντικές ως προς τον χαρακτήρα τους– δίνουν τη λανθασμένη εντύπωση ότι μπορούν να αναχαιτιστούν ή να μετατραπούν· στην πραγματική ζωή, η συστημική συνδεσιμότητα δείχνει ότι αυτή είναι μια αβαθής εννοιολογική κατασκευή. Σε έναν αλληλεξαρτώμενο κόσμο, οι κίνδυνοι αλληλοενισχύονται και δι' αυτού του τρόπου έχουν καταιγιστικές επιδράσεις***».

Μήπως θα γίνει κάτι τέτοιο πρώτη φορά; Αστεία πράγματα. Και βέβαια, κανένας κλάδος ή επιχείρηση δεν θα μείνει ανέγγιχτη, φυσικά και εκατομμύρια επιχειρήσεις έχουν ήδη κλείσει ή θα κλείσουν. Μήπως, όμως, κάτι τέτοιο δεν ήταν ήδη ζητούμενο πριν να εκδηλωθεί η «*κρίση*» του κορωναϊού; Μήπως η «μνημειωδών» διαστάσεων διακοπή της οικονομικής δραστηριότητας, η βίαιη μεταβολή των όρων του οικονομικού «παιχνιδιού», ο χαρακτήρας των αλλαγών που «*θα συγχωνεύονται και θα προκαλούν μια δεύτερη, τρίτη, τέταρτη και περισσότερες τάξεις συνεπειών, επικαλυπτόμενων επιδράσεων και απρόβλεπτων εκβάσεων*» είναι στ' αλήθεια απρόσμενα δεδομένα για την κυριαρχία; Κάθε άλλο. Οι «*κίνδυνοι*», όχι μόνο έχουν χαρτογραφηθεί προ πολλού από τις

«ύαινες» της παγκόσμιας κυριαρχίας, όχι μόνο δεν τις τρομάζουν, αλλά στην πραγματικότητα τους αναμένουν τροχίζοντας τα δόντια τους.

«Ένα από τα πέντε μεγάλα διδάγματα των περασμένων πέντε αιώνων στην Ευρώπη και στην Αμερική είναι το εξής: οι οξείες κρίσεις συμβάλλουν στην ενίσχυση της εξουσίας του κράτους. Αυτό ίσχυε πάντα και δεν υπάρχει λόγος να είναι τα πράγματα διαφορετικά με την πανδημία της Covid-19».

Ενώ, λοιπόν, ενισχύεται η εξουσία του κράτους, οι κινηματικές παρλαπίπες προβάλλουν ως κύρια «αντισυστημική» θέση την «*εγκληματική κακοδιαχείριση*» του κράτους, το οποίο εγκαλείται (άκουσον άκουσον), επειδή φορτώνει την ευθύνη του ελέγχου των επιβαλλόμενων μέτρων στον ιδιωτικό τομέα. Ας συγκροτηθούν πάραυτα πολιτοφυλακές για να τηρούνται τα επιβαλλόμενα μέτρα, που το «ανεύθυνο» κράτος «αμελεί» να εφαρμόζει το ίδιο!!!

«Ακόμη και στην ΕΕ, ορισμένες χώρες αρχικά επέλεξαν μια μοναχική πορεία, αλλά στη συνέχεια τα πράγματα άλλαξαν, με την πρακτική βοήθεια μεταξύ των κρατών-μελών, την τροποποίηση του προϋπολογισμού της ΕΕ ώστε να υποστηριχθούν οικονομικά τα συστήματα υγείας και τη συγκέντρωση ερευνητικών κονδυλίων για να αναπτυχθούν θεραπείες και εμβόλια. (Και τώρα προτείνονται φιλόδοξα μέτρα, που θα φαίνονταν αδιανόητα στην προ της πανδημίας εποχή και τα οποία έχουν την τάση να ωθούν την ΕΕ προς την περαιτέρω ολοκλήρωσή της, ιδίως το ταμείο ανάκαμψης των 750 δισεκατομμυρίων ευρώ που πρότεινε η Κομισιόν)».

Η ενίσχυση του ρόλου του κράτους δεν μετριάζει τις τάσεις της λεγόμενης *αποπαγκοσμιοποίησης*, αλλά μάλλον φέρνει πιο ορατή την ***περιφερειοποίηση*** ως μια πιο «ήπια» μορφή της *παγκοσμιοποίησης*, μια ***περιφερειοποίηση***, που σύμφωνα και με τον ινδο-αμερικανό Παράγκ Κάνα, είχε ήδη υπερβεί την παγκοσμιοποίηση πριν ακόμη η «πανδημία» εκθέσει τα τρωτά σημεία της αλληλεξάρτησης. Οι αντιθέσεις άλλωστε ή τα εμπόδια ιστορικά σε διάφορες φάσεις *παγκοσμιοποίησης* εκδηλώθηκαν συχνά με ισχυρό τρόπο στο παρελθόν, όπως έγινε πριν το 1914 και μέχρι το 1918, αλλά και το 1930 μ' αφορμή την *Μεγάλη Ύφεση*.

«[...] η ταχύτητα και το εύρος της τέταρτης βιομηχανικής επανάστασης ήταν και εξακολουθούν να είναι σημαντικά [...] η πανδημία θα επιδράσει ακόμη πιο επιταχυντικά στην καινοτομία, ως καταλύτης τεχνολογικών μεταβολών που ήδη έχουν αρχίσει (συγκρίσιμο φαινόμενο με την επιδείνωση που επέφερε σε άλλα υποκείμενα, παγκόσμια και εντός των κρατών, προβλήματα) και ως "υπερφορτιστής" των ψηφιακών επιχειρήσεων ή των ψηφιακών διαστάσεων κάθε επιχείρησης. Θα οξύνει, επίσης, μια από τις μεγαλύτερες κοινωνικές και ατομικές προκλήσεις, που θέτει η τεχνολογία: το ζήτημα των προσωπικών δεδομένων. Θα δούμε πως η ιχνηλάτηση επαφών έχει ασύγκριτη ισχύ και αποτελεί σχεδόν ουσιώδες μέρος του οπλοστασίου, που χρειάζεται για την καταπολέμηση της Covid-19, ενώ την ίδια στιγμή γίνεται ο μηχανισμός, που καθιστά δυνατή τη μαζική παρακολούθηση».

Δεν χωρά αμφιβολία ότι η επικέντρωση στις μολύνσεις, ο στιγματισμός των ανεμβολίαστων, και οι υποσχέσεις για «νέα κανονικότητα» βοηθούν την επιβολή του *Μεγάλου Μετασχηματισμού*, πρώτα απ' όλα, στον έλεγχο του παγκόσμιου πληθυσμού με αιχμή τα «*πράσινα διαβατήρια*». Μην ξεχνάμε, ότι η διαρκής εξακρίβωση στοιχείων, ο εξονυχιστικός έλεγχος κάθε σωματοποιημένης κίνησης, η συνεχής επεξεργασία των νέων δεδομένων που γεννά νέα δεδομένα, επιβλήθηκε μέσω «έκτακτων» διαταγμάτων που εξακολουθούν να δικαιολογούνται από τους εμπνευστές τους με το πρόσχημα του αδυσώπητου υγειονομικού τρόμου, που οι ίδιοι επέβαλλαν. Ήδη το κινεζικό κράτος έχει ξεκαθαρίσει ότι τα μέτρα ελέγχου και παρακολούθησης του πληθυσμού όχι μόνο θα παραμείνουν και μετά το τέλος της «πανδημίας», αλλά θα ενταθούν.

«Καθώς η κρίση του κορωναϊού θα υποχωρεί και οι άνθρωποι θα αρχίσουν να επιστρέφουν στον εργασιακό χώρο, η κίνηση των εταιρειών θα είναι προς την μεγαλύτερη παρακολούθηση των εργαζομένων σ' αυτές· καλώς ή κακώς, οι εταιρείες θα παρατηρούν και ορισμένες φορές θα καταγράφουν τι κάνει το εργατικό δυναμικό τους. Η τάση αυτή θα μπορούσε να λάβει πολλές και διαφορετικές μορφές, από τη μέτρηση της θερμοκρασίας του σώματος με θερμοκάμερες μέχρι τη, μέσω εφαρμογών, παρακολούθηση της συμμόρφωσης των υπαλλήλων στα μέτρα κοινωνικής απόστασης. Αυτό μοιραία θα θέσει επί τάπητος ζητήματα ρυθμίσεων και προσωπικών δεδομένων, τα οποία θα απορρίψουν πολλές εταιρείες υποστηρίζοντας ότι δεν μπορούν να ανοίξουν και να λειτουργήσουν ξανά χωρίς τον κίνδυνο νέων κρουσμάτων (όντας σε ορισμένες περιπτώσεις υπεύθυνες γι' αυτά), παρά μόνο αν αυξήσουν την ψηφιακή παρακολούθηση. Θα προβάλλουν την υγεία και την ασφάλεια ως δικαιολογία για την αυξημένη παρακολούθηση του εργατικού δυναμικού τους».

Έτσι, όχι μόνο δεν υπάρχει αμφιβολία ότι τα εργαλεία παρακολούθησης θα εξακολουθήσουν να υπάρχουν και μετά την «κρίση» του κορωναϊού, ακόμη και μετά την μαζική χρήση του εμβολίου, αλλά το μόνο σίγουρο είναι ότι η παρακολούθηση αυτή θα ενταθεί με κάθε ψηφιακό τρόπο. Το ίδιο ακριβώς, άλλωστε, συνέβη ύστερα από την 11η Σεπτέμβρη, όταν τα θεωρούμενα εκείνη την εποχή «ακραία» και έκτακτα μέτρα πολύ σύντομα πέρασαν στην σφαίρα της «κανονικότητας». Η «πανδημία» ήδη αποτελεί ένα ορόσημο στην ιστορία της παρακολούθησης τεράστιων τμημάτων του παγκόσμιου πληθυσμού από τα κράτη, τα οποία δεν περνούν, απλά, στο επόμενο «επίπεδο», αλλά σε άγνωστο αριθμό επόμενων «επιπέδων»...

«Παρ' όλο που απέφυγε πιο σοβαρά θέματα ψυχικής υγείας, μεγάλη μερίδα του παγκόσμιου πληθυσμού μοιραία θα υποφέρει από στρες σε ποικίλους βαθμούς. Πρώτα απ' όλα για εκείνους που είναι επιρρεπείς σε ψυχικά προβλήματα, οι εγγενείς στην αντίδραση έναντι του κορωναϊού δοκιμασίες (εγκλεισμός, απομόνωση, άγχος) θα είναι πιο βαριές. Κάποιοι θα τα βγάλουν πέρα με την καταιγίδα, αλλά για ορισμένα άτομα η διαγνωσμένη κατάθλιψη ή το άγχος θα μπορούσαν να κλιμακωθούν σε οξύ κλινικό επεισόδιο».

Η πρωτοφανής σε κλίμακα φυλάκιση (καραντίνα, αποκλεισμοί περιοχών, απαγορεύσεις κυκλοφορίας) τεράστιων τμημάτων που παγκόσμιου πληθυσμού, όχι μόνο αποτέλεσε ένα αδιανόητο ακόμα και για την κυριαρχία παγκόσμιο πείραμα, αλλά και μια κατάσταση με ανυπολόγιστες συνέπειες στην ψυχική και σωματική υγεία δισεκατομμυρίων ανθρώπων, που δήθεν προστατεύτηκαν δοκιμάζοντας τον εφιάλτη του εγκλεισμού. Οι εμπνευστές των πρωτοφανών απαγορευτικών της ελευθερίας μέτρων αγνοούσαν τις συνέπειες στην ψυχική και σωματική υγεία μεγάλης μερίδας του παγκόσμιου πληθυσμού; Φυσικά και γνώριζαν. Τον Μάρτιο του 2020, η ιατρική επιθεώρηση *The Lancel* δημοσίευσε μια μελέτη, που προειδοποιούσε για το μέγεθος και την έκταση των προβλημάτων ψυχικής υγείας που θα προκληθούν από τον εγκλεισμό, και τα οποία φυσικά δεν θα εξαφανιστούν δια μαγείας μετά το πέρας των απαγορευτικών μέτρων, αφού είναι εύκολα κατανοητό ότι οι φοβίες με τις οποίες μπολιάστηκαν τόσοι και τόσοι άνθρωποι θα τους ακολουθούν σε κάθε βήμα της κοινωνικής τους ζωής για απροσδιόριστο χρονικό διάστημα.

«Με τις καραντίνες, συνενώθηκαν όλα τα απαραίτητα συστατικά για μια αύξηση της οικιακής βίας: απομόνωση από φίλους, την ευρύτερη οικογένεια και την εργασία, συνεχής εποπτεία και φυσικά εγγύτητα με βίαιους συντρόφους (που και οι ίδιοι συχνά βιώνουν μεγάλο στρες) και περιορισμένη ή ανύπαρκτη δυνατότητα απόδρασης από το περιβάλλον αυτό. Οι συνθήκες του καθολικού εγκλεισμού μεγιστοποίησαν την ήδη υπάρχουσα βίαιη συμπεριφορά, αφήνοντας ελάχιστη ή καμία δυνατότητα ανάπαυλας εκτός σπιτιού για τα θύματα και τα παιδιά τους».

Το μέγεθος των συνεπειών φανερώνουν προβολές του *Ταμείου του ΟΗΕ* για τον Πληθυσμό, οι οποίες καταδεικνύουν ότι με αύξηση της οικιακής βίας κατά 20% στις περιόδους γενικευμένης καραντίνας θα έχουμε 15 εκατομμύρια περισσότερες περιπτώσεις βίας που θα εκδηλωθούν από οικεία πρόσωπα, εφ' όσον η καραντίνα διαρκούσε το 2020 τρεις μήνες, 31 εκατομμύρια περισσότερες αν ο εγκλεισμός διαρκούσε 6 μήνες. Τα στοιχεία αυτά, λοιπόν, ήταν σε γνώση, όπως και οι συνέπειες ενός παρατεταμένου εγκλεισμού, σε εκείνους που τον επέβαλλαν εγκληματικά. Αυτοί οι ίδιοι προκάλεσαν τόσο πόνο σε εκατομμύρια ανθρώπους, είναι οι ίδιοι που ευθύνονται για την έξαρση των δολοφονιών εξ αιτίας της έξαρσης της συγκεκριμένης βίας και ειδικά κατά των γυναικών και είναι οι ίδιοι που έρχονται να χορηγήσουν το «φάρμακο» αυστηροποιώντας την νομοθεσία!!!

Σημειωτέον, ότι η επιβολή της διαδικτυακής επίδρασης ως κυρίαρχης στις ανθρώπινες επαφές επιτείνει τις ψυχικές ασθένειες, ενώ, επίσης, τα βιώματα εγκλεισμού του παγκόσμιου πληθυσμού θα έχουν ανυπολόγιστες συνέπειες και στην σωματική τους υγεία λόγω της απαγόρευσης μετακίνησης σε φυσικό περιβάλλον και την συνήθεια ακινητοποίησης σε κλειστούς χώρους, η οποία δεν θα αποβληθεί από σημαντική μερίδα ανθρώπων που ήδη είχαν παρόμοιες τάσεις.

Όσοι, λοιπόν, συνεχίζουν να κρύβονται πίσω από το δάκτυλό τους, ας σκεφτούν ότι η πλέον επικίνδυνη «μόλυνση» δεν είναι άλλη από εκείνη της εγκόλπωσης των εξουσιαστικών αφηγημάτων και μάλιστα από επαναστατική σκοπιά. Είμασταν, είμαστε και θα είμαστε αρνητές αυτών των εξουσιαστικών αφηγημάτων, της «κριτικής» που αφήνει αλώβητους τους κυριαρχικούς σχεδιασμούς, τα προτάγματα που κηρύσσουν τον επαναστατικό χαρακτήρα της επιβολής υποχρεωτικού, καθολικού και μόνιμου εμβολιασμού του πληθυσμού, καθώς και της αποδοχής της επιβολής των «πράσινων διαβατηρίων».

Γιατί δεν είχαμε και ούτε σκοπεύουμε να έχουμε καμμία εμπιστοσύνη στους κύριους και μοναδικούς υπεύθυνους του «κακού» που μας βρήκε, ενώ αντίθετα διατηρούμε απέραντη εμπιστοσύνη, εκτίμηση και σεβασμό σ' όσους διατηρούν αδιαπραγμάτευτα την ανθρωπινότητά τους παρά το όποιο κόστος τούς επιβάλλεται.

Συσπείρωση Αναρχικών / Διαδρομή Ελευθερίας, φύλλο 218, Σεπτέμβριος 2021

Η ID2020 ΚΑΙ Η ΔΡΑΣΗ ΤΗΣ

Βρισκόμαστε σε μια κρίσιμη ιστορικά περίοδο, όπου, κατά τη διάρκεια της, θα κριθούν πολλά για το μέλλον της ανθρωπότητας και του κόσμου, όπως τον γνωρίζουμε μέχρι τώρα. Οι εξουσιαστικές υποθέσεις ανοίγουν με ταχύτατους ρυθμούς και οι επιδιώξεις τους μας επιφυλάσσουν ένα μέλλον δυσοίωνο. Η κυριαρχία, ξεδιπλώνει τους σχεδιασμούς της ενεργοποιώντας νέους –και όχι μόνο– πανεθνικούς μηχανισμούς παρακολούθησης, επιτήρησης, ελέγχου και καταστολής με απώτερο σκοπό τον πλήρη έλεγχο και την καθυπόταξη των ανθρώπων.

Στα πλαίσια αυτά έχει συσταθεί και η ID2020, η οποία μεταξύ άλλων δρα στα πλαίσια υλοποίησης της λεγόμενης ατζέντας 2030.

Ιδρυτές της περιβόητης Συμμαχίας ID2020 είναι η ελίτ της δυτικής κυριαρχίας, δηλαδή οι: Microsoft, Accenture, Παγκόσμια Συμμαχία για τα Εμβόλια και τις Ανοσοποιήσεις (GAVI - Global Alliance for Vaccines and Immunizations), Ίδρυμα Ροκφέλερ (Rockefeller Foundation) και Ideo.org, ενώ κύριοι συνεργάτες της είναι οι: Mercy Corps, Kiva, Hyperledger, iRespond, Care, Simprints, ICC (International Computing Centre for the UN - Παγκόσμιο Κέντρο Πληροφορικής του ΟΗΕ), Fhi360, και το τεχνολογικό εργαστήριο CITRIS του Πανεπιστημίου της Καλιφόρνια που αποτελείται από τις ομάδες άλλων τεσσάρων καλιφορνέζικων πανεπιστημίων, καθώς και την λεγόμενη ανοιχτή κοινωνία του Τζώρτζ Σόρος, και του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας. Αυτή η πολυμελής σύμπραξη λειτουργεί υπό την ομπρέλα του ΟΗΕ, ενώ χρησιμοποιεί και τις εγκαταστάσεις του στη Νέα Υόρκη.

Η ID2020 αναφέρει στην ιστοσελίδα της τα εξής: «δυστυχώς, τα τρέχοντα μοντέλα ψηφιακής ταυτότητας δεν ικανοποιούν τις ανάγκες όλων. Είναι απαρχαιωμένα, επισφαλή, χωρίς επαρκή προστασία της ιδιωτικής ζωής, και για πάνω από ένα δισεκατομμύριο ανθρώπους παγκοσμίως, δεν είναι διαθέσιμα. Ο κάθε άνθρωπος πρέπει να έχει πρόσβαση σε ψηφιακή αναγνώριση που να του επιτρέπει να αποδείξει ποιος είναι σε θεσμικά και σε διεθνή σύνορα και με το πέρασμα του χρόνου να του δίνει τον έλεγχο του τρόπου συλλογής, χρήσης και μοιράσματος των προσωπικών του πληροφοριών».

Η ID2020 έχει ως σκοπό την κατασκευή ψηφιακής ταυτότητας για τους ανθρώπους όλου του κόσμου. Η επιχειρηματολογία που βασίζει τις πρακτικές της κινείται σε τρείς άξονες, κυρίως:

Α) Υπολογίζεται παγκοσμίως πως 1,5 δις ανθρώπων δεν έχουν ταυτότητα. Κανένα έγγραφο που να αποδεικνύει την ύπαρξη τους και ως εκ τούτου η καταγραφή τους συνιστά άμεση προτεραιότητα για την εξουσία.

Β) Ο έλεγχος και καταγραφή της ολοένα και αυξανόμενης δυναμικής των μεταναστευτικών ροών λόγω πολιτικής αστάθειας και κλιματικής αλλαγής.

Γ) Για τους υπόλοιπους κατοίκους αυτού του πλανήτη που έχουν ταυτότητα, όπως στη δύση, θα υπάρξει αντικατάσταση των πιστοποιητικών εγγράφων κ.λπ. από μία κάρτα που θα τα περιλαμβάνει όλα, ή ένα μικροτσίπ.

Η Accenture, ένας από τους εταίρους της Συμμαχίας ID2020, έχει ήδη παρουσιάσει διαλειτουργικές εφαρμογές έξυπνου κινητού τηλεφώνου που παρέχουν τις απαιτούμενες πληροφορίες ενός ατόμου.

Χάρη σ' αυτές τις εφαρμογές, κάθε άτομο μπορεί να ταυτοποιηθεί μέσω μεθόδων βιομετρικής αναγνώρισης, όπως δακτυλικά αποτυπώματα, ίριδα των ματιών, παλάμη του χεριού και φωνή, που μαζί με όλα τα άλλα στοιχεία του, τελικά μετατρέπονται σε έναν κώδικα QR .

Για την ψηφιακή ταυτότητα χρησιμοποιούν εφαρμογές της τεχνολογίας Blockchain , οι οποίες έχουν ξεφύγει του στενού πλαισίου των κρυπτονομισμάτων και καλύπτουν σχεδόν όλα τα πεδία της οικονομίας. Τα πλεονεκτήματα και οι δυνατότητες εφαρμογής του blockchain κάνουν πολλούς να μιλούν για επανάσταση αντίστοιχη με εκείνη του διαδικτύου.

Το παράδειγμα της Ινδίας και η εφαρμογή Aadhaar (θεμέλιο)

Το 2009, η Σύμπραξη ID2020 σε συνεργασία με την Unique Identification Authority of India (UIDAI), ξεκίνησε μια εφαρμογή με την ονομασία Aadhaar, υπό την αιγίδα του Υπουργείου Ηλεκτρονικών και Τεχνολογίας Πληροφορικής της Ινδίας, που στόχευε στην έγκυρη βιομετρική ταυτότητα των κατοίκων.

Μέσω της εφαρμογής Aadhaar, δημιουργήθηκε μια βάση δεδομένων που περιλαμβάνει ήδη 1,3 δισεκατομμύρια εγγεγραμμένους χρήστες και άρα το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της Ινδίας, περί το 90%. Η εγγραφή, με βάση τους κυβερνητικούς ισχυρισμούς των κρατιστών της Ινδίας, είναι οικειοθελής. Με έναν δωδεκαψήφιο

αριθμό, που αντιστοιχεί σε όνομα, ηλικία, αλλά και μια εικόνα σάρωσης της ίριδας του ματιού και σε δακτυλικά αποτυπώματα, μπορεί πλέον καθένας να πιστοποιήσει την ταυτότητά του πέραν κάθε αμφιβολίας και να υποβάλλει, για παράδειγμα, αίτηση για κοινωνικές παροχές. Αυτή τη στιγμή και παρ' όλες τις αποφάσεις από το συνταγματικό δικαστήριο της Ινδίας, που θέτουν ζητήματα νομιμότητας, δίχως την εγγραφή σε αυτή την εφαρμογή δεν μπορείς να έχεις πρόσβαση στην υγεία, τρόφιμα και οποιαδήποτε παροχή. Εξ ού και η «οικειοθελής» εγγραφή των Ινδών.

Θα αναφέρουμε μόνο ένα παράδειγμα, που αφορά τις μητέρες. Το πρόγραμμα παρέχει χρηματική βοήθεια ύψους 5.000 Rs σε εγκύους, σε τρεις δόσεις, για τη γέννηση του πρώτου τους παιδιού. Η εφαρμογή Aadhaar, έχει καταστεί υποχρεωτική για την πρόσβαση στα επιδόματα μητρότητας.

Ό,τι παρουσιάζεται ως προαιρετικό και οικειοθελές κάτω από την κρατική επιβολή είναι το απαραίτητο και αναγκαστικό. Ακριβώς με τον ίδιο τρόπο, που ό,τι αναγγέλλεται ως έκτακτο και προσωρινό καταλήγει πάγιο και μόνιμο.

Τα τελευταία χρόνια παρατηρείται δυσλειτουργία στην εφαρμογή Aadhaar. Αποτέλεσμα αυτής, είναι να αποκόπτονται άνθρωποι από τις κοινωνικές παροχές και υπηρεσίες ή να λαμβάνουν λιγότερα από αυτά που τους αναλογούν. Αυτό οφείλεται κυρίως, όπως λένε οι ειδικοί, στο γεγονός πως απαιτείται έξυπνο κινητό τελευταίας τεχνολογίας που να λειτουργεί απρόσκοπτα, να μην έχει κλαπεί, να έχει πρόσβαση σε φόρτιση, ο χρήστης να πληρώνει σύνδεση στο διαδίκτυο, κ.ά.

Ο ευρύτερος σχεδιασμός της ID2020 προβλέπει –και εφαρμόζει– ότι η χορήγηση αυτής της ψηφιακής ταυτότητας, θα γίνεται σε ανθρώπους που θα λάβουν δωρεάν εμβολιασμούς μέσω του Ιδρύματος Μπιλ και Μελίντα Γκέιτς και της GAVI. Σύμφωνα με τον διευθύνοντα σύμβουλο της GAVI Σηθ Μπέρκλεϊ, «89% των παιδιών και των εφήβων χωρίς ταυτοποίηση ζουν σε χώρες που υποστηρίζονται από τον GAVI», ενώ σχολίασε: «Είμαστε ενθουσιασμένοι για τον πιθανό αντίκτυπο αυτού του προγράμματος όχι μόνο στο Μπαγκλαντές, αλλά ως κάτι που μπορούμε να αναπαραγάγουμε σε χώρες που είναι επιλέξιμες για το GAVI, παρέχοντας μια βιώσιμη διαδρομή για την κάλυψη του χάσματος ταυτότητας».

Το πρόγραμμα a2i του Μπαγκλαντές

Άλλη μία χώρα όπου εφαρμόζονται οι βιομετρικές ταυτότητες της Συμμαχίας ID2020, είναι το Μπαγκλαντές, και το σχετικό πρόγραμμα φέρει τον παραπλανητικό τίτλο a2i –Access to Information (Πρόσβαση στη Πληροφορία).

Το πρόγραμμα διεξάγεται σε συνεργασία με την Παγκόσμια Συμμαχία για τα Εμβόλια και τις Ανοσοποιήσεις (GAVI) η οποία χρηματοδοτείται από τα γνωστά «φιλάνθρωπα» ιδρύματα: Ίδρυμα Μπιλ και Μελίντα Γκέιτς, Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας (ΠΟΥ), UNICEF, Παγκόσμια Τράπεζα και πολλούς φαρμακευτικούς κολοσσούς, που στη πραγματικότητα, βέβαια, μισούν την ανθρώπινη γεννητικότητα.

Η κυβέρνηση του Μπαγκλαντές δήλωσε σχετικά ότι «αναγνωρίζει ότι ο σχεδιασμός συστημάτων ψηφιακής ταυτότητας έχει εκτεταμένες συνέπειες στην πρόσβαση των ατόμων στις υπηρεσίες και στα μέσα διαβίωσης και είναι πρόθυμη να πρωτοπορήσει».

Όπως, λοιπόν, στην Ινδία, έτσι και στο Μπαγκλαντές αν δεν έχει κανείς βιομετρική ταυτότητα δεν μπορεί να εμβολιαστεί, οπότε στερείται μέσων διαβίωσης, όπως τα συσσίτια στους απόρους και η επιδότηση αγοράς σπόρων στους αγρότες. Ο ολοκληρωτισμός σε όλο του το μεγαλείο.

Οι συμμετέχοντες των επιλεγμένων χωρών που συνεργάζονται αυτοί οι πανεθνικοί οργανισμοί, όπως τους ονομάζουν, δεν είναι άλλοι από τους πιο εξαθλιωμένους ανθρώπους σε αυτόν τον πλανήτη, οι οποίοι, γίνονται, τα πειραματόζωα που δοκιμάζονται πάνω τους οι απεχθέστερες μέθοδοι παρακολούθησης και ελέγχου. Οι μέθοδοι αυτές θα τροποποιηθούν για την διεύρυνση της εφαρμογής τους. Φυσικά, οι συμμετέχοντες αρχικά «επωφελούνται» από διάφορες κοινωνικές παροχές. Προκειμένου, όμως, να συνεχίσουν να «επωφελούνται» πρέπει εν συνεχεία να «αναβαθμίσουν» το μέσο αναγνώρισης εμφυτεύοντας στο σώμα τους ένα μικροτσίπ.

Σε αυτό το σημείο και πριν προχωρήσουμε, να εξηγήσουμε κάποια πράγματα. Η αλήθεια με το ψέμα και η προπαγάνδα με τα σενάρια συνωμοσίας, γίνονται πολλές φορές ένα. Είτε αυτό είναι το αποτέλεσμα των εξουσιαστικών μεθοδεύσεων με σκοπό τη σύγχυση των ανθρώπων, είτε χρησιμοποιούνται γι' αυτόν το λόγο. Ένα από τα κύρια θέματα που συνεχίζουν να απασχολούν θρησκευτικές, ακροδεξιές και συνωμοσιολογικές σελίδες στο Διαδίκτυο και ανάλογες εφημερίδες παγκοσμίως, είναι το περίφημο τσιπάρισμα σε ανθρώπους ή «σφράγισμα» ή «χάραγμα του Αντίχριστου» ή το «666» και πάει λέγοντας.

Δεν θα ασχοληθούμε με αυτά τα σενάρια και τις θεωρίες, επειδή ως γνήσιοι εξουσιαστές και αυτοί –εν μέσω εξαφάνισης, για να είμαστε ειλικρινείς– χρησιμοποιούν, ως βάση μέρος μιας αλήθειας και στη συνέχεια την επενδύουν με τον ανάλογο μανδύα που θα εξυπηρετεί τα συμφέροντά τους. Από την άλλη, έχουμε και όλους

αυτούς τους έγκυρους και γνώστες φυσικά επί παντός επιστητού, που, με το που λένε συνωμοσιολογία, τέλος. Σε στιγματίσανε και τελείωσες. Όλος αυτός ο προαναφερθείς συρφετός, δρα στα πλαίσια μιας ενδοεξουσιαστικής διαμάχης, όπου τα συμφέροντα πότε τέμνονται και τους φέρνουν μαζί και πότε όχι, φέρνοντας τους αντιμέτωπους.

Το δυτικό μοντέλο και η χρησιμοποίηση τσιπ RFID

Τα τσιπάκια που εμφυτεύονται στο ανθρώπινο σώμα είναι πραγματικότητα, εδώ και χρόνια και έχουν πάψει να αφορούν σενάρια επιστημονικής φαντασίας. Οι σκεπτικιστές αυτής της ολοένα και αυξανόμενης πραγματικότητας παραδέχονται πως, η «αναβάθμιση» του ανθρώπου είναι πιο κοντά από ποτέ και εδώ κατ' αυτούς θέτονται πολλά ερωτήματα γύρω από τη βιο-ηθική των πραγμάτων. Δεν την αρνούνται όμως και αυτό έχει μεγάλη σημασία. Λειτουργούν ως πόλος έλξης για ανθρώπους που κρατούν αποστάσεις ή διατηρούν αμφιβολίες. Εν συνεχεία, πλαισιώνονται από όλους εκείνους που στέκονται κριτικά. Το εξαγόμενο αποτέλεσμα συνήθως είναι, να τις αφομοιώνουν μετατρέποντάς τες σε ηθικούς προβληματισμούς.

Σε αντίθεση εδώ με τους εξαθλιωμένους πληθυσμούς των φτωχών χωρών, το δυτικό μοντέλο τσιπαρίσματος –για ευνόητους λόγους– είναι τροποποιημένο. Μέχρι στιγμής πλασάρεται είτε ως μόδα είτε δια του παραδείγματος –μέχρι στιγμής– από διάφορους ηλίθιους ανά τον κόσμο που δρουν ως δούρειος ίππος κατά την ανθρωπότητας. Το θέλγητρο που αποτελεί κίνητρο έγκειται στη φιλοσοφία του λεγόμενου μετανθρωπισμού.

Τα τελευταία χρόνια υπάρχει μια μικρή τάση που όλο και μεγαλώνει και που δεν περιορίζεται στους biohackers/bodyhackers, ένα κύμα ανθρώπων που τοποθετούν μικροσκοπικά τσιπ-πομποδέκτες (Radio Frequency Identification – RFID Chip) κάτω από τα δέρμα τους. Υπολογίζεται ότι μόνο στη Σουηδία πάνω από 4.000 άνθρωποι έχουν μικροτσίπ στα χέρια τους για μη ιατρικούς λόγους. Στην ουσία, δεν χρειάζεται να κουβαλάς πορτοφόλι ή πιστωτικές κάρτες πάνω σου, τις έχεις μέσα στο σώμα σου.

«Η νέα γενιά των εμφυτευμάτων μπορεί να κάνει πολλά πράγματα, κυρίως υπό όρους προσβασιμότητας και ταυτοποίησης. Με το δικό μου τσιπάκι, έχω αντικαταστήσει τα κλειδιά της δουλειάς, την κάρτα γυμναστηρίου και διάφορα άλλα. Μπορώ να ταξιδεύω με το τρένο σε όλη τη Σουηδία μόνο με το εμφύτευμά μου ως εισιτήριο», λέει σε συνέντευξη του, ο Σουηδός Hannes Sjoblad της εταιρίας DSruptive και από τις πιο δυνατές φωνές του bodyhacking – φυσικά, από τους πρώτους με τσιπάκι κάτω από το δέρμα του.

Στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού, ο Trevor Goodman, συνιδρυτής των αμερικανικών συνεδρίων BDYHAX (Body Hacking+Human Augmentation), βλέπει τα πράγματα κάπως διαφορετικά: «Συνήθως, οι κύριοι λόγοι για να εμφυτεύσεις RFID τσιπ στο σώμα σου είναι τα ψηφιακά κλειδιά, να αποθηκεύεις πληροφορίες και να το παίζεις cyborg. Ειλικρινά, τα RFID τσιπ δεν έχουν ακόμα μεγάλη λειτουργικότητα και πρόοδο, πέραν του πεδίου της ιατρικής».

«Συμβαίνουν τόσα μοναδικά πράγματα αυτή τη στιγμή στον κόσμο που είναι αδύνατον να συλλάβεις ή να φανταστείς πως θα είναι ο άνθρωπος του μέλλοντος. Πάντως, μπορώ να σου πω για τα συνθετικά νεύρα, την άμεση επικοινωνία ενός καλωδιωμένου εγκεφάλου και μιας εξωτερικής συσκευής, τη γονιδιακή θεραπεία και τη σχεδόν εκστατική κατάσταση του flow state hacking, τα εξατομικευμένα φάρμακα - όλα αυτά έχουν τη δύναμη για μια μεγάλη παγκόσμια αλλαγή, σε εμάς και στην ίδια την τεχνολογία. Έχουμε να δούμε συναρπαστικά πράγματα στο εγγύς μέλλον», συμπληρώνει ο Trevor Goodman.

Ο Hannes Sjoblad μας περιγράφει ποιό είναι το όραμά του για τον άνθρωπο του μέλλοντος: «Το όραμά μου για το εγγύς μέλλον και μέσα από την εταιρεία μας είναι να παρέχουμε μια πλατφόρμα με εμφυτεύματα για παρακολούθηση και έλεγχο της υγείας. Κάτι σαν το Fitbit, αλλά κάτω από το δέρμα μας. Σε ένα ευρύτερο πλαίσιο, νομίζω ότι θα δούμε στα χρόνια μας μια συνένωση ανθρώπου και τεχνολογίας. Θα χρησιμοποιούμε τα εμφυτεύματα και άλλη τεχνολογία για γίνουμε πιο υγιείς, πιο δυνατοί και να παίρνουμε καλύτερες αποφάσεις –και όλοι θα επωφεληθούν από αυτό! Επειδή η τεχνολογία θα είναι φτηνή και ελεύθερη, ακόμη και στους μη προνομιούχους αυτού του πλανήτη».

Ένα πρώτο συμπέρασμα, τουλάχιστον από εμάς, είναι πως το μέλλον –και μάλιστα το κοντινό– που οραματίζονται οι εξουσιαστές είναι φρικιαστικό και αποτρόπαιο. Διακρίνουμε τη μεθοδολογία που ακολουθούν οι κυρίαρχοι σε πολυπληθείς λαούς των χωρών της Ασίας και Αφρικής. Φυσικά δεν μπορεί να ακολουθηθεί η ίδια μεθοδολογία στο λεγόμενο δυτικό κόσμο. Στην πρώτη περίπτωση των πιο εξαθλιωμένων χωρών, ακολουθούν μια πιο αυταρχική τακτική αντίστοιχη αυτής του καρότου και του μαστίγιου και χρησιμοποιούν την εκπλήρωση βασικών αναγκών που δεν έχουν πρόσβαση αυτοί οι άνθρωποι. Στην δεύτερη περίπτωση, μέσω της μόδας και του παραδείγματος ικανοποιώντας, όμως, μια πλαστή, εκφυλιστική και υβριστική ανάγκη της ευκολίας και της

κατασκευής του Υπεράνθρωπου. Ενώ με την πανδημία covid 19 επιταχύνονται οι διαδικασίες χρησιμοποιώντας τον τρόμο για την ζωή και την υγεία.

Ο δρόμος για την ενοποίηση της κυριαρχίας σε παγκόσμιο επίπεδο, φέρνει μια σειρά από τεραστίων διαστάσεων δομικές αλλαγές. Οι εν λόγω αλλαγές είναι πολυεπίπεδες και αφορούν τη συνολική έκφανση της ζωής. Στην πορεία αυτών των αλλαγών, ο,τιδήποτε προηγούμενο γκρεμίζεται και παραχωρεί τη θέση του στη δόμηση μιας νέας και δυστοπικής κατάστασης. Ολόκληρες κοινωνίες μετασχηματίζονται υπό κτηνώδεις όρους, κρατικοί σχηματισμοί εκχωρούν εξουσίες, θρησκείες και φιλοσοφικά δόγματα αποδομούνται συστηματικά μαζί με κοινωνικοπολιτικούς σχηματισμούς και συστήματα κοινωνικής οργάνωσης. Με λίγα λόγια, η δύση του πολιτισμού, όπως τον γνωρίζαμε, φέρνει όλο και γρηγορότερα την ανατολή ενός νέου και επαχθέστερου.

Αυτό, όμως, δεν προϋποθέτει και μια απριόρι αποδοχή δεδομένου ότι είναι απόρροια εξουσιαστικών σχεδιασμών και σκοπιμοτήτων. Το γεγονός ότι συγκρούεται με μια μερίδα του εξουσιαστικού χώρου ή τιτλοφορείται ως «νέο», δεν σημαίνει ταυτόχρονα και μια πρόοδο ή έστω μία καλυτέρευση της ζωής των εξουσιαζόμενων ανθρώπων.

Εννοείται πως ζητούμενο, από εμάς τους αναρχικούς, είναι η καταστροφή του πολιτισμού, νέου ή παλαιού, και των όσων δεινών αυτός επιφέρει. Βρισκόμαστε σε αντίθεση, επίσης, με όσους δίνουν έναν αγώνα με απώτερο σκοπό την επιστροφή στην πρότερη κατάσταση κι αυτό διότι κατ' αρχήν, η πρότερη κατάσταση ήταν ένα στάδιο στην εξελεγκτική αυτή πορεία για να έρθουμε εδώ, στο σήμερα και το εγγύς μέλλον. Το ζήτημα για εμάς δεν τίθεται με όρους λιγότερου ή περισσότερου κακού, αλλά με διαρκή αγώνα μέχρις εσχάτων. Έως ότου καταστρέψουμε κάθε καρκινικό κύτταρο του εξουσιασμού.

***Νίλοβ* / Διαδρομή Ελευθερίας, φύλλο 205, Ιούνιος 2020**

Το παρόν φυλλάδιο κυκλοφόρησε
από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ με αφορμή το
«ΔΙΗΜΕΡΟ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ / ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΟ ΑΠΑΡΧΑΪΝΤ»
που πραγματοποιήθηκε στις 26-27 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2021,
στο ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΚΥΛΙΚΕΙΟ ΝΟΜΙΚΗΣ

Περιέχει ενδεικτικά άρθρα, σχετικά με το θέμα,
που δημοσιεύθηκαν στην Αναρχική εφημερίδα
«ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ»
από το έτος 2020 έως και σήμερα...